

derived
of
ination
mage
t
ght
rt.

Darkness comes from the night
skies in

common use of
symbols

magic

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ

⊕ magical unity

⊖ smith magic

The first for life.
the mind
be and breath
and seal
and must be maintained.

УСМИВКА В ПОЛУНОЩ

PETER
SAN
2013

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
УСМИВКА В ПОЛУНОЩ
СБОРНИК ФЕНТЪЗИ РАЗКАЗИ**

chitanka.info

От автора на „Сянката“ — най-противоречивата българска книга на 2013 година: пълният цикъл за "Кръчма „Зелената котка“, отдавна станал любим на читателите в Интернет... сега и във вид на хартиено издание, достойно за библиотеката на всеки любител на Пратчет, Зелазни и Дейвид Едингс!

Ако сте любители на истинското фентъзи, подправено с лек хумор, тъга и една идея еротика, „Усмивка в полунощ“ е точно за вас! Любимецът на читателите — Тъмният Маг Джаред Терънс ван Сторн, разсеяният маг-детектив Джонатан Деветте Пръста, нахаканият млад магьосник-волнонаемник Били Зеленчука, кралицата на елфите Сеана, сукубата Анджела, инквизиторът Анри Араго и още много герои, събрани в над 300 страници забавление.

БРАНИМИР СЪБЕВ
ПРЕДГОВОР

ПРЕДГОВОР

Следя развитието на Сибин като писател още от началото на хилядолетието. Той беше един от първите родни автори, които пускаха творбите си безплатно в интернет. Още тогава разказите му силно ме впечатлиха — с грабващия си наратив, с резкия, безкомпромисен изказ, с бляскавите, хладни като перфектно наточени остриета метафори и сравнения. За Майналовски важи в пълна сила правилото на Хемингуей: „Как пиша ли? Слагам лист в пишещата машина и просто оставям сърцето ми да кърви“. Без съмнение разказите му са силно изстрадани и всеки от тях носи могъщ емоционален заряд. Затова изключително се зарадвах, когато тази година, след 14 години писане най-накрая Сибин се сдоби с първата си книга — сборникът хорър-разкази „Сянката“, който ви препоръчвам най-горещо.

В момента държите в ръцете си втората книга на писателя — колекцията чудесни фентъзи разкази „Усмивка в полунощ“. В нея на практика са събрани всички творби от култовия цикъл за кръчма „Зелената Котка“. Има както стари, така и чисто нови и непубликувани никъде, дори в нета, разкази. Освен чудесно фентъзи тук ще откриете, разбира се, и щипка качествен хорър, и много развеселяващ хумор... и, разбира се — тъга. Всичкото, естествено, написано, събрано и поднесено по най-добрия възможен начин, като огромно блюдо, отрупано с ястия от всякакъв вид, цвят и вкус.

И, ако се чудите как така жанрове като ужасът и фентъзито могат да бъдат създавани от един и същи писател — не се чудете. Абсолютният император на хоръра, Хауърд Филипс Лъвкрафт е писал и фентъзи, бащата на Конан Робърт Хауърд — изтръпващ хорър. Ужасът и фентъзито са двама братя, които вървят заедно ръка за ръка. Просто единият е малко по-грозен.

Елате, хванете за ръка хоръра и фентъзито. Те ще ви поведат из приказни, непознати земи — магични и страховити, омайни и ужасяващи, радващи и натъжаващи... Но без съмнение до една интересни.

Елате. Виждате ли как вече и двамата братя ви даряват с усмивка?

Усмивка в полунощ...

Бранимир Събев

УСМИВКА В ПОЛУНОЩ

Разказът е награден и включен в сборника с произведения от конкурса „Златен Кан 2012“ — „Изборът“.

До полунощ оставаха броени часове. Въпреки че имах достатъчно време, предпочетох да тръгна по-рано от вкъщи: нямаш работа у дома, а и видът на празната къща ме потискаше. Излязох на улицата и бавно закрачих по добре познатия ми път.

Навън валеше красив пухкав сняг, който вече беше успял да покрие с няколкосантиметрова пелерина всичко наоколо. Малкото минувачи по улиците ме поглеждаха доста озадачено, а някои и подозрително — самотен мъж с гарвановочерна коса и не по-светъл от нея плащ, който замислен и отнесен върви през странно контрастиращото с белотата си снежно вълшебство... Мда, гледката отстрани вероятно беше необичайна, но на мен не ми пукаше кой знае колко. Така или иначе всичките зяпачи след минута-две нямаше да си спомнят нищо за мен — бях се погрижил за това.

Вятърът се усилваше. Вдигнах качулката, за да предпазя поне малко очите си. За това, че мога да премръзна до кости, не се притеснявах ни най-малко: когато стигнех в „Зелената котка“, щях да се сгрея за броени секунди. А и в крайна сметка за един Черен маг отвратителното време, лошото настроение и провалената любов са най-сладки, както обичаше да казва учителят ми.

О, знам, че ако спра някого от вас на улицата и се представя „Приятно ми е, Тери Сторн, Тъмен маг“, най-вероятно ще ми се изсмеете в очите. Нашето прогнило, отчуждено, невярващо и в себе си американско общество не може да проумее, че в доминираното от компютри трето хилядолетие може да има и място за хора като мен. Именно заради глупавите предразсъдъци професията ми (тоест, това, което ми изкарва хляба) е съвсем различна, а магията ми е само хоби

— масълцето върху филийката, така да се каже. Виж, ако ме попитате как се съчетава журналистиката с вълшебствата, доста ще се затрудня да отговоря. Но пък в крайна сметка всичко си има и добра страна... както в случая с изчезналата диамантена огърлица на съпругата на сенатор Донахю и последвалите мистериозни събития — нали за този материал получих първия си „Пулицър“. Някога ще трябва да опиша и този случай по-подробно, само дето не знам кога ще имам време. Въобще сядам зад компютъра с голяма неохота. Ако не пиша тези историйки обаче, моите приятели ме карат да им ги разказвам, а разказвач от мене, честно казано, не става. В крайна сметка аз съм човек на писането...

Потънал в тези размисли, въобще не усетих как се приближавам до мястото, където се бях запътил. Опомних се едва когато започнаха добре познатите ми усещания: въздухът около мен сякаш се сгъсти и придоби плътност на желе или прекалено сладък сироп, през който трябваше да си пробивам път с усилие. Ако човек не беше посветен в тайната на мястото, въобще нямаше да може да измине тези няколко последни метра — съпротивлението (което той нямаше дори да усети) щеше да го отклони леко встрани към Парк Лейн или някоя от съседните улици. Моят добър приятел Айвън Рийс — също постоянен клиент в „Зелената котка“ и адски добър физик — веднъж се опита да ми обясни нещо за това, но ми надрънка толкова много непонятни за мен термини, че аз, честно казано, нищо не разбрах. Схванах единствено най-баламската метафора, която той употреби накрая, когато видя, че гледам по-тъпо и от хакер, седнал пред афганистански компютър. Та значи според него мястото, където се намираще кръчмата, било нещо от рода на онези камини, които топят повече от една стая, понеже имат не един, а няколко отвора, които преминават през стената. На това място пространството и времето били смачкани в такава здрава каша, че не означавали нищо повече от безсмислен набор от звукове. Ето затова клиентите бяха толкова разнородни — от рицари с тежки двуръчни мечове, целите заковани в желязо, през напълно нормално изглеждащи банкери адвокати и лекари, та чак до странно облечени мъже, жени и други същества, някои може би жители на Земята, а други — на планети или епохи, които само Мракът знаеше със сигурност. Впрочем, въпросът с разбираемостта в кръчмата беше повече от прекрасно уреден — всеки

разбираше това, което приказват другите. Всеки от посетителите беше дошъл в онази кръчма, която беше в неговия град, време или планета... само че всички те бяха всъщност една-единствена — прословутата „Зелената котка“. Схванахте ли? Не се притеснявайте, и аз отначало гледах умно. Учителят ми (с когото между другото се бях запознал не на друго място, а естествено в „Котката“) обичаше да казва: „Не е грях да не разбираш нещо; грях е да се правиш, че разбираш, и да сториш куп глупости заради незнанието си“.

Междувременно, докато се унасях в тези мисли, неусетно бях успял да стигна до тежката врата на „Зелената котка“ — масивен дъб, обкован с железни ленти, който ухаеше така, сякаш вчера е бил отсечен, рендосан и лакиран. Когато я бутнах и прекрачих прага, както винаги усещането за плътен и непроходим въздух изчезна веднага щом вдишах с пълни гърди аромата на атмосферата вътре. Ухаеше на дим от камината, на гъст и ароматен тютюн (пустият му Рей Макгавърн, кога ли беше сварил да попълни запасите си от хобитски пушилист?! В „Зелената котка“ хобити не бяха стъпвали от години... Явно пак е нарушавал забраната да се ходи до Средната земя...), на невероятно умело приготвени ястия, от които дори коремът на току-що обядвал би се развълнувал, на борови иглички от младото коледно дръвче в ъгъла и на какво ли още не. Усмяхнах се. Бях във втория си роден дом.

Като разбутах внимателно групата вече основателно подпийнали даранци, които сякаш никога не излизаха оттук, успях с доста усилия да стигна до любимото си място в ъгъла до бар-плота. Пътьом, естествено, се спрях до камината, за да се подмажа на талисмана на заведението — разкошната зелена персийка, лениво изпружила се на затоплените плочи отпред. Старите посетители обичаха да разказват как мацата получила необичайната си окраска и се превърнала в кръстница на кръчмата. Всичко станало преди доста години, много преди да науча за съществуването на това място, когато в една прекрасна вечер подпил хиервардски магьосник вдигнал скандал за някакви надписани (според него) в сметката пет тъмни елфически ейла. На пиян акъл пишман чародеецът заплашил, че ще изрече едно от Забранените Заклинания и дори започнал да го прави, но за щастие объркал местата на пет-шест руни, а плюс това забравил и края. След много писъци, дим и преобърнати маси, когато хиервардецът бил изнесен навън за кратка и поучителна беседа с бодигарда, се

установило, че единственият пострадал от екшъна била персийката на Рей Макгавърн. Не един и два пъти странстващи магове, които се отбивали в „Зелената котка“ за чашка-две за из път, предлагали на Рей да оправят работата, но той с присъщото на всички кръчмари суеверие отказвал. Така писаната запазила свежия си пролетен цвят и до днес.

Когато най-сетне със съжаление се откъснах от мъркащата прелест, седнах на любимия си стол, запалих с огромно наслаждение една от пурите, подредени в дървената кутия на бара като бонус за постоянните клиенти, и се облегнах назад. Рей както винаги беше на висота — без подканяне ми наля пълна чаша от любимото ми питие: водка, прекарана през 47 билки по древна джуджешка рецепта. Кимнах му за здрасти, а той ми отвърна с дружелюбно ръмжене, придружено от огромно кълбо ароматен дим. Дявол да го вземе — начинът, по който успяваше да задържа колосалната си, натъпкана до пръсване лула постоянно в зъбите си, оставаше и досега мистерия за мен. Силно подозирах, че въпреки уверенията му колко много мрази магията, и тук не минава без някой трик на нашего брата...

Все пак май щеше да се окаже, че бях подранил. Нямах никой от моята компания. Не се притеснявах обаче, че ще остана сам: докато пристигнеха приятелите ми, все един или няколко души щяха да ме заприказват. Сигурен бях в това. Хора като мен, с черен плащ и сребърен пръстен с изрязана от цял аметист пентаграма — отличителните знаци на Черните Магове — привличат любопитните като с магнит. Злите езици дори разправяха, че всички комплексари ставали Тъмни заради неминуемия интерес на противоположните полове, който следваше след получаването на пръстена. Глупости на търкалета, разбира се... но пък бих си изкривил душата, ако кажех, че често оставах без компания.

Тази вечер явно по нищо нямаше да се различава от останалите. Не бях успял още да почувствам като хората първата глътка от великолепното джуджешко питие, когато до мен безцеремонно седна, без въобще да си губи времето с въпроси от рода на „Свободно ли е?“ и т.н., млада девойка на възраст, неудобна за споменаване, с гарвановочерна коса — досущ като моята, пристегнатата с полирана до блясък диадема от малахит. Очевидно имаше във вените си кръв на дриада, но именно тази черна като нощта коса в първия момент ме обърка — нали, както всички знаят, дриадите по принцип са

червенокоси. Докато се наместваше по-удобно на твърде високия по нейните мерки стол, полите на зелената ѝ туника се разтвориха за момент, което ми позволи да видя два предназначени за удоволствия крака. На бедрото на единия съвсем случайно успях да зърна доста кадърно изработен елфически кинжал, чиято дръжка бе богато украсена с изумруди. Това пък съвсем ме обърка. Полудриада, полуелфийка... За пръв път виждах подобен мелез тук, в „Зелената котка“.

Е, в интерес на истината смесицата между двете толкова различни една от друга раси се бе получила майсторски. Девойката бе в състояние да предизвика инфаркт и у каменна статуя. Всъщност „девойка“ бе очевидно твърде силно казано, като се има предвид неизтощимият сексуален апетит както на дриадите, така и на елфите...

— Макгавърн, тролски задник такъв! — кресна съседката ми, като с тона и думите си незабавно развя ореола на магията, който вече бях започнал да обвивам върху нея, подтикван от мъжкото си его. — Колко века човек трябва да чака в смрадливата ти кръчма, за да получи халба ейл???

Мда, ето още едно доказателство за това, че в кръвта ѝ има елфически примеси. Една истинска дриада не би си поръчала и посмъртно ейл. Вместо това по възможно най-префърцунения начин би си поискала вино или плодов сок. Така или иначе обаче момичето ми харесваше. Поне се отличаваше от лигавите нюйоркчанки, които бях свикнал да срещам всеки ден. Хвала на Мрака, че поне в „Зелената котка“ имах възможност да виждам от време на време подобни необработени перли.

Рей очевидно реши, че няма смисъл да изпробва търпението на моята „перла“, и бързо плъзна по тезгяха към нея огромна запотена халба тъмен елфически ейл. Сприхавото съкровище я грабна толкова припряно, сякаш умираше от жажда някъде в дълбоката пустиня на Греддор, и отпи толкова яка глътка, че хората около мен облешиха очи. Аз обаче се бях нагледал до припадък на гледки в стил „Крехко и невинно момиче пие на екс като алорнски докер“ и затова не бях особено впечатлен. Когато красавицата най-накрая отлепи устните си от халбата и я остави пред себе си, вдигнах елегантно чашата си, наклоних я леко към нея и вежливо промълвих:

— Е, наздраве все пак.

За учтивостта си бях награден с доста взривоопасен поглед. Предполагам, че ако не бяха отличителните ми знаци на Черен Маг, вместо „наздраве“ щях да получа няколко инча елфическа стомана между ребрата си. Все пак благоразумието ѝ надделя. Тя се усмихна (малко пресилено наистина, но все пак усмивка...), вдигна наново халбата си и измърмори някакви формални наздрависи.

— Казвам се Тери. Неангажиран с нищо Черен Маг — продължих да нахалствам аз. Необичайната смесица между дриада и елфийка дразнеше любопитството ми по някакъв странен начин.

Още един диамантено твърд поглед, след което последва неохотно признание:

— Раниел. Наемничка.

Едва не се задавих с водката си. Това крехко на пръв поглед създание — наемничка?! При това с някакво си нищо и никакво кинжалче, та макар и елфическа изработка? Нещо не се връзваше...

— Може и да не се преструваш, че ти е приятно да говориш с мен — посъветвах я кротко, като се надявах, че маневрата ми ще успее. — Ако не желаеш, само кажи и няма да ти досаждам повече.

— Няма нищо. — Ледът в очите ѝ постепенно започваше да се топи. Мислено благодарих на природата, която ме бе надарила с дар-слово и обаяние... макар че определено беше могла да поработи повече върху външния ми вид.

— Не съм те виждал често тук... — продължих да опипвам почвата аз.

— Така си е, и ако зависеше от мен, нямаше да ме видиш изобщо. Но, за съжаление... — Тя не продължи изречението си, а вместо това надигна отново халбата си и отпи. На дъното оставаха не повече от един-два пръста бира.

— Какво толкова не ти харесва на това място и каква е тогава причината да си тук?

Тя се усмихна... този път определено по-естествено.

— Това ми звучи едно към едно като „Какво прави хубаво момиче като теб на гадно място като това?“... Ти да не ме сваляш?

Беше мой ред да се засмея.

— Дъртак като мен? Майтапиш се.

— Дано да е така. По принцип избягвам да ходя на кръчми именно заради това — не понасям, когато всички, които не ги мързи

или не са достатъчно пияни, да ме свалят. Днес обаче ми се наложи — обърнах внимание на начина, по който подчерта „наложи“ — да дойда до тук... да се крия, за да живея.

Честно казано, в първия миг си помислих дали случайно не съм попрекалил с алкохола — толкова абсурдно ми прозвуча това.

— Май бирата нещо не ти понася — тактично предположих аз. Както и трябваше да се очаква, девойката веднага избухна:

— Майната ти и на теб, и на всички останали малоумници като теб! Ако знаеш колко ми е писнало да се разправям с хора, които нямат достатъчно мозък да накарат дори дракон да лети накриво...

След около десетина минути, когато дори изглеждащото безгранично красноречие на Раниел в областта на псувните започна да се поизчерпва и в изключително колоритните ѝ ругатни се появиха повторения, учтиво я прекъснах:

— Знам, че това вероятно ще бъде огромно предизвикателство за острия ти като бръснач интелект, но все пак би ли обяснила на един малоумник с прости слова каква е тази смъртоносна заплаха, надвиснала над теб?

Дриадата вероятно се бе уморила да псува, затова този път се задоволи само с убийствен поглед. Само че, както вероятно сте чували, за един Черен Маг този вид погледи бе като топъл пролетен полъх по бузите на влюбена двойка.

— Оказах се забъркана в неща, които са заплаха за всички светове... или поне така ми обясниха — отвърна след малко Раниел, когато се убеди, че опитите ѝ да ме изпепели с поглед са напразни.

— И какви са тези неща, ако не е тайна?

— Ами... — Девойката явно се поколеба дали си струва да споделя всичко това пред омразен представител на човешката раса. В края на краищата реши да говори: — Целият проблем е в способностите ми...

Плъзнах неволен поглед по стройната ѝ фигура. Неприкритото ми възхищение за малко да я накара да избухне отново. Хвала на Мрака, обаче този път се задоволи само с едно убийствено изсъскване през зъби:

— Не тези способности, глупако... макар че не се и съмнявам, че би имал желание да опознаеш точно тях!

Спокойно, Тери, не се заблуждавай... това, което видя в очите ѝ, не беше намек, че би могло и да стане...

— Тогава?

— Става въпрос за способностите ми като магьосница. Както сигурно вече си усетил, Черни Маго, аз съм мелез — рожба на елфически принц и волна дриада. На нас ни е забранено да практикуваме магия... но преди седмица Съветът на Елианор успя да ме залови.

— И какво толкова си се опитвала да правиш? Магия за любов на твоя грозновата приятелка, която не може сама да оплете като хората възлюбения си?

— Де да беше нещо толкова безобидно... — въздъхна тя и за момент по изваяното ѝ лице пробяга мрачна сянка. — Опитах се да върна майка си от Вечния Мрак. Тя... тя умря преди десетина дни... всъщност беше убита... от стрелите на зелуански воители, решили да се поупражняват малко в стрелба по жива мишена.

Усетих как нещо ме смъдна под лъжичката. Зелуанските стрели са доста гадно нещо — не само като изработка, но са и подплатени с някаква магия, която не принадлежеше на нито един от световите, известни в „Зелената котка“. Не че го знаех от личен опит, но ми бяха разказвали доста: улучат ли те дори с една от Прокълнатите Стрели, както ги наричаха, ще се молиш на всички богове до теб да се окаже някой приятел, който да ти отреже главата и по този начин да те избави от мъките.

— За щастие успях да вдигна тялото ѝ, преди Маговете на Зелуан да се доберат до него и да превърнат майка ми в нещо ужасно, неподдаващо се на описание, нито живо, нито мъртво... нещо, което щеше да има толкова общо с майка ми, колкото оглозганият череп има общо с човека, комуто някога е принадлежал... Занесох я у дома — в Синтхар, най-могъщото графство в цял Елианор, където дори зелуанските псета не смеят да стъпят. Нито за миг не можех да знам, че не трябва да се страхувам от тях, а от сънародниците си. Въобще бях забравила, че ми е забранено да практикувам магия, по-силна от елементарните вещерски залъгалки. Не бях в състояние да мисля... единственото нещо, което исках, е да върна майка си. И бях на косъм, по дяволите! Оставаше не повече от минута до последния ритуал... и тогава в дома ми нахлуха друидите на Елианор, които бяха успели да

засекат магията. И тогава... — гласът ѝ секна за секунда — вместо да застана с гордо вдигната глава и да посрещна смъртта редом с безжизненото тяло на майка ми... аз позорно избягах. Сега мога единствено да чакам и да се надявам, че друидите най-сетне ще се доберат до мен и ще проявят милост... Това обаче ще стане само ако прекъснатата ми в последния момент магия не е предизвикала нещо ужасно.

Това ме заинтригува. Без да иска, девойчето се бе забъркало именно в любимата ми област — некромантията. Това беше, така да се каже, следдипломната ми квалификация.

— И каква точно магия си използвала, колежке? — Постарах се да вложа във въпроса си повечко сарказъм, за да я изкарам поне малко от мрачното блато на депресията. Почти бях уверен, че ще каже или Аархен, или Вал Ториан — най-често използваните от млади и неопитни некроманти магии.

— Ритуалът Ортхаан.

Закашлях се.

— В името на Мрака, Раниел! Откъде си научила това?!

— Четох за него в един от забранените ръкописи в Елианорската библиотека — сведе поглед тя. — Въобще не съм предполагала, че ще ми потрябва някога... както не можех и да знам, че прочетеното ще се вреже толкова надълбоко в паметта ми...

Очите ми се разшириха:

— Велики Азраел, искаш да кажеш, че в Елианор има запазено копие от „Некрономикон“ на Абдул ал-Хазред? Ортхаан е описан единствено там!

— Да, май така се казваше.

Почувствах как косата ми настръхва от някаква странна смесица от възбуда и ужас. Възбуда, понеже нямаше Черен Маг, който да не знае, че всички 666 преписа на „Некрономикон“ са унищожени по заповед на Конвента на Световите още преди стотина години. И ако наистина в Елианор има запазен оцелял екземпляр, това означаваше, че в най-скоро време щеше да ми се отвори път натам. Просто трябваше да го проуча по-обстойно... или направо да го открадна, понеже това беше огромно изкушение за един Черен Маг. А ужасът идваше от факта, че Ортхаан беше един от най-опасните ритуали за призоваване душите на мъртъвци обратно от Другия Свят. Дори опитните ми

колеги, както и аз самият, щяхме доста да се позамислим, преди да пристъпим към изпълнението му, понеже секунда невнимание можеше да доведе до последствия, които щяха да са повече от ужасни. Мда, оставаше ми само да се надявам, че девойката не е оплескала някой ред от ритуала...

Внезапно вратата на „Зелената котка“ се отвори с трясък и в кръчмата нахлуха седем мъже, наметнати със зелени плащове. Косите им, които се показваха изпод ниско нахлупените качулки, бяха бели като сняг, а очите им грееха с тъмновиолетов оттенък. Друидите на Елианор... освен това и в пълен комплект — всичките седем, сякаш гонеха някой свръхмогъщ магьосник... Хм. Не се знаеше дали ще успея да им противостоя, ако се стигнеше до схватка, макар магическите ми възможности да бяха доста над средните...

Седемте чифта виолетови очи бавно обиколиха кръчмата и се спряха върху моята нова позната. Мен като че ли не ме забелязваха изобщо. Това беше добре, понеже винаги съм обичал да използвам ефекта на изненадата на моя страна. Прикрих с ръка сребърния си пръстен и се опитах да изглеждам по-незабележим.

— Раниел, дъще на Елианор! — проговори най-високият от друидите, който най-вероятно им беше предводител. На пръв поглед изобщо не беше повишил глас, но съм сигурен, че всички в „Зелената котка“ го чува повече от отчетливо, понеже разговорите спряха като прерязани с нож.

— Да, лор-Калед! — изправи се на крака дриадата. Въпреки че се опитваше да изглежда смела, усещах, че под маската на безстрашието си тя всъщност трепери от ужас. Разбихах я: сред Черните Магове се носеха хиляди слухове за елианорските друиди и за това, което са способни да направят с тялото и душата на човек, дриада, елф или на когото и да било.

— Раниел, ти си обвинена в използване на Забранена Магия и съгласно член 74 от Кодекса на Световите си призната за виновна. Ела с нас доброволно и Конвентът ще приеме това за смекчаващи вината обстоятелства.

Почувствах как ми олеква. Друидът спомена член 74, което беше значително по-добре от, да кажем, член 81 или 83. Това означаваше, че пишман некромантката не беше успяла да направи кой знае какви по-сериозни поразии. Добре. Значи можеше да се намеся, без да се

притеснявам, че може да ми лепнат член 84 — „подпомагане и/или укриване на особено опасен нарушител“ (по чл. 81 или 83)... Насилих се да поизчакам още малко.

Раниел си пое рязко въздух през стиснатите си до болка зъби. Погледнах към нея. Беше пребледняла, зениците на прекрасните ѝ очи се бяха свили като главичка на карфица, а гърдите ѝ се надигаха бурно от тежкото ѝ дишане. Преглътнах. Един Черен Маг по принцип не би трябвало да има проблем с потискането на плътските си желания, но какво изкушение беше това девойче...!

Бутнах назад стола и се изправих, понеже ми писна да се спотайвам. Седемте извърнаха поглед към мен и очите им се разшириха, когато видяха черния плащ и пръстена с пентаграмата. Добре. Никога нямам абсолютно нищо против, когато репутацията ми върви преди мен. Така доста често се спестяват някои досадни главоболия.

— Тери Сторн... — бавно процеди през зъби предводителят на друидите, когото Раниел бе нарекла лор-Калед. — Трябваше да се досетим, че е доста възможно да те открием в дупка като тази. Според легендите имаш невероятния талант да се появяваш именно в смрадливи и безбожни дупки.

— Радвам се, че си запознат така добре с моята скромна личност — безгрижно отвърнах аз, наложил върху лицето си възможно най-нахалната усмивка, която успях да извадя от арсенала с наглостите. — Щом си толкова осведомен, значи знаеш, че вероятността да те оставя да си тръгнеш отгук с тази невинна девойка е толкова голяма, колкото и тази да видиш трол да танцува танго на дневна светлина.

— Тя не е невинна! — кресна друидът.

— Да бе! Единствената ѝ вина е, че се е опитала да съживи надупчената си от зелуански изверги майка, вместо да се обърне към специалист от моята класа. А ако вие, пишман праведници такива, бяхте се съгласили навремето да помогнете в издигането на магическа стена около Зелуан, навярно въобще нямаше да се стигне дотам...

— Нека не намесваме политиката в иначе твърде приятната ни беседа — ненадейно се обади един от друидите. Единствен той от седмината държеше в ръката си жезъл от тисово дърво. Навярно това бе Координаторът на малкия им отряд — тоест, този, който поемаше жизнената енергия от всичко наоколо и я разпределяше сред

останалите друиди, които вече я използваша по предназначение. — Цялата работа е повече от елементарна: момичето ни трябва, Сторн! И ти по-добре не се намесвай в нещо, където определено не си желан. Ти не си страна по този случай... освен ако не си успял вече да включиш тази полуелфическа, полудриадска измет към богатия списък на сексуалните си завоевания.

Хм... Репутацията ми очевидно бе известна навсякъде. Усетих любопитния поглед на Раниел зад гърба си. Е, винаги е така: първо работата, а после удоволствията...

— Нека се разберем така: вие се разкарвате оттук, без дори да си помислите да се заяждате с момичето, а аз обещавам да не разказвам на никого как седем здравеняци са тичали, въоръжени до зъби с магия, по дирите на едно крехко създание, което човек може да пречупи с дъха си.

Почувствах как дриадата се размърда и смръщих вежди, за да пресека опита ѝ да се намеси в разговора. Едва ли точно сега бе моментът за ласкаене на наранени самолюбия.

— Тя е носителка на Древните Умения, глупако! — изсъска лор-Калед.

— Хайде бе! Веднъж е прочела случайно „Некрономикон“ и вие веднага я набеждавате за Трети Апокалипсис! Не ме карайте да се смея!

С периферното си зрение забелязах как петимата друиди се отдалечават леко един от друг, а Координаторът им стисва с две ръце жезъла си. Вероятно се готвеха да атакуват в скоро време. С небрежен жест свих юмрука на дясната си ръка и го вдигнах над главата си. Аметистовата пентаграма пламна с леденостуден огън.

— Ще си премерим ли силите? — поинтересувах се аз, като с удоволствие забелязах как и седмината замръзнаха по местата си.

— Тери, моля те, не ми потрошавай инвентара отново... — обади се иззад бар-плота Рей Макгавърн. Напълно разбирах притесненията му: предишния път, когато се бях сбил в „Зелената котка“, му се бе наложило да подменя всички чаши. След този бой репутацията ми сред постоянните клиенти значително бе нараснала, а роднините на самозваните магьосници, които ме бяха предизвикали, дълго ме преследваха с искове за кръвнина...

— Това едва ли ще е необходимо — обади се предводителят на друидите. — Избери свят, Черни Маго, и двамата с теб ще си премерим силите. Очи в очи.

— Без странична помощ? — учудих се аз. Почвах да надушвам нещо гнило.

— Без странична помощ, без артефакти, без Забранени Заклинания. Само ти и аз.

В очите му припламна налудничав огън. Това ме накара да се поуспокоя. В крайна сметка наистина всички друиди са откачени на тема „лично превъзходство над другите“. Капани едва ли щеше да има.

— Добре-е-е... — бавно провлачих аз. — Няма проблем. Аз печеля — оставяте момичето на мира. Ти печелиш — правиш с нея каквото поискаш.

Раниел пребледня.

— Спокойно, момичето ми — измърморих само с устни. — Аз съм професионалист.

Чувствах се превъзходно — като осмокласник, който ще се бие пред очите на готината мацка от съседния клас. Глупаво беше, но наистина ми се искаше да се покажа в най-добра светлина.

— Съгласен. Назови свят — кимна лор-Калед.

— Арлиндриен, Гората на Въздишките. Без мръсни номера, без убийства, всичко да е по правилата.

— Естествено, черни Маго. Ние сме хора на честта.

Протегнах се престорено лениво, бръкнах в джоба си и пляснах една банкнота пред Рей Макгавърн.

— Ето ти за водката. Донеси ми и още една за след като се върна. Ще гледам да не се бавя много. — Ухилих се възможно най-мръснишки, а очите ми за секунда пламнаха в червено. Евтин номер — преподават го още на начинаещите, но пък какъв ефект има... Друидите като че ли се стъписаха. Та в крайна сметка това бе и целта ми.

— Хайде да се размърдаме, че ми се пие — измърморих аз и побутнах Раниел пред мен. С цялото си тяло усещах погледите на всички посетители в кръчмата. Рей вече пълнеше втората ми чаша. Все пак добре ме познаваше...

Друидите се изнизаха един по един през масивната врата. Дватамата с Раниел ги последвахме. Още преди да прекрача прага,

извиках в съзнанието си образа на Арлиндриен и се слях с него. Както и очаквах, пренесохме се без никакви проблеми.

Гората на Въздишките шептеше и стенеше. Десетките и стотици дървета, всяко от които бе по-старо от света и същевременно по-младо от току-що родена пеперуда, полюшваха зелено-кафявите си снаги във всички посоки, сякаш танцуваха валс с невидим за обикновеното око партньор в балната зала на някакъв гигантски дворец. Освен тихото шумолене на листата и шепнещото тайнство около нас в гората не се чуваше никакъв звук. Вдишах с пълно гърло.

Едва не се закашлях — толкова бях отвикнал от чистия въздух и се бях сраснал с отровните миазми на големия град...

Междувременно друидите бяха успели да се подредят в полукръг, в центъра на който стоеше водачът им. Побутнах девойката назад, намигнах ѝ и прошепнах:

— Свободна ли си тази вечер?

Дебелашка шега, но свърши чудесна работа. Поне спря да трепери и бузите ѝ полека-лека възвърнаха цвета си. Ухилих се. Тя ми намигна и само с устни ми подхвърли: „Късмет!“.

Пристъпих напред.

— Да започваме.

Друидът вдигна и двете си ръце нагоре — така, че дланите им да сочат една към друга. Координаторът заби жезъла си в земята и го стисна здраво, готов да прелее силата и енергията на останалите петима и на всичко наоколо на своя събрат. Аз по принцип съм любител на театралните жестове, но този път реших да мина без излишна показност. Затова само прошепнах формулата за активация на пентаграмата, вградена в пръстена ми. Тя тутакси отвърна с ледено припламване. По околните дървета затанцува виолетов пламък.

Изведнъж, без никакво предупреждение, към мен се стрелна поток от изумруденозелена мощ. Успях да остана незасегнат, естествено — нали в крайна сметка Мракът поглъща всичко... е, почти де. Въпреки това ме изненада яростта, с която лор-Калед нанесе удара си. Това бе нещо ново: обикновено друидите не се поддаваха толкова лесно на емоциите си и се биеха хладнокръвно. По всичко личеше, че този обаче бе твърдо решен да ме надвие на всяка цена. Не знаех каква е причината, но така или иначе бях сигурен, че ще успея да се справя с него. Друидите бяха толкова лесно предсказуеми...

Така и стана. След първоначалното си недоглеждане противникът ми успя да изтъни и фокусира по-прецизно лъча на силата си, опитвайки се да прониже с него защитната преграда виолетов огън, която бях издигнал пред себе си. Докато се мъчеше да намери пролуката, присвих леко пръстите на дясната си ръка. Два потока Мрак обхванаха насоченото към мен копие от изумруден пламък и бавно, но сигурно започнаха да го огъват към друида. По челото на лор-Калед избиха едри капки пот. С последно отчаяно усилие на волята той се опита да противостои и отвърне на Силата ми, но не успя. От очите му бликнаха кървави сълзи, той изкрещя и рухна безпомощен на земята.

— Смятам, че това е достатъчно, сине на Елианор — ухилих се аз. Пентаграмата върху пръстена ми все още не угасваше — просто застраховка в случай че на останалите шестима им хрумнеше да играят нечестно.

— Така е, Сторн — изхриптя лор-Калед, който отчаяно се опитваше да се изправи, но явно коленете не го слушаха. — Взимай си вещицата и изчезвай по-надалеч.

Омразата, която блестеше в погледа му, не можеше да бъде описана с обикновени човешки думи — тук трябваше елфическо красноречие. Усмивката ми стана още по-лъчезарна.

— Благодаря за позволениято, друже.

Обърнах се, за да видя дали Раниел се радва на простичкия факт, че е отървала кожата... и не я видях. По всяка вероятност се бе върнала в кръчмата още щом друидът се предаде. И толкова. Нямаше благодарствени сълзи, целувки, прегръдки, шепнене „Ти си моят герой!“ и други такива. Явно женското непостоянство бе характерно за всички раси...

Пренесох се обратно в „Зелената котка“. Раниел я нямаше и там. Тръшнах се кисел на стола и отпих от чашата си. Когато я оставих на масата, Рей Макгавърн ми подаде малко късче пергамент с размерите на пощенска марка. Върху него с изящен елфически почерк бе написана само една дума: „Благодаря“. И древната руна „Р“... като Раниел.

Усмихнах се и отпих отново. Животът понякога беше толкова забавен... Но сега нямаше смисъл да мисля за жени и прочие дребни житейски удоволствия. Имах работа за вършене: трябваше да реша

кога ще си разходя прелестите до Елианор, понеже наличието на непокътнат препис от „Некрономикон“ гъделичкаше любопитството ми по-силно, отколкото плътското ми желание да опозная смесицата между елфическа и дриадска кръв в хоризонтално положение... А и в края на краищата всяко нещо с времето си, нали така?

ГОРЧИВИЯТ ВКУС НА МИНАЛОТО

За всички, които мислят, че е лесно да забравиш човек, когото си обичал повече от всичко на света...

Дейвид Блайт успя да се прибере благополучно до вкъщи, без да убие никого. Надали някой от хората около него имаше представа колко близо е бил до лична среща с Оная с Косата. Шефът му, който цяла сутрин му бе пилил на главата, колегите, които вече дори не го питаха, преди да го муфтят цигари, таксиметровият шофьор, който най-нагло бе закръглил сметката от 14,99 на 20 долара, магазинерката, която му бе продала вчерашен хляб... всички имаха късмет, че не се превърнаха в средство за препитание на някоя от гробарските агенции в Детройт. Имаше моменти, когато Дейв чувстваше как импулсът да разкъсва гърла със зъби, да троши кости с голи ръце и да скача върху тленните останки на някой от малоумниците напират досами гърлото му, нахлува в устата му, чука по зъбите отвътре и крещи: „Отваряй, копелдак такъв! Само ме пусни — трябва ми две минути, за да му се стъжни на тоя! Пусни ме ВЕДНАГА, леке бърливо!“. Но Дейв устоя. Затова, вместо да прекара нощта в килията на някое полицейско управление, щеше да се наслади на гостоприемството на собствения си дом. Възнамеряваше да вземе един душ, да седне в огромния фотьойл, подарък от майка му за първото му самостоятелно жилище, да послуша малко музика... и да пийне едно. Или десет. По дяволите, след ден като този му се полагаха поне две бутилки.

Както винаги, когато масивната желязна врата се захлопна зад гърба му, всичките натрупани ядове през деня писнаха ядно и се покриха в някое от дълбоките кътчета на подсъзнанието му. Е, щяха да излязат от скривалищата си я през нощта, за да се набутат в някой от кошмарите му, я утре сутринта, за да му дадат един „хубав“ старт на следващия работен ден... но важното бе, че знаеха: стопанинът си е

вкъщи. А у дома и стените помагат. В неговия случай — и в буквален смисъл.

Той хвърли папката с докладите, които трябваше да са готови за петък, на кухненската маса. Знаеше много добре, че работата няма къде да избяга, а и бе повече от сигурен, че щеше да я свърши за нула време, така че нямаше нужда да си дава много зор. Понякога му идваше да набие два шамара на шефа си, да си подаде оставката и да зареже всичко. Работата обаче му трябваше. Другата му професия — онази, която му доставяше повече удоволствие — не изкарваше почти никакви пари напоследък. Колкото и да си говорим за предимствата на техническия напредък, за ползата от електронните джаджи и така нататък, едно бе сигурно: всички тези неща бяха прецакали из основи животите на странстващите магьосници до един.

Огледа критично стените и отбеляза наум местата, където трябваше да поднови пентаграмите и веветата^[1]. Напоследък животът бе толкова стресиращ, че магическата енергия изтичаше от тях за броени дни. Тъй като се мъчеше да понамали малко използването на вълшебства (откакто бе сам, силите му не се възстановяваха вече толкова бързо, както едно време...), една седмица се опита да мине без всякакви талисмани. След като обаче в края на шестия ден се събуди с писъци, сънувайки най-отвратителния си кошмар от 720 години насам, реши, че няма смисъл от експерименти. Оттогава насетне ги подновяваше по-редовно и от спалното си бельо.

Влезе в банята и седя под хладкия душ над половин час. Можеше да реши проблема с личната си хигиена с една елементарна татуировка на няколко келтски руни на дясното си рамо — както бе направил един известен с пословичния си мързел негов колега и приятел по чашка от „Зелената котка“ — но така обичаше усещането на водната струя, която гали кожата му, че и досега предпочиташе да продължава да плаща луди сметки на водопроводните компании.

Най-накрая с нежелание спря водата и излезе от банята. Горещият дъх на мегаполиса го посрещна с нажежена плесница още на вратата. Усети как жегата, която сякаш преследваше някаква лична вендета спрямо него, се впи в гърлото му и засмука желанието му за живот като прегладняла пиявица, нападнала заблуден в блатата турист. Главоболието, което като че ли бе поотстъпило малко от позициите си в последните няколко седмици, се завърна с подкрепления и атакува

безмилостно малкото му останал здрав разум. Ако не беше дистанционното за климатика, предвидливо оставено на масичката до банята, сигурно щеше да припадне. Хладната струя от най-великото изобретение на човешкия род обаче успя да възвърне частица от силите му. Докато се преобличаше в домашни дрехи, ситуацията бе станала дори поносима. Сега на дневен ред беше вечерният му ритуал. Пийването.

Той отиде до кухнята и се спря пред огромния хладилник, изработен по поръчка, който заемаше повече от половината кухненска стена, докато се чудеше какво да сръбне тази вечер. Миналата нощ бе откарал до късно с една от бутилките реколта 1992 г., но днес имаше желание за нещо с по-малък емоционален заряд. Не гореше от желание утре да повтори адския махмурлук от тази сутрин. Да, определено му трябваше нещо реколта 2002 или 2006 г. Тръпчивият букет на тези две години оставяше доста странен послевкус, но пък ароматът на ягоди и карамел бе райски. Точно това, от което се нуждаеше в момента.

Той отвори хладилника и затърси с поглед къде бяха бутилките от тези реколти. Така... 2012... 2006... 1994... 1999... а, ето и една 2002. Чудесно. Протегна ръка и извади тежката стъклена, внимавайки да не закачи някоя от съседните. Зеленото стъкло веднага се покри с едри капки конденз. Когато забърса влагата, видя как във вътрешността скромно проблясва пламъчето на запечатания вътре спомен. Беше жълто, също като цвета на липите, които бяха разцъфтели като побъркани в лятото, когато срещна Ана. Това беше нещото, което харесваше на спомените. Миналата нощ бутилката бе пламтяла в розово, точно като обещите на Джинджър, които носеше тогава, когато се бяха целунали за пръв път. Една от любимите му реколти пък беше 2008, която грееше в небесносино — цветът на блузката на Поли, която тя носеше в деня на запознанството им. Реколта 2001 бе резедава като нежните листа на първата от хилядите рози, която бе подарил на Стейси...

Преди да затвори вратата, за пореден път огледа огромната си колекция. Акуратно подредените бутилирани спомени заемаха почти цялото пространство във вътрешността на чудовищния уред. Оставаше съвсем малко място. Скоро едва ли щеше да има къде да складира новите си придобивки... е, в случай че се появят такива. В последно

време предпочиташе да заседне у дома в безмълвната компания на МРЗ-плейъра, чашата и някоя от стотиците бутилки.

Защото само той знаеше колко труд, болка и отчаяние са необходими за производството на дори една-единствена глътчица от този деликатес.

Дейв се тръсна в мекия фотьойл, наля си глътка искрящ спомен и с наслаждение отпи. Както всеки път, горчивият вкус го блъсна с все сила в небцето, откъдето отлетя в мислите му, експлодира там с енергията на двеста атомни снаряда, след което най-накрая стигна до сърцето му, където се сля с кръвта и потече спокойно по вените му. Пред очите му изникваха една след друга картини, една от друга по-красиви и нежни, нарисувани лично от него, от четката на подсъзнанието му и боите на миналото, оживяващи постепенно като стар черно-бял филм, който малко по малко придобиваше колорит и дълбочина. Душата му пееше, омагьосана от първите нотки на симфонията, прозвучала в деня, когато целувките все още не бяха изместени от сребролюбието, любовта — от пресметливостта, а прегръдките — от покриващите сърцето на благоверната му мазоли...

Наздраве, любов моя. Дано си спомняш за мен от време на време, изпрати мисълта си към старата си любов Дейв. Да, осъзнаваше колко глупаво е това. Прекрасно знаеше колко краткотрайна е паметта на всичките му приятелки. Особено на тези, които бе обичал истински.

Няма значение. Да пием за любовта, която погубихте!

Той въздъхна, изтри сълзите си и си наля нова чаша.

---

[1] Ве́ве (Veve или Veve) — религиозен символ, използван в хаитянското вуду — Б.а. ↑

ДЖОНАТАН И ЗВЕЗДИТЕ

Когато звездите над Резедавата Гора започнаха да изгасват една след друга, никой не се разтревожи кой знае колко. Така или иначе щеше да се окаже, че причината е или пишман астролог, който в опита си да излъже, е пренаредил картата на небето, или крадлив елф, който е решил да оборудва вилата си с чисто ново съзвездие, или обиден на света дракон е решил да пренесе семейното си богатство в паралелна вселена. Неща като това се случваха почти всеки месец, особено последното — всички знаеха колко честолюбиви са драконите и колко ревностно се отнасят към всичко, което попадеше под графата „Наследство“, по-специално към звездите и останалите небесни тела, предаващи се от поколение на поколение. Така че видът на постепенно опустяващото небе не изненада никого. Обитателите на гората вдигнаха рамене и зачакаха всичко да си дойде по местата.

Когато звездите обаче останаха толкова, че човек можеше вече да ги изброи, без да използва услугите на местния звездомайстор, хората започнаха да се тревожат. За всичките 14 562 години от съществуването на Резедавата Гора се бяха случвали стотици хиляди случаи на кражби и други подобни инциденти, свързани с изчезващи небесни тела. Това обаче по никакъв начин не бе повлияло на плътността на звездното покритие — все едно човек да се опитва да открадне Тъмносивия Океан, използвайки лъжичка за чай. Единствено в случая на Великата Миграция на Драконите преди няколкостотин години небето бе поопустяло отчасти, но звездомайсторите бяха реагирали незабавно и след няма и седмица всичко бе както преди.

Но този път нещата явно стояха по различен начин. Звездомайсторите правеха всичко по силите си, но звездите изчезваха по-бързо, отколкото те успяваха да произведат. Тяхната гилдия бе отказала всички частни поръчки — нещо, което вбеси влюбените и мореплавателите — но дори когато пренасочиха всички свободни ресурси към общественения сектор, небето продължаваше да опустява. В гората започнаха да се носят слухове за възможен внос на звезди от

съседни вселени. Въпросите откъде кметът Скоулфийлд ще намери свободни средства и дали джуджетата ще бъдат принудени отново да слизат в изоставените диамантени мини се превърнаха в любима тема за дискусии в кръчма „Зелената котка“. Но независимо от позицията си по този или онзи въпрос, всички спорещи бяха единодушни: в такава криза Резедавата Гора не бе попадала от самото начало на съществуването си.

Не след дълго слуховете за прогресивно опразващото се небе над гората достигна и до Централния Съвет на Горите в Арканиум. Върховният Горски Управител скръцна със зъби, защото в момента, в който служителите му съобщиха новината, той точно мислеше за предстоящата си отпуска в една хижа в най-затътената част на Бледорозовата Гора заедно с една неомъжена дриада от отдел „Човешки и нечовешки ресурси“. Тъй като перспективите за почивката му бяха многообещаващи, той реши да не се замисля прекалено много и нареди цялостен одит на Резедавата Гора, след което започна да стяга куфари и раници.

Три седмици по-късно одитът приключи. Тримата Горски за съжаление не бяха успели да открият нищо. Единственото, което бяха постигнали, бе да си докарат масов главобол, причинен от 24-часовите разпити на дракони, магьосници, астролози и влюбени, всички завършили с плачевен резултат. Очевидно никой не знаеше защо звездите изчезват. А те продължаваха да гаснат една по една всяка нощ.

Горските бяха принудени да признаят с мънкане пред Върховния, че няма да могат да се оправят без помощта на Джонатан Деветте Пръста.

Комарът в „Зелената котка“, който преживяваше упадък след последната епидемия от ясновидство, изведнъж разцъфна бурно отново. Залаганията за колко време Джонатан ще успее да разплете мистерията се редуваха с облози колко дълго ще псува Върховния, когато всичко приключи. Всички знаеха колко последният мрази да дава отчет пред Ревизорите, приключващ с изречението „И тогава се появи Джонатан и реши всичко“.

Джонатан Деветте Пръста бе трън в очите (и в други части на тялото) на половината Резедава гора, на още десетина светове и на „Зелената котка“ в частност. Магьосник, който ненадейно бе решил да

стане частен детектив, пияница и женкар, притежаващ обаче почти неестествено шесто чувство — това бяха само някои от най-известните му характеристики, които биваха прошепвани с половин уста всеки път, когато някой новобранец се поинтересуваше от колоритната му личност. Най-интересното бе, че Джонатан всъщност имаше десет пръста на ръцете си като всеки нормален човек. Навикът му да си гризе ноктите едва ли не до кокал му бе докарал въпросния прякор — лепнал му го бе шутът на крал Григорий по времето... всъщност, това е друга история, която няма нищо общо със Звездната Криза. Важното бе, че Джонатан много се радваше на прякора си и с дебилна радост твърдеше, че познава Резедавата Гора „като деветте си пръста“. След като изръсеше това, обикновено се хилеше на собственото си остроумие десетина минути. Никой друг не се смееше. Очевидно защо.

Тримата Горски успяха да намерят Джонатан полегнал под моста на Анасоновата Река — едно от любимите му места за изтрезняване. Когато най-сетне успяха да го изтръгнат от лапите на алкохолната дрямка, пред тях се откри друго предизвикателство — да го накарат да се заеме със случая. Деветте Пръста мърмореше с толкова чувство и красноречие, че можеше да накара феите на търпението да си прегризат гърлата от отчаяние. Този път дори не се наложи да прибъгват до заклинание за трезвеност — когато чу за какъв казус търсят услугите му, Джонатан скочи като младо еднорогче, самоизтрезни се за норматив и припна към сградата на Горското. Тримата Горски едва успяваха да го следват.

Джонатан влезе на бегот в Петоъгълната Зала, кресна на опулените секретарки да му донесат кафе и цигари, с размах седна зад масата и започна да чете докладите от одита с мълниеносна скорост. Когато най-накрая кафето пристигна, той вече бе успял да изчете всички бумаги, сумтейки недоволно и водейки си записки (с молив на покривката, ама кой ти гледа...) и бе успял да пофлиртува с Главната Инспекторка — доста успешно, ако се съди по руменината, избила по бузите ѝ.

Кафето изчезна със същата бясна скорост, с която бяха изчетени докладите. Деветте Пръста се оригна доволно, изпъна обутите си в прокъсани ботуши крака върху покривката, която отдавна вече не беше бяла, запали цигара и заяви, че ще мисли. Всички в Петоъгълната Зала

притаиха дъх — къде от уважение към мисловния процес, къде от непоносимата смрад на фасата.

— Проверихте ли в антикварните къщи? — изстрелваше той въпроси един след друг между две дръпвания.

— Да, Джонатан — кимаха Горските...

— Говорихте ли с Тревичко? — Така наричаха председателя на Драконовия Съвет — заради любовта му към салатите, отровназеления му цвят и невъзможността да запомнят истинското му име, състоящо се от около тридесетина букви, сред които една-две гласни (никой не беше съвсем сигурен).

— Да, Джонатан...

— С нимфите от Крайречието?

— Да, Джонатан...

— Значи всичко е ясно! — Той загаси фасата си в покривката (вече се виждаше как от ушите на домакинката излизаха облачета пушек), скочи ентузиазирано и подвижна на Горските: — Хайде! Да се разходим до Мъглотрън!

Опулените от изненада погледи на присъстващите бяха безценни. Не че Джонатан и друг път не бе правил подобни безумни изказвания, но сега очевидно бе надминал себе си. В Мъглотрън живееха две-три семейства британски мъглюди — същества, известни с неописуемата си кроткост и благи характери. Бяха ги прогонили от Немагическата Земя преди десетина години, понеже на някой му бе хрумвало, че мъглите са национална забележителност и не е добре за туризма някой да ги яде денонощно. Оттогава насам те се бяха заселили край Мъглотрън и се бяха превърнали във всеобщи любимци. В Годината на Хубавото Време магьосниците дори понякога обединяваха сили, за да изпратят малко мъгла като хуманитарна помощ за гладуващите там.

Когато стигнаха до Мъглотрън, бе станало обед и всички семейства бяха излезли на полето на пикник. Околните хълмове бяха покрити с гъста мъгла и всички, както изглеждаше, се бяха нагласили за обилен обяд. Джонатан огледа насъбралите се мъглюди за части от секундата, посочи с пръст един и викна:

— Ей тоя!

Горските не схванаха много-много за какво иде реч, но за всеки случай го сграбчиха за ушите. Останалите нададоха вой, когато видяха,

че малтретират един от техните, но виновният вид на заловения говореше сам за себе си и протестите бързо секнаха.

— Как позна, че е той? — надпреварваха се да питат после всички, докато черпеха Джонатан в „Зелената котка“, като през това време се любуваха на все повече отрупващото се със звезди небе над Резедавата Гора.

— Много просто: всички останали бяха вперили лаком поглед към приближаващата се мъгла, само нашето момче не изглеждаше толкова гладно.

— А откъде ти хрумна идеята за мъглюд-звездоядец? Такова нещо се случва за пръв път!

— Нали знаете — когато всички обичайни заподозрени са невинни, единственият, който остане, няма как да не е виновен. А всъщност самата идея за звездояден мъглюд не е чак толкова странна. Има същества, които ядат далеч по-странни работи — патладжани например — отвърна Джонатан, потръпвайки с погнуса и си заръча още една водка.

КРИТИЧНА МАСА

Посвещава се на Оги — човекът, който винаги е бил до мен, за да ме подкрепя за разказите ми... за разлика от други хора

Историята, която искам да ви разкажа, се случи в нощта, когато Джонатан Деветте Пръста постави нов рекорд в кръчма „Зелената котка“ по литри изпит гномски ейл на едно сядане. Надали някой от постоянното присъствие при Рей Макгавърн някога е смятал, че онова прословуто достижение на Тери Сторн отпреди десет години някога изобщо ще бъде изравнено, та камо ли подобрено... но така или иначе това се случи. Някой — най-вероятно някоя празноглава амазонка — беше подкачила Джонатан на тема алкохол, той удари с юмрук по масата, каза „Що пък не“ и така без особени фанфари рекордът на Тери падна. За разлика от Джонатан, който не само че не падна под масата, както всички очаквахме, ами тегли една мощна тролска оригня, от която огледалото в тоалетната се напука, и заръча по един шнапс за всички, включително и за себе си — за да направел онова, което по неговия край се наричало „хастар мазилка“, а по нашия — „Радостта на пияницата“.

Тъкмо допивахме последните глътки, когато вратата на „Зелената котка“ се отвори с гръм и трясък и вътре връхлетя кметът на Горно Динозаврово, майорът в оставка Мики Гроулш, в цялото си величие. Както винаги, всеки косъм от прогресивно оредяващата му коса се бореше за самостоятелност, четината по бузите му бе на поне седмица-две, а костюмът му бе покрит с драконови люспи — свидетелство за това, че отново се е правил на акушерка и е помагал на някоя от подопечните си да ражда.

Да, знам, че по принцип легендата гласи, че драконите снасят яйца. Пълни глупости. Даже мога под секрет да ви кажа и откъде тръгна цялата простотия. Един от пишман великите фентъзи автори,

който през живота си дори не подозираше за съществуването на „Зелената котка“, се запознал в една кръчма в Ню Йорк с близнаците Тони и Майк Гроувърботъм. Към края на вечерта, когато всички вече били достатъчно пияни, онази писарушка се изцепила пред братчетата, че пише за дракони. Тони и Майк никога не пропуснаха възможността да се избъзикат с някого, затова дълго и нашироко започнали да му обясняват как всъщност драконите имат яйца. Ставало дума за мъжките дракони, разбира се, но пияндето писател така и не схванало идеята на сложния майтап и затова в следващата си книга изръсил колосалната глупост за снасящите дракони, огромните им яйца и така нататък. Останалите на пишещия фронт, за да не останат по-назад, започнали да плагиатстват от него и... ето ти резултата. Пълни измишльотини.

Но аз май се отплеснах.

Да, точно така — Мики Гроулш. Та влетя той в „Зелената котка“ като гоблин на амфетамини и зарева нещо за някакви си черни дупки. Отначало почнахме да си чешем езиците за негова сметка, питайки го дали случайно не е ходил до бардака на Мадам Фани, та да е видял някоя от нейните девойки по без нищо, дали всъщност не е станал свидетел на ходенето до тоалетна на Барни Златния Зъб и други такива наши си майтапи. Но като видяхме, че кметът остава сериозен и изплашен, без дори намек от поне лека усмивчица (а нямаше човек, който да оценява повече добрите майтапи от майора!), спряхме с лакърдиите и се опитахме да разберем какво точно е станало.

Оказа се, че сме предположили правилно — почитаемият кмет обикалял спокойно из горичката край Горно Динозаврово, когато изведнъж се озвал лице в... м-м-м... лице, да кажем... с твърде бременна и усърдно раждаща драконица. Оправдавайки доброто си име, майорът тутакси се заел да помогне с нещо на страдащата живинка. Всичко минало както трябва и тъкмо поднасял бебето към майка му, за да прогори със струйка огън от ноздрата си пъпната връв на мъничето, когато видял как из горичката преспокойно се носи черна дупка. Отначало била с размерите на зяпналата му от изумление уста, но постепенно наедрявала и краищата ѝ, напомнящи пипала на медуза, се протягали все по-надалеч и по-надалеч. Мики тръснал бебето на не по-малко ошашавената драконица и хукнал, доколкото му позволявали килограмите, сред странното образуване. Когато стигнал до брега на

Потока на Въздишките, станал свидетел на безумна сбирка на класа на черните дупки, випуск 2013 година. Били толкова много, че дори математик като него, който на един дъх пресмятал броя на драконите в собственото си село, не можал да добие представа за дори приблизителна бройка. Тъй като в съзнанието му се прокраднал споменът от часовете по нематериална физика относно вродената нестабилност на черните дупки и опасността, която представляват, той преценил, че най-разумното нещо, което може да направи, е да си плюе на петите и да търти с все сила към „Зелената котка“, пък там все щял да се намери някой, който да прецени как да решат проблема.

От съседната маса се дочу мощно оригване, от което веднага разбрахме, че Джонатан е заинтригуван и е започнал да мисли върху казуса. Докато преместим погледите си от кмета Гроулш към него, Деветте Пръста вече бе успял да допие последната глътка, да кресне на Рей Макгавърн да му донесе още една пинта ейл, за да си прочистел мозъка и да задъвче замислено остатъците от ноктите си на лявата ръка. След като гаврътна халбата на един дъх, за няколко секунди се взря в пръстите на дясната си ръка, но реши, че трябва да си ги остави за вечеря, скоочи чевръсто, без дори да залитне под влиянието на изпитите литри, и викна:

— Някой да знае къде е Арлийн?

Няколко ръце се вдигнаха колебливо.

— Хайде де! — подкани ги Джонатан и припна напред, без да си позволи устремът му да бъде спрян от нещо толкова тривиално като плащане на сметка например. Подхвърлих един дублон към Рей — трябваше да стигне — и хукнах след тълпата, умирайки от любопитство какво този път е родил мозъкът на Деветте Пръста.

Арлийн — златокосата дриада, обект на хиляди свалки от страна на жив и нежив народ от двете страни на Границата — бе открита за норматив. Някой се сети, че преди няма и час я бе видял на градската чешма, където решила косата си, циврела и изпускала въздишки, способни да засрамят всяка уважаваща себе си парна баня. Наистина, когато пристигнахме на бегом, още бе там. Беше добавила към репертоара си и измъчен поглед в стил „Арктурианско мегамагаре страда от депресия“.

— Веднага отивай при Майлс — без да губи време с приветствия, я емна Джонатан. — Кажу му, че съжеляваш, че си се

държала като огре, страдащо от деменция, че искаш да си с него и повече няма да си вееш... косата... наляво-надясно. Разбра ли ме?

Дриадата изхлипа нещо. Деветте пръста не остана доволен.

— И повече да не съм чул, че сте пили ликьор с оная пача, дето ти се пише приятелка! Заради едното клюкарстване ще унищожите цялата Половинчатата Земя... патки с патки такива!

Арлийн изумено кимна в знак на съгласие и хукна (очевидно) да издирва Майлс. Джонатан се ухили със задоволство, подвижна на майора да се прибира и че всичко при него е уредено, след което тръгна обратно към „Зелената котка“. Ние вървахме след него като кутренца и само от време на време подпитвахме какво, по дяволите, се случи току-що. Деветте пръста обаче само се подсмиваше и ни кимаше да продължаваме да вървим.

Едва когато влязохме в кръчмата и Джонатан вече бе изпил още 3–4 водки, успяхме да измъкнем някоя-друга дума от него.

— Елементарно бе, хора, помислете малко! Всички знаят, че когато жените си изфантазират някаква любовна драма, мозъците им престават да работят и съзнанията им се свиват до нула. А когато се съберат с някоя приятелка, за да клюкарят и да се оплакват една на друга, се получава критична маса — именно така се появяват черните дупки. Единственото, което трябваше да направя, е да се сетя коя от местните патки има някаква драма и при кого би могла да отиде. А това, знаете, не е особено трудно. Просто трябва да прецениш на коя животът върви без проблеми. Жените винаги изфабрикуват проблеми там, където ги няма. Това си им е в кръвта — ухили се Джонатан и си заръча още една водка.

ЗАМРЪЗНАЛИТЕ РЕКИ НА АМАРАНТИЯ

Честно казано, никой не гореше от желание да вика Джонатан Деветте Пръста тогава, когато реките на Амарантия изведнъж взеха да замръзват. Първо мъдрите глави от Конвента опитаха да се оправят сами — призоваха всички видове бели, черни и многоцветни магове от всички известни и неизвестни светове, като обещаха мило и драго на този, който успее да размрази любимата на туристите дестинация в малкото кралство. Ако ще и президентски постове да им бяха обещали обаче, едва ли резултатът щеше да е по-различен: всички удариха на камък... или по-скоро на лед, ако ми позволите този лек каламбур. Гейовете на Алианса също не успяха да накарат и една капчица да се отдели от плътната замръзнала повърхност на потоците. Положението започваше да става сериозно, защото идваше туристически сезон, а без хилядите водопади, ручей и рекички, които на практика бяха единственото нещо, което поддържаше икономиката на Амарантия жива, нещата отиваха накъм фалит.

О, не, май пак не сме се разбрали нещо. Когато казах „гейове“, нямах предвид онази прослойка от обществата, която си пада по мечове вместо по ножници, да ме прощавате за сквернословие. „Гейовете на Алианса“ бяха елитен корпус за бързо реагиране — природозащитници, специални части, екоантитерористи... абе разбрахте за какво иде реч. Идеята за името идваше от Брайън Старбърст, първият президент на Алианса, който незнайно защо си нямаше представа, че предлаганото от него е двусмислица, но за сметка на това беше луд привърженик на митологиите и затова реши, че аналогията с богинята на Земята — Гея, ще бъде добре приета навсякъде. Така и стана — името се прие с огромно въодушевление, особено в хумористичните среди. Имаше доста предложения за прекръстване на корпуса... името обаче остана и до днес.

Та мисълта ми беше, че дори и Гейовете (някои от които имаха по две-три висши образования по екология и паранормална биология) не успяха да разберат къде точно се крие причината за внезапното

замръзване на всички водни потоци в иначе субтропическото кралство на Амарантия. До началото на туристическия сезон оставаха броени дни, затова всички хапеха устни и отчаяно се мъчеха да измислят начин за размразяването на реките.

О, имаше и весели моменти. Не помня кой точно предложи безумната идея да викнат драконите от Землемория на помощ. Лудост или не, обаче умните глави се хванаха за това като удавник за сламка и пратиха един от придворните магове на Конвента да доведе де що види дракон отвъд океана. Че доведе — доведе. Че децата дълго време се хилеха при спомена за гледката как драконите безуспешно опитват всички възможни средства (и като казвам „всички“, имам предвид наистина всички — далеч не ограничаващи се с конвенционалното плюене на огън, а потвърждаващи абсолютно всички теории относно факта от колко дупки летящите гуцери могат да изкарат пламъци), хилеха се. Че не направиха нищо — не направиха.

И май тогава някой все пак се сети, че предразсъдъци или не, но все пак е по-добре да викнат Джонатан Деветте Пръста, отколкото да виждат как туристите им показват по един пръст. Сещате се кой точно. Мъдреците плюха с отвращение и с кисели като усмивка на русалка физиономии се съгласиха да прибегнат до помощта на легендарния маг-детектив.

Тук обаче възникна проблем. Никой не искаше да се нагърби със задачата да влезе в историята като човекът, признал пред Джонатан (а съответно и пред целия свят, като се има предвид как преданията за неговите подвизи се разнасяха от уста на уста по-бързо от новината за битката на Били Зеленчука с балрога), че са безпомощни и че се нуждаят от неговата намеса. В спорове, теглене на жребий и прочие минаха още два ценни дни. Най-накрая, когато вече първите туристи тропаха по портите на Амарантия, образно казано, мнозинството реши да избере за доброволец Мартин Моравата Пъпка — младежът, който отговаряше за воденето на стенограми, съхраняването на архиви и избора на куртизанки при годишните балове на Конвента. Мартин не се дърпа много, защото прекрасно осъзнаваше колко безсмислена ще е съпротивата. Само въздъхна, помоли за малко командировъчни и се отправи, без да губи повече време, към кръчмата „Зелената котка“. Всеизвестно бе, че ако Джонатан не е там, то най-късно десетина минути след като си изпил първата си бира, ще се появи. Копелето

имаше направо магически усет за това кога е необходим на някого. Което, като се замисли човек, не беше толкова изненадващо, имайки предвид, че той си беше магьосник.

На Мартин, който и без това си беше роден с късмет, даже не му се наложи и да чака. Когато бутна масивната дъбова порта на „Котката“, първото нещо, което дочу, бе смехът на постоянните клиенти, прекъсван през две-три минути от тютюнджийската кашлица на Джонатан. Оттам насетне не бе трудно да го открие — просто следваше звука от белите дробове на Деветте Пръста и смрадта на отвратителните цигари, които според легендите той пушел дори докато спи.

Докато се представяше на детектива-магьосник, той не го удостои даже с мимолетен поглед, тъй като бе прекалено зает да бройка новата сервитьорка на Рей Макгавърн, която бе обула панталонки с дължина, правопрпорционална на възрастта ѝ, тоест, крайно недостатъчна. Щом спомена обаче за тайнственото замръзване на реките и вкара няколко сърцераздирателни лафа за безизходицата и мизерията, налегнала Амарантия, Джонатан живна малко. В секундата, когато Мартин приключи разказа си, магьосникът метна фасата си в недопитата халба и викна:

— Не се моткай, ами ме води, че не помня пътя!

„Зелената котка“ този път за проклетия се бе материализирала доста далеч от кралския палат, който по съвместителство в момента играеше ролята и на централен кризисен щаб на Конвента. Джонатан обаче изобщо не мигна, когато Мартин му съобщи печалната новина. Напротив — ухили се и подвикна:

— Чудесно, тъкмо няма да има кралски пръдльовци, които да ни се месят в работата!

След което запраши към най-близката река. Когато стигнаха, Деветте Пръста слезе до коритото ѝ, почука с тока на обувката си по замръзналата повърхност, наведе се надолу, дъхна, опита да изчопли с нокът едно замръзнало листо, след което изхъмка дълбокомислено, седна на един камък и запали една от вонящите си цигари. Когато я допуши, огледа фасата замислено и го изгаси в леда. На повърхността се появи дупка, която засмука угарката, затвори се, след което се отвори на десетина метра по-надолу по течението и изплю остатъка от цигарата на брега. Джонатан се почеса по наболата брада, изхъмка още

веднъж, каза си замислено „Ами... що пък не...“ и хукна по пътеката, която водеше към палата. Мартин едвам съумяваше да го следва.

В двореца ги посрещнаха с радостни възгласи. Съветникът на краля, който отговаряше за въпросите по туризма, ги уведоми с треперещ глас, че току-що една от групите алорнски туристи е отказала резервацията си и с благоговение запита Джонатан дали вярва, че ще успее да разгадае мистерията, преди и други да са последвали примера им.

— Че аз вече я разгадах! — хилна се като малоумен Деветте Пръста и запали нова цигара.

Всички ахнаха.

— И какво заклинание ще е необходимо, за да се размразят потоците? — попита плахо кралят на Амарантия, надявайки се, че Джонатан няма да му отговори „Ами, от ония скъпите от Запада, дето трябва да нагласиш половината бюджет на кралството за три години напред...“.

— Никакво — обяви самодоволно Джонатан и загаси фаса си в кралския фикус.

Дори гаврата с благородното растение не успя да отвлече вниманието на Негово Величество от потресаващата новина.

— И как така...?

— Просто въведете строг санитарен контрол на туристите по границите, издайте указ, задължаващ къпането на територията на Амарантия поне веднъж седмично и бийте черни печати на тия, които не спазват правилата... особено ако са от Анкх-Морпорк — изрече Джонатан, поклони се пред ошашавената кралска особа и се изниза в посока „Зелената котка“.

— Добре де, човек, как успя да ти хрумне тази идея, и то за броени минути? — разпитвахме го ние впоследствие — когато всичко в Амарантия вече беше наред, къпаните туристи ахкаха и охкаха при вида на кристалните водопади и ручей, а една част от влезлия в кралството валутен поток се бе изсипал в джобовете на нашия приятел под формата на щедър хонорар.

— Имах подозрения още когато Мартин ми обясни ситуацията... а когато отидох на място и видях как реката очевидно е разумна и плюе хвърлените в нея фасове, всички съмнения изчезнаха.

— Но откъде дойдоха подозренията?

— Всички знаят, че основният процент туристи в Амарантия идват от Анкх-Морпорк. А аз вчера забърсах една мадама оттам. Чаршафите ми още смърдят на кисело зеле и котешка урина заради нея... — отвърна Джонатан, потръпвайки с погнуса и си заръча още една водка.

ПОМНЯ

На онова неизвестно девойче, което преписваше този разказ на ръка в кафе „12-те стола“ във Велико Търново. Благодаря ти за доверието.

Помня как устните ѝ се плъзгаха по моите като къс коприна по загрубяла селска ръка. Помня как пръстите ѝ се вплитаха в косата ми — понякога грубо, сякаш искаше да завърже от нея възел, с който да ме прикрепи навечно към себе си, а понякога толкова нежно, като че ли се страхуваше да не ме нарани. Помня как телата ни се сливаха в експлозия на първична енергия, в устрема на беглец в пустинята, който с последни сили тича към оазиса с животворната влага, в чистия и непоковарен стремеж към любов, топлина и чувствителност.

Едно от проклятията на Тъмните Магове е болезнено изострената им като амдарска сабя памет. Никога не можеш да забравиш нищо. Нищо. Дори и най-дребните подробности са жигосани толкова дълбоко в съзнанието ти, че всеки полъх на ветровете на спомените те карат да крециш и да се гърчиш от болка. Дори алкохолът не може да те накара да забравиш. Мога да ви свидетелствам за това. Толкова пъти съм киснал мозъка си в ейл, ракия и вино, че дори понякога съм се чудел дали няма да се превърна в мрачна алкохолна пара, в миазъм, черен като туптящите в съзнанието ми мисли. Но неизменно съм се събуждал в сърцето на нощта, с болката в лявата половина на гърдите ми и с ужасяващото чувство на празнота до себе си.

Помня.

Помня как за пръв път тя ми каза, че ме обича. Помня сълзите ѝ при това признание; всяка една от тях капваше върху кожата ми и ми причиняваше толкова страшна болка, че изкарваше въздуха от дробовете ми и ме изгаряше като нажежен до бяло ръжен. Помня, че

ми каза: „Ти си моят ирк’хан’сей, Тери“. „Човекът, преплетен с живота“ на древния език на седраните.

Селина. Така се казваше. Единствено Мракът знае колко пъти съм се будил с това име на уста. Не бих могъл да изброя жените, които с писък побягваха от спалнята ми, когато в разгара на удоволствията (които, както наивно предполагах, щяха да я заместят) изкрещявах името ѝ в мазохистичен опит да я върна. Помня обаче всички пъти, когато съм я назовавал с глас, който никоя друга не бе чувала от мен и едва ли някоя друга ще чуе друг път.

Помня.

Но помня и миговете, в които тя пицеше за последен път в живота си, с изпълнени с безумен ужас очи, протегнала напред, за да се защити, същите онези ръце, които бях целувал и ме бяха галили и прегръщали. Помня как тялото ѝ — онова тяло, което познавах по-добре от собственото си — се гърчеше в отчаяни спазми, окъпано от виолетовата светлина, бликаща като сълзи от пръстена с изрязаната от цял аметист пентаграма, който носех на ръката си. Помня как от устните ѝ, които някога обожествявах и за които копнеех повече от въздуха, излизаха прегракнали крясъци, бледо подобие на кадифения ѝ глас, крясъци, които искаха милост, молеха за милост, заповядваха за милост, убеждаваха ме, че съм бил излъган, че тя била жертва на клевета, че винаги съм бил единственият мъж в живота ѝ. Но не успя да ме убеди.

Помня.

Помня как, след като вече я бях убил и бях предал тялото ѝ и душата ѝ на Мрака, аз самият пицях и плаках като двегодишно момченце, загубило семейството си. Помня как изпотроших с Волята си всички маси и столове в „Зелената котка“, как се сбих с дузина таренски лордове с отчаяната мисъл дано синините по тялото ми върнат избледняващия ми разсъдък. Помня как се гърчех в прегръдките на Айвън Рийс, най-добрият ми приятел, дълго след като и сълзите, и писъците ми бяха пресъхнали, и го умолявах да премахне блокадата върху магическите ми умения, за да ми позволи да се самоубия.

Помня.

И знам, че докато помня, няма да съм дори наполовината на онова, което помня, че бях.

НЕВЕРИЕ

На Н. Б. — жената, която накара вогонската поезия да изглежда като Шекспир...

От доста време не се бях наслаждавал на самотата по Коледа. Едва ли някой, освен мен, бе способен да оцени факта, че не се налага да фабрикуваш фалшива усмивка и неистинско „празнично“ настроение, докато всъщност ти се иска да крещиш и да блъскаш с юмрук по стените, заобикалящи те, били те истински или въображаеми. Вместо това реших да изляза за по едно бързо в любимата кръчма на Рей Макгавърн — място, където със сигурност нямаше да има пластмасови дядоколедовци, пеещи фалшиво коледни мелодии, изкуствен сняг или китайски лампички, намигащи ехидно и несинхронизирано като пекинска блудница. Виж, грог, хобитски пушилист и уютното прашене на огъня в камината — това бяха все неща, на чиято компания бях уверен, че ще се насладя подобаващо.

Реших тази вечер да не залагам на излишна показност, затова оставих наметалото, жезъла и аметистовия пръстен в шкафа. Вместо това навлякох тениска с къс ръкав, раздърпани дънки и чифт кубинки. Днес щях да съм инкогнито. Ако има нещо, което на Бъдни вечер да се радва на по-голям интерес по улиците от човек, преоблечен като дядо Коледа, това бе Тъмен Маг. Беше ми писнало от загубеняци, които ме спираха по пътя, за да им помогна да си върнат любовта, да им измагьосам купчина пари или просто да излекувам с махване на ръката махмурлука от предната вечер.

„Зелената котка“ не бе далеч от дома, затова успях да отворя масивната дъбова врата и да се разположа на любимото си място преди полунощ. Рей ме забеляза още на входа, но изчака да погала изумрудената персийка, да седна и да запала една лула, преди да дойде с чаша от любимия ми еликсир — водката, прекарана през 47 билки, ухаеща на свеж планински въздух, борови иглички и небе след

гръмотевична буря. Първата глътка, както винаги, бе прекрасна. В крайна сметка, животът не бе кой знае колко лош, стига да знаеш как да му се насладиш.

Още не бях успял да приключа третата чаша, когато вратата на „Зелената котка“ се отвори и в кръчмата се изсипа пъстра и шарена компания: джуджето Ралфи, който явно се връщаше от разрешаването на някакъв спор (ясно се виждаха пресните вдлъбнатини по острието на секирата му); вампирът Джордж, елегантен както винаги, който носеше върху наметалото си чисто нов жетон от АК — Анонимните Кръвопийци, гордо свидетелстващ за факта, че притежателят му е „сух“ от пет месеца; драконът-метаморф Джаспър, който този път бе приел формата на висок блондин с обеща на носа и кичозен кървавочервен смокинг; Бранди, колежката ми от Магическия Университет, чиято рокля можеше да накара и бенедиктински монах да си помисли доста неща от хоризонтален характер; сукубата Анджеа, която очевидно доста страдаше от конкуренцията на Бранди и изглеждаше значително изнервена в снежнобялата си туника; Рики Вещицата, най-некадърният магьосник в Обединените Светове, който бе в състояние да оплеска дори любовна магия; елфът Марти, който се славеше с това, че може да изпие повече, отколкото тежи самочувствието му... Последен в кръчмата се намъкна върколакът Алекс, който малко се задържа пред прага, за да изплюе едно-две пера, заседнали между зъбите му.

Цялата агитка се спря за малко пред камината, огледа се наляво-надясно, зърна ме удобно заседнал в ъгъла и с крясъци „Гери, мойто момче, ка’ е хавата?!“ се юрна към моята маса. По-добрата половина от мен се зарадва, че няма да е сам на Бъдни вечер, но песимистичното ми алтер его въздъхна и се приготви за поредната шумна пиянска вечер, която очевидно щеше да завърши с някой-друг фойерверк, някоя-друга пощенска кутия, превърната във фламинго и някой-друг светофар, сдобил се на сутринта с гламурни цветове от рода на розово, виолетово и морскосиньо... Дежа вю.

Компанията придърпа столове от околните маси и се настани около мен. За рекордно време Рей Макгавърн се разтича и успя да донесе напитки на всички, без да изчака поръчките им. Бас ловя, че имаше нещо вярно в слуховете за това, че е или емпат, или направо жив телепат...

— Как е настроението, брато? — поинтересува се Рики Вещицата, който още със сядането си бе запалил огромната си лула, наподобяваща по размери (и по аромат...) дълго употребявано нощно гърне.

— Обичайното като за пред Коледа, Рики — отвърнах аз, старайки се да дишам през устата. — Скука, мрак, няма подаръци под елхата... абе нормално.

— Дали някой друг, освен мен, се е запитвал понякога защо проклетата Коледа е един от малкото празници, разпространени из повечето Обединени Светове? — претенциозно се осведоми Джордж, надигайки чашата си със синтетична кръв. На врата му се виждаше хемоглобиновата лепенка, неуспешно прикрита с елегантно шалче от пясъчна коприна.

— Този разговор вече сме го водили, и то около десет хиляди пъти, приятел — сопна се Анджела, която продължаваше да потропва нервно с крак, ядосана от факта, че цели пет минути никой от цялата кръчма не бе припаднал в краката ѝ и не се бе обяснил във вечна любов и плътски желания.

— Може би причината е твърде прозаична — продължи Джордж невъзмутимо, отпивайки от бокала си. — Вероятно просто желанията на всички хора във всеки един свят са едни и същи — да се събудят една сутрин и да намерят подаръци под натиканото в дневната им дръвче, преструвайки се, че не са харчили трудно спечелените си пари за тях, а някакъв дебелак в червен костюм, експлоататор на елени и пристрастен към бисквитки и мляко, им ги е промушил през комина...

— Брависимо, Жорж, успя да опошлиш поредния празник — усмихна се ослепително Бранди и придърпа роклята си малко понагоре. Почти наяве виждах как от ушите на Ралфи започваше да излиза пушек, а физиономията му бе почервеняла като чаша асгардско вино. Захапах клечка за зъби, за да скрия усмивката си.

Приятелите ми се дърлиха още известно време, за което успяха да преминат през повечето леки оскърбления, известни на езикознанието, да изпият по четири-пет чаши от съответното си питие и да изпуснат няколко килограма хобитски пушилист толкова настървено, сякаш от утре ембаргото върху Средната земя щеше да започне отново.

— Тери, стара хиено такава, ти защо не се включваш в данданията?! — крясна по едно време Джаспър, който очевидно бе сръбнал повечко и трудно контролираше вида си. В момента кървавочервеният му смокинг бе гарниран с резедава ренесансова перука и черни латексови панталони, на чатала на които с червило бе изрисувано сърчице.

— Нямам настроение за кавги, Джеси — въздъгнах аз и допих остатъка от чашата си. — Всъщност, нямам настроение за нищо... Искам просто да се натряскам, да направя някоя поразия и да се прибирам.

— Да не би да са те изритали от университета? — загрижено запита Марти, който от доста време насам ме врънкаше да ходатайствам за него, ако случайно някой път стане дума за вакантното лекторско място в катедра „Древни раси“.

— Не, не е това, Марти, и да, обещавам, следващия път ще говоря за теб с професор Гръбман...

— Тогава защо си увесил нос като рианска проститутка? — изръмжа Ралфи, тактичен както винаги.

Бръкнах във вътрешния си джоб, извадих дебелия пачка с пликове, които бях натикал там, преди да изляза, и ги метнах на масата.

— „Уважаеми г-н Сторн, благодарим Ви за изпратените ръкописи. За съжаление, точно в момента нашето издателство изпитва затруднения и едва ли ще е в състояние да издаде Вашите произведения...“ — започна да чете едното писмо Джордж.

— „Недостатъчно живият характер на Вашите герои, нереалността на ситуациите във Вашите творби и очевидната Ви незапознатост със съвременните тенденции във фентъзито правят публикуването на разказите Ви практически невъзможно...“ — прекъсна го Анджела, отваряйки втори плик.

— Абе тия луди ли са?! — удари с юмрук по масата Алекс. Чертите на лицето му за миг се размиха, разкривайки остри зъби и вълчи скули. — От толкова време се познаваме, нещата, през които сме преминали заедно, могат да напълнят цяла библиотека, а те ти навират в носа „съвременни тенденции“ и „нереални ситуации“???

— Е, все пак нямаше как да им кажа, че всъщност нещата, за които пиша, са ставали наистина... — свих рамене аз. — Представяш

ли си: „Уважаемо издателство, представям на Вашето внимание последната си творба, която е нещо средно между документален пътепис из Обединените Светове, репортаж за живота на върколаци и практически наръчник «Как да преспим със сукуби, без това да се отрази на жизнения ни статус»?“...

Анджела се изчерви и сведе поглед.

— И искаш да кажеш, че никога през живота си няма да се видим като герои на литературни произведения? — тъжно промълви Бранди.

— И децата няма да ме спират по улицата за автографи? — въздъхна Марти.

— Не и в близко бъдеще, другарчета... Поне докато не спрат да толерират некадърните пачаври с ялови стихове и богати татенца — въздъгнах и аз на свой ред и магнах на Рей за още една водка-47. Преди обаче чашата да се озове пред мен и носът ми да улови божествения аромат на билков алкохол, вратата на „Зелената котка“ се отвори и вътре нахлу разчорлен друид с разкривено от уплаха лице.

— Помогнете!!! — изкрещя той. — Има ли магове тук?

— По-полека, друже, ще си докараш инфаркт... — Джордж се изправи, приближи се до него и сложи ръка на рамото му. Друидът се сепна, но след като видя жетона на АК, се поуспокои.

— Дриадите от Гората на Сенките си направиха шега и изпратиха коледни курабийки с виагра на планинските елфи от Ангтор, но когато играта загрубя, отказаха да... м-м-м... празнуват... с тях... и след това стана страшно! Колегите от Ордена ме изпратиха за помощ. Не знам колко още ще успяват да ги държат далеч едни от други...

— Рей, пиши ни го на сметката — изправих се аз и се запътих към вратата. Цялата компания ме последва.

— Сигурно и за това няма да ти повярват, ако след време решиш да го описваш — хвана ме под ръка Бранди.

— Сигурно, колежке. Сигурно...

Тъмнината навън, мрачна и гладка като мозък на поетеса, ни погълна. Бе време за поредното ни „недостатъчно реално“ приключение. Жалко, че никой никога няма да прочете за него.

Може би някой друг път...

ЛЮБОВТА Е МЪРТВА

*Специално за П. — една от всички, които убиват
любовта с детинската си дребнавост*

Вековната гора плачеше. Сеана, кралица на елфите въпреки сравнително крехката си по стандартите на Вечния народ възраст (391 години), чувстваше това толкова ясно, че почти усети как и в нейните очи напират сълзи.

Не знаеше откъде ѝ хрумна това, нито пък можеше да обясни причината за внезапната тъга, която я беше обзела. Тя просто седеше в центъра на Арлиндриен — Гората на въздишките на Древния език, вдишваше с пълни гърди нежния като капка роса въздух и се бореше с всички сили със сълзите, които напиреха безмилостно към очите ѝ. Нямаше да плаче. Не и днес. Някой друг път — може би следващата седмица, или месец, или година... Тя въздъхна и приседна направо върху тревата, погали бурно разцъфтелите теменужки — яркосини като очите ѝ — и за пореден път прокле мига, в който на главата ѝ бе поставена короната на Вечния народ.

Подобна меланхолия не беше нещо необичайно за елфите и тя го знаеше прекрасно. Проклятието на неестествено дългия живот бе неестествено дългата скука. Отдавна преситените от всички земни щастия Първородени дотолкова бяха отегчени от битието си, което не им предлагаше нищо ново, нищо изненадващо, нищо свежо, че нерядко изпадаха във всепоглъщаща... а понякога и самоубийствена депресия.

Навярно подобни мисли бяха тревожили и последния от елфическите владетели-мъже, крал Елеантар, който бе сложил началото на отбелязвания всяка година от над две хилядолетия насам празник, или в превод от древния език „Любовта е мъртва“. Вероятно и той — също както Сеана сега — бе почувствал как обречените да бъдат винаги харесвани елфи и елфийки всъщност са едни от най-

самотните същества в света. Сигурно и той болезнено бе осъзнал, че предизвикващата люта завист у хората свършена до полуда красота на Вечния народ не може да им купи или подари нещо различно от мисли за секс, похот и лъст. Нещо различно от сляпо подсъзнателно привличане. Нещо като любов например.

Утре *Аран'нилувар'енн* щеше да се проведе за пореден път. Всички от Вечния народ щяха да сменят белите си одежди с черни, да втъкнат в косите си по една черна роза и да се съберат в Гората на въздишките. На *Аран'нилувар'енн* по традиция винаги се раждаха най-съвършените песни на елфите — песни, които караха дори и хора, които не разбираха нито елфически, нито Древния език, да се просълзят. Тъжен празник бе въвел Елеантар. Празник, символизиращ цялата безсмисленост на живота на Първородените.

Нечии тихи стъпки накараха Сеана да се обърне. За малко не ахна, понеже тук, в Арлиндриен, в навечерието на *Аран'нилувар'енн*, последният, когото очакваше да види, бе човек. И то не кой да е човек, а Тери Сторн — Вечният човек, приятелят на всички раси и народи, магът, който бе на над 7000 години и още преди пет хилядолетия бе обявен за най-великият магьосник, раждан някога из Световете. Той често идваше в Гората на въздишките; понякога между две негови посещения минаваха пет, понякога десет, а понякога и двадесет години, но никога не се бе появявал тук в навечерието на Празника на мъртвата любов.

— Ваше величество... — усмихна се той, когато видя, че тя го е забелязала.

— Стига, Тери. Знаеш, че мразя тези официалности.

— Навиците трудно се променят, Сеана. Казвах „Ваше величество“ и на майка ти, и на баба ти, и на всички елфически крале и кралици, които ти сигурно познаваш едва-едва от историческите ръкописи. Така че не ме упреквай. — Продължаваше да се усмихва. Кафяво-зелените му очи сякаш грееха. Тя се изправи и го прегърна.

— Тери... Къде се губиш толкова време?

— Имах работа в моя свят, която ме задържа известно време ангажиран. Пък и... подочух, че си била доста заета, за да обръщаш внимание на един обикновен приятел, затова реших да не ти преча.

— Не говори така. — По лицето ѝ премина сянка.

— Защо? Нали беше щастлива?

— Бях. Но за кратко... и същевременно за цяла вечност. Сега не съм. *Аран'нилувар'енн*, Тери. Любовта е мъртва.

Усмивката му помръкна.

— Така значи... — Той приглади косата си, която все още бе гарвановочерна, независимо от седемте хиляди години, които тежаха на плещите му.

— Нека не говорим за това — прекъсна го тя. Кажи ти как си? Как вървят делата ти?

— Всъщност, точно за това съм дошъл, Сеана. Дойдох да си вземем сбогом.

— Моля?! — Тя не можеше да повярва на ушите си. Целият ѝ живот бе преминал в близост до този човек. Бе израснала на коленете му и го приемаше за нещо средно между баща, брат и много добър приятел. Не можеше просто така изведнъж да изчезне!...

— Да, Сеана. Конвентът на Световете ми забрани да напускам родния си свят в продължение на 5000 години. Докато изтече наказанието ми... — Той не се доизказа, но елфийката потръпна. Много добре го беше разбрала — дотогава тя щеше да е напуснала Арлиндриен.

— Но защо...? Доколкото си спомням, Конвентът досега само веднъж е издавал подобна заповед...

— Да. Само веднъж. И пак за човек — тогава бяха заточили в моя свят Абдул ал-Хазред и бяха изгорили всички 666 преписа на „Некрономикон“ — книгата му за сатанизъм, некромантия и Забранена Магия. Един екземпляр обаче беше останал в Елианор. Аз го откраднах и затова Конвентът ми забрани да напускам света си.

— Но това значи... значи, че няма да мога да те виждам повече! — Тя мислено прокле неспособността на елфическата магия да се справи с пътуването между световете.

— Така е. Повярвай ми, за мен това ще е много по-болезнено, отколкото за тебе. Понеже... — той се запъна, — понеже те обичам, Сеана. Дойдох не само да се сбогуваме, а и да ти го призная като за последно.

Тя се вкамени. Не можеше да повярва, че току-що е чула това.

— Шегуваш се!!!

— Никога не се шегувам с такива неща, Сеана. Не съм ти го казвал досега, понеже предполагам, че ще ми се изсмееш в лицето.

Сега обаче вече няма какво да губя.

— Но аз... аз съм още дете...

— На години — да, може би. Но лично аз никога не съм виждал в теб само възрастта или външността ти. В края на краищата аз съм магьосник и съм способен да проникна далеч зад онзи външен параван, който се оказва непреодолима преграда за останалите. Наблюдавах те дълго време. Живеех с твоите проблеми, с твоите детински наивни влюбвания и твоите детински разочарования, без да смея да ти предложа нещо истинско в замяна. Прегръщах те като дете и в същото време копнеех да те прегърна като жена. През всичките тези години исках да ти кажа, че макар името ти на Древния език да значи „луна“, това изобщо не трябва да те кара да изживееш целия си живот като безмълвен сателит на някого и да светиш с отразената му светлина. Но... всичко това вече няма абсолютно никакъв смисъл. Сбогом, Сеана.

Той я прегърна още веднъж, стисна я силно и след това решително я отстрани от себе си. Без да се обръща, той закричи напред. Вече бе почти на път да се изгуби между вековните дървета на Арлиндриен, когато тя извика след него:

— *Аран'нилувар'енн*, Тери!!! Любовта е мъртва! Аз не вярвам в нея! Не вярвам!!!

Той се спря и се обърна. Стори й се, че в очите му проблясват сълзи, но не беше съвсем сигурна: в края на краищата как би могъл Вечния човек да плаче?!

— Любовта не е мъртва, Сеана. Но нашите недообмислени решения могат да я карат да умира бавно и болезнено всеки ден, всеки час, всяка секунда. И, повярвай ми, това е хиляди пъти по-мъчително от бързата смърт, каквато мислиш, че я е спходила. Но тя е жива, Сеана. Независимо от това, че хора като теб я убиват всяка нощ.

И той бавно се разтвори сред стволите на шепнещите дървета. Тя остана на мястото си, неспособна да говори, да се движи, дори да мисли. Гората на въздишките стенеше около нея, плачеше, вълнуваше се, гърчеше се в безмилостна агония като в предсмъртен трепет. Сеана покри лицето си с ръце и бавно се сви на кълбо. Така я намериха първите, пристигнали да празнуват *Аран'нилувар'енн*.

ДА СЪНУВАШ, ЧЕ СЪНУВАШ, ЧЕ СИ МЪРТЪВ

Разказът е писан през далечната 1995 година и за пръв път вижда бял свят на страниците на този сборник. Всъщност именно това е първият ми разказ, а не, както погрешно се смята, „Недовършено летене“ (1998). Тук се ражда и Тери Сторн. Благодаря ти за спомените, Галя...

Една нощ заспах, а когато се събудих, открих, че до мен си легнала ти. Бях много учуден и отначало си помислих, че сънувам. След това обаче разбрах, че всъщност сънувам, че сънувам. Или беше обратното? Не помня. Спомням си само как сдържах дъха си, за да не ти тежи, как се боях да мигна, за да не се събудиш случайно от резкия шум, и как се страхувах да те завия, да не би да стресна, без да искам, онези гълъби, които сънуваше. След това изведнъж ми се присъни пиано. Знаех, че е глупаво да сънувам, че сънувам такива работи, когато мога да сънувам, че сънувам теб, и се помъчих да се събудя от втория си сън, за да продължа да изпитвам онази неземна сладост от откраднатите мигове на първия. Не че успях кой знае колко. По принцип все още не бях кой знае колко силен магьосник... и дори в съня си не можех да сънувам, че съм. Ако бях силен, щях с едно стисване на зъбите да унищожа това съзливо пиано, което се бе изхитрило да научи най-тъмните входове към душата ми, да влиза нагло там и да разбърква всичко с безчувствените си клавиши. Може би щях да го заменя с испанска китара. Или с електрическа китара. Или с конски тропот, който понякога е доста по-музикален от подобни сърцераздирателни звуци.

Само че съм слаб. Затова продължавах да изслушвам с мазохистична наслада плача на пианото. А ти продължаваше да спиш с разпрострени из цялото легло ръце като някаква гигантска птица в

полет. Исках да те целуна, да помилвам косата ти... И други неща ми се искаше да направя, но това щеше да е все едно да залееш произведение на изкуството с кофа блажна боя. Затова продължих да те гледам. Беше толкова красива. Въпреки че беше само сън. И то не само мой сън. Независимо от това ми беше хубаво.

Изведнъж към тези два съня се примеси още един. Този, третият сън, миришеше на свежа трева и цигарен дим, на брачно ложе и на пръст от гроб... Не бих могъл да ти го опиша. Сънувах, че сънувам, че сънувам твоята сватба.

Изведнъж главата ми се пропука. Усетих как се разпадам — като стъклен витраж в някаква църква, по който някое немирно богомолче е хвърлило камък. Първо се разпаднаха краката ми, така че не можех да избягам от съня си. После се разпаднаха ръцете ми и по този начин окончателно пропадна идеята ми да те погалья по хвъркналата на всички страни немирна коса. След това се разпаднаха очите ми и ми донесоха като коледен подарък промишлено количество мрак. Ушите ми също опадаха на късчета стъклени сълзи, но омразният Менделсон продължаваше да кънти в главата ми. Когато усетих, че и сърцето ми започва да се разпада, не издържах. Скочих от леглото, грабнах револвера, пълнен със сребърни куршуми — единствената ми защита от явяващите се в сънищата ми демони с венчални халки и вампири с официални костюми — и гръмнах в слепоочието си пет-шест пъти. И трите ми съня се разпиляха на късчета с болезнен писък. Паднах до теб. От дупките в черепа ми струеше алена като обич кръв. Искаше ми се да заплача, но навреме се сетих, че вече нямам очи. А ти продължаваше да спиш.

На погребението ми дойдоха само четири човека. Отначало ми беше тъжно, след това обаче се засмях с глас.

Поне сънищата ми престанаха. Сега вече мога просто да спя мъртвешки, без да се притеснявам, че посред нощ в онази светая светих — съня ми — ще се появиш ти. Единственото нещо, което сънувам, че сънувам, е твоята усмивка. Но не я свързвам с нищо повече. Няма ги вече онези две кафяви очи, заради които често се будех, облян в ледена пот.

Ето че и в смъртта имало нещо полезно и рационално. Чудя се само какво ли ще стане, когато се събудя и престана да сънувам, че

сънувам, че съм мъртъв. А може би това не е сън... Не знам. Трудно е да разсъждаваш върху философски проблеми, когато си мъртъв.

НАРИСУВАЙ МИ УБИЙСТВО

Специални адмирации за Петър Станимиров, който вдъхнови създаването на главния герой в този разказ с великолепната си корица на настоящата книга, както и за Павел Арnaudов, който успя да роди страхотната идея за тази история!

Не помня колко дълго седях пред таблета и с пуст поглед се взирах в полудовършената рисунка, унило проблясваща на 24-инчовия монитор на бюрото ми. Прекрасно знаех какво точно ѝ трябва, за да приключи с нея и да я предам на клиента — едно от многото новосформирани студия за компютърни игри, които искаха от мен концепция за една от героините си. Според творческото задание, което тържествено ми бяха предали (едва ли не с фанфари, червено килимче и восъчни печати), от мен се искаше да нарисувам сукуба — вампирка-прелъстителка с апетитни форми и приканващ към грях поглед. Девойката бе почти готова, оставаше ми само да доразвия блясъка в очите ѝ и да вкарам още някой-друг кубик силикон в гръдната ѝ обиколка, която, между нас казано, и без това си бе повече от внушителна. Нещо обаче куцаше в цялостното изпълнение. Не мога да ви обясня абсолютно точно за какво идеше реч — човек трябва да е художник, посветил целия си живот на свръхестественото, за да успее да схване тънкия нюанс между етюд и завършена картина. А аз бях художник и създавах картини — не комикси, не концептуални скици, не драсканици, а картини. Не можех да предам на клиент рисунка без душа. Беше против самата ми същност. Все едно да накарате хлебар да продаде на купувача нощви с полуразбъркано с вода и мая брашно.

Въздъгнах, станах и се протегнах толкова всеотдайно, че гръбначните ми прешлени нададоха възмутен вой. Пуста професионална деформация... нормалният човек щеше да каже, че гърбът му е изпукал, но уроците по анатомия в колежа по

изобразителни изкуства си казваха думата. Така или иначе подробностите бяха без значение — бях изпаднал в творческа пауза, а това означаваше само едно. Време беше за традиционната чаша капучино. Сукубата трябваше да почака.

Докато луксозната кафемашина (подарък от мои приятели за миналия ми рожден ден) издаваше характерните си вопли, наподобяващи изтънчено изсекване на британски джентълмен, се замислих над собственото си скромно житие-битие. Ако някой ме питаше какво работя, щях да му отвърна с добре тренираното „художник на свободна практика“. Само че едва ли имаше човек, който да не знае, че словосъчетанието „на свободна практика“ означава „безработен“, само че казано по културен начин. Така че това си бе чисто признание за безизходицата, в която бях изпаднал от година-две насам. „Художник“ също бе твърде пресилен израз — поне според моя приятел филолог Роджър, който не пропускаше възможност да се изгъбарка с мен. „Барета имаш ли? Не. Пиеш ли концентрат от 7 часа сутринта? Не. Вониш ли на терпентин от десет километра? Не. Е, че какъв художник си тогава?“, избухваше в гръмогласен смях Родж всеки път, когато зачекнехме тази тема в компания. А ако около нас имаше и необвързани жени, работата ставаше направо дебела: майтапите на пишман езиковеда се издигаха на изцяло ново ниво на сарказма — такава, което ми докарваше главоболие и желание да го убия по начини, които не се бяха присънвали дори на Стивън Кинг.

Асоциациите със Стивън Кинг в последно време ми хрумваха доста често. Имах честта да илюстрирам по-голямата част от изданията на великия автор и все повече и повече се дразнех, че хората (почитателите, клиентите и т.н.) ме отъждествяват именно с този тип изкуство. Не, не ме разбирайте погрешно — този стил определено ми бе по душа. Обичах и книгите на Негово Величество, и героите му, които често бяха толкова реални, че рано или късно човек започваше да се оприличава на някой от тях... Но в края на краищата имах и друго поприще — това на истински художник, а не просто възплътител на нечии идеи. Дали някой даваше пет пари за този факт?

Кафемашината най-накрая успя с кански мъки да изплюе от утробата си доза капучино. „Доживях!“, издърпах чашата от недрата й аз и отпих с наслаждение, без да ми пука от факта, че напитката е гореща като казаните в самия ад. „Първата глътка на истинския

кафеджия винаги е пареща, понеже няма търпение да се наслади на аромата, а последната винаги е леденостудена, понеже се мъчи да разтегне удоволствието колкото се може по-дълго“, спомних си един от любимите си цитати, докато гърлото ми пулсираше от райската симбиоза между кафе и мляко.

Не бяха минали и две минути, когато ритуалът ми бе грубо прекъснат от нечие драскане по входната врата. Бях разкачил кабелите на звънеца, но огромна част от натрапниците продължаваше да досаждат денем и нощем... Оставих чашката на масата и отидох да отворя, твърдо решен, че ако на прага зърна амбулантен търговец или „свидетел на Йехова“, този път наистина ще има убийство. В най-лекия случай — побой с тежки телесни повреди. Омръзнало ми бе да ме карат да си купувам „Най-Евтиния Комплект Четки За Тоалетна, Който Някога Е Изобретяван От ЧОВЕК“, нецензурирано издание на „Кама Сутра“ или „Десет Абсолютно Правдиви Доказателства За Съществуването На Нашия Господ Иисус Христос (40 Нови Непубликувани Илюстрации — За Пръв Път! Само \$19.99!)“.

Когато отворих вратата, отвън нямаше жив човек. Вярвам, че точно в този момент в мислите ви се върти продължение на историята, което започва с думите: „Но затова пък колко неживи отпред — дал господ!“. Съжалявам, че ще ви разочаровам, но... единственото нещо, което чакаше пред скромния ми дом, не бяха купища неживи (или немъртви, в зависимост от преводача...). Не, наистина имам предвид това, което казах в началото — пред вратата нямаше жива душа. Едва след като объркано сведох поглед надолу, забелязах разкошната персийска котка. Коремчето ѝ бе видимо провиснало, така че човек не трябваше да е Шерлок Холмс, за да се досети: писаната бе родила преди броени часове.

Е, в интерес на истината котето, което бе захапала за врата, също намекуваше за скорошното раждане.

Като малък бях имал доста котки, за да успея безпогрешно да разпозная блясъка в очите на котараната, докато протягаше към мен малката пискаща топчица, която висеше от устата ѝ. Колосалното чувство на задоволство и струящата от всяка фибра на тялото ѝ гордост говореше сама за себе си: „Приятелю, виж — добре се справих, нали? Не е ли красавец/красавица? А сега ще гушнеш ли отрочето или да го носим на друг?“...

При други обстоятелства щях да изпадна в умиление, да се размекна за пореден път и да поема в прегръдките си мъничето, с труд изскубвайки го от захвата на дългокосместата маман. Само че имаше нещо, което дразнеше погледа ми. Не успях да определя какво е то до мига, в който не се загледах в новоизпечената родителка.

По дяволите, писаната беше зелена.

Тръснах глава и неволно обърнах поглед към хладилника. Понякога приятели и колеги, които идваха при мен на гости, забравяха бутилки коняк, вино и/или бърбън, за изпиването на съдържанието на които просто не оставаше време. Въпросните стъкленици прекарваха дни, седмици, а понякога и месеци на вратичката на хладилника ми, преди алкохолизираната ми компания да се сети, че има скрити тайни запаси в моя скромнен апартамент и да се изсипят вкупом, за да си допият. Обикновено във време, в което порядъчните хора вече спят трети сън.

След кратък размисъл до мозъка ми най-накрая достигна разумната мисъл, че тази вечер не съм и припарвал до хладилника, та камо ли да съм объркал бърбъна с прясно мляко и да съм се накъркал до такава степен, че да започна да бъркам цветовете.

Погледнах отново котката.

Мамка му, зелена беше.

Че и котето, което висеше безволно от устата ѝ, също бе едно такова изумрудено... малахитено... тревисто...

„Колкото и да се мъчиш да намираш синоними, истината е, че: А) котката наистина е зелена; Б) котето също е зелено; В) ако не си размърдаш задника, скоро рефлексът, който кара малкото да изпада в нещо като ступор, когато е захапано така от майка си, може да го «успокои» до такава степен, че да ти се наложи да търсиш къде да му копаеш гробче!“, сопна му се вътрешният ми глас, който както винаги се обаждаше в най-неподходящите моменти.

— Ела, писано... — опитах се да се усмихна най-непринудено аз. — Пис-пис... ела при тати...

Котараната положи внимателно детенцето си на изтривалката пред входната ми врата, след което кихна възмутено. В погледа ѝ се четеше презрение. „ТАТИ?!?! Ти за каква ме мислиш, бе?“... Нервите очевидно ми идваха в повече, тъй като никога, при никакви

обстоятелства не бях изпадал в такава криза, че да си говоря с котки... и то мислено.

— Добре де, извинявай... ела при батко тогава... — опитах се да замажа положението аз.

Писаната не реагира по никакъв начин — просто продължи да ме гледа със странния си златист поглед. Виж, отрочето ѝ възприе думите ми като вампир: все едно го бях подканил „Заповядай, влез — маркирай всичко, което можеш, захапи всичко, до което се докопаш, изобщо чувствай се като у дома си!“.

Когато най-накрая успях да уловя за врата палавата напаст, да я тикна в кухнята (където вероятността да направи някоя простотия беше минимална, като се има предвид колко спартански я бях обзавел) и да потърся с поглед майка му, котката вече бе изчезнала. „Е, сега вече я втасахме!“, прошепна съзаклятнически в мозъка ми вторият ми вътрешен глас, известен също така като „отчаяние“. И наистина — малкото зверче, заключено в кухнята, започна да пици като заклано, родителката му бе потънала вдън земя, а перспективата да прекарам остатъка от живота си с очевидно привързалото се към мен зеленикаво добиче бе всичко друго, но не и оптимистична.

— Млъкни!!! — креснах аз, докато останалите дееспособни мозъчни клетки се чудеха какво, по дяволите, да правят.

Очевидно тембърът на гласа ми, притежаващ очарованието на мученето на разгонен бик, свърши работа, понеже малкият пискун рязко намали децибелите. Дотук добре. Сега... какво бих могъл да направя? Да го изхвърля навън? В никакъв случай! Малчо сигурно не можеше да се храни самичък, камо ли да се придвижва по тъмни и непознати места. А моят квартал бе всичко друго, но не и светъл, приветлив и гостоприемен. Тогава...?

„Еврика!“, проблясна в мозъка ми гениална мисъл. Сетих се за градската легенда, според която котките се привързвали не към стопаните си, а към домовете си. Прекалено добре знаех, че това е абсолютна глупост: всички четирилапи приятелчета, с които бях съжителствал, не даваха пукнат грош за къщата, в която живеехме за момента, но за сметка на това бяха направо влюбени в мен, тоест, в стопанина (*приятеля?*) си. Факт беше, че котараните притежаваха свръхестествена способност за ориентиране — една от моите подопечни бе успяла да намери пътя към дома от разстояние над 100

мили, след като я бяхме изгубили на морския бряг. В този ред на мисли не изглеждаше твърде фантастично, ако опитам да използвам малкото животинче като компас, който да открие пътя към родната си майка. А дори и да бърках, нищо не губех — най-малкото щях да си направя една приятна разходка и поне малко щях да се разнообразя. Скуката ми идваше в повече — трябваше да си го призная.

Речено — сторено. Преоблякох се набързо — ако бях излязъл с продупчената тениска и отдавна избелелите къси панталони, сигурно щях да привлека вниманието на поне дузина полицаи по пътя — и смело закрачих по улиците, поглеждайки от време на време малката мъркаща зеленія, която кротуваше в скута ми и се оглеждаше с любопитство наоколо. Когато носленцето ѝ мръднеше с повече от милиметър вляво или вдясно, веднага завивах в съответната посока. Мислено се молах на всички известни и неизвестни богове дано котето не е решило да следва инстинктите си, в резултат на което да се озова пред местната рибна борса след часове обикаляне.

Очевидно обаче притесненията ми бяха напразни, тъй като след дълго лутане малчо успя да ме изведе пред странна постройка в покрайнините на града, за която нямах абсолютно никакви спомени, въпреки че бях прекосявал въпросния квартал стотици пъти. Беше не твърде висока, но някак си успяваше да внуши респект. Чувството се допълваше от масивната дъбова врата, обкована с железни ленти. Това, което ми се видя най-странно, бе фактът, че по къщата нямаше никакви надписи, табели, реклами и така нататък... а знаете как в наше време всяко свободно местенце веднага се оползотворява. „Е, свят широк, хора всякакви“, измърморих наум аз, бутнах смело вратата и влязох.

Първото нещо, което забелязах, бе огромната камина, на затоплените плочи на която се бе излегнала моята стара познайница — зелената персийка. Тя наблюдаваше всичко наоколо с леко пренебрежение, докато дооправяше части от зеленото си наметало, които очевидно според нея бяха разрошени отвъд границите на общоприетото. Котето в ръцете ми също я видя, нададе радостен вопъл и започна да се дърпа. Инстинктивно го стиснах по-здраво, защото не ми се искаше да скача по пода и да хуква един дявол знае къде. Някой в кръчмата можеше да го настъпи и...

Кръчма ли? Откъде ми бе хрумнало, че това е кръчма?

Хм, вероятно от ароматите на бира, цигарен дим, вино, билки и още хиляди неща, които се носеха из въздуха. Бях ги усетил още в мига, в който влязох, но съзнанието ми бе прекалено заето с доосмислянето на факта, че козината на двете пухкави създания бе обагрена в свеж пролетно зелен цвят. Когато се насилих да спра да мисля за това, в мозъка ми радостно нахлула един куп други впечатления, които бях пропуснал.

Кръчмата беше... необичайна. Това бе първото, което ми хрумна — след него заприиха още куп епитети като „смуцаваща“, „нестандартна“, „чудата“ и така нататък, но реших да се придържам към „необичайна“. Защо ли? Ами като за начало например не можех да определя колко точно е голямо помещението. Отвън ми се бе видяло, че цялата постройка надали е повече от 1500 квадратни фута, но сега, без да се замисля, бих казал поне 4000 и нагоре. Огромните маси от грубо изсечени дънери бяха поне стотина (и поне на пръв поглед не успях да видя незаети места...). Бар-плотът също бе внушителен и заемаше поне една четвърт от заведението, а на разнообразието от бутилки по рафтовете зад него можеше да завиди и алкохолик с 50-годишен стаж.

А посетителите...

Това беше нещото, което мозъкът ми преработи най-накрая. Подсъзнателно отлагах до последно, но в един момент вече просто нямаше как.

Посетителите бяха стотици. Първоначално ми се стори, че съм попаднал на някоя от сбирките на любителите на комикси и ролеви игри, тъй като облеклото им бе шокиращо разнообразно — от рицари с леки брони и внушително изглеждащи мечове, препасани около кръстовете им, през ослепително красиви елфийки, палаво изглеждащи дриади и навъсени джуджета, до най-обикновени хора с абсолютно нормални дрехи като моите. Всичко обаче изглеждаше истинско, не бутафорно и картонено като повечето костюми, на които се бях нагледал през годините по време на комикс фестивалите. Човек можеше да подуши тънката миризма на ръжда, която се донасяше от щитовете на паладините, влудяващия мускусен аромат, който като ескорт се носеше крачка-две след елфическите дами, както и лекия намек за липса на лична хигиена от страната на гномите...

Изведнъж забелязах, че след като бях влязъл, в помещението се бе възцарила напрегната тишина. Причината очевидно бях аз, понеже цялата тази странна компания бе впила немигащ поглед в мен. Чак тръпки ме побиха. Не бях конфликтен човек и ненавиждах разправиите, а тук май понамирисваше на нещо от този род.

Тъкмо се чудех кой от всички страховито изглеждащи елементи ще се заяде с мен пръв, когато иззад бара излезе скромно облечен мъж на средна възраст. По всяка вероятност беше съдържателят, тъй като през рамото му бе праметната леко поомърляна кърпа, а ръцете му изглеждаха позагрубели от дългите години отсервиране, миене и търкане на чаши.

— Добър ден, страннико — поздрави ме той с плътен глас, който очевидно бе свикнал да раздава заповеди, да усмирява пияни клиенти и да пропъжда идеите за скандали още в зародиш. — Казвам се Рей Макгавърн, управител и съсобственик на кръчма „Зелената котка“. С кого имам честта да се запозная... хм... така неочаквано?

— Казвам се Питър Стенли, художник на свободна практика.

— Приятно ми е, Питър. Сега, простете за нахалството ми, но бих искал да Ви попитам кой Ви показва пътя дотук? Виждате ли, в нашата кръчма не може да се попадне току-така — първия път задължително трябва някой да те доведе... а аз виждам, че сте сам...

— Е, защо пък сам — усмихнах се аз и протегнах малката мъркаща топчица напред. — Ето този приятел ме доведе.

Цялото заведение си пое рязко въздух от изненада в абсолютен синхрон, сякаш бяха репетирали седмици наред.

— Сара!!! — обърна се шокиран към персийката Рей Макгавърн. — Кога успя? Защо не каза? И защо си излизала навън, без да се обадиш? Че и малката си помъкнала със себе си!

Треvistозелената котарана помръдна лявото си ухо с около милиметър, след което продължи грациозно да се мие. Рей кимна и се извърна отново към мен. Честно казано, не успях да схвана за какво идеше реч в този мълниеносен диалог, но очевидно двамата се разбраха прекрасно. Дребосъчето реши, че е крайно време да отиде да разучи какво се случва с мама и около нея, рипна удивително пъргаво от ръцете ми и заподскача из кръчмата. Притесненията ми се стопиха, когато видях колко й се радват всички и как дори тромавите рицари внимават да не я настъпят.

— Моите извинения, Питър — сведе леко глава съдържателят, сякаш едва се сдържаше да се поклони. — Не знаех, че моята... хм... нашият талисман те е удостоил с покана. Щом вече си един от нас, нали може да си говорим на „ти“?

— Разбира се, но първо да попитам — един от кои „вас“?

— О, аз не съм много по приказките и обясненията. Нека те заведе при един от постоянните клиенти — той е от по-разговорливите и с удоволствие ще ти обясни всичко. Междувременно мога ли да ти донеса нещо за пиене?

— Не съм кой знае какъв пияч, но в конкретния случай ми се струва, че ситуацията просто плаче за един малък коняк. Благодаря.

— Хм, мисля, че имам нещо точно като за теб, Питър — усмихна се Рей и изчезна. След броени секунди се материализира отново до мен, подавайки ми леденостудена чаша със златисто ароматно питие.

— Наздраве, приятелю! Не слушай неразумниците, които тръбят, че конякът се пие топъл. Опитай това: малореонско бренди, реколта 641 година, от личните ми запаси.

Отпих предпазливо една глътка. Вкусът беше невероятен: успех да различа аромата на мед, липа, слънце и зимен повей, преди сладостта да се разлее по жилите ми и да накара сетивата ми да ликуват. Рей ме наблюдаваше внимателно и очевидно остана доволен от възхищението, изгряло в очите ми, защото се ухили, потупа ме по рамото и викна:

— Ха така, Питър! Дай сега да издирим Теди сред цялата тази пасмина!

След доста лутане из кръчмата, която с всеки изминал миг ми се струваше все по-огромна, успяхме да открием този, когото Рей търсеше: мъж с гарвановочерна коса, пристегнатата с очукана сребърна халка на тила му, леко посребрели слепоочия и проникващ дълбоко в душата поглед. Наметалото му, по-мрачно и от самата нощ, бе закопчано отпред с изящна брошка, обсипана със странни писмена. Масата пред него бе отрупана с празни чаши, от които се донасяше аромат на водка и някакви странни билки, но въпреки всичко не изглеждаше замаян от алкохола. Очите му бяха бистри, а ръкостискането му бе всичко друго, но не и вяло и отпуснато:

— Здравей, страннико! Казвам се Джаред Терънс ван Сторн, накратко Тери, Тъмен Маг и постоянен клиент в кръчма „Зелената

котка“ — на теб оставям да прецениш кое е по-важното от двете в случая. — Усмивката, която съпровождаше тези думи, бе едновременно тъжна, мъдра и развеселена. — А ти трябва да си доста интересна личност, щом лично старият Рей е решил да те запознава с мен...

— Всъщност, Тери, доведе го дъщерята на Сара — обади се кръчмарят. — От доста време подозирах, че е бременна, ама нали знаеш — пуста козина... Та с две думи, Сара му е поверила щерка си, а тя пък на свой ред му е показала пътя насам.

— Хм... Не знаех, че и котките имат възможност да канят хора тук... Каж ми, друже, когато идваше насам, стори ли ти се, че въздухът се сгъстява около теб като желе и че трябва да положиш леко усилие, ако искаш да продължиш напред?

— Мисля, че не... или поне не съм забелязал — отвърнах аз. — Между другото, казвам се Питър.

— Удоволствие е да се запозная с теб, Питър. Ти току-що, без да искаш, влезе в историята като първият човек, поканен в „Зелената котка“ от дъщерята на самата зелена котка.

Двамата с Рей се разхилиха. Засмях се с тях, въпреки че не успях да схвана точно идеята на майтапа. Явно прочел недоумението в очите ми, съдържателят кимна на Черния Маг:

— Тери, оставям ви да си говорите, понеже трябва да се връщам зад бара. Не карай човека да откача още от първия ден — остави му нещо и за после.

След като се отдалечи достатъчно, магьосникът се обърна към мен и запита:

— От кой свят точно си, друже?

— Как така „от кой свят“? От нашия — Уисконсин... Америка... Планета Земя...

— А, Америка! — оживи се Тери. — От моя свят си значи... чудесно! Виж сега, Питър, цялата обърквация около това място е, че на практика то съществува едновременно във всички светове. „Зелената котка“ се намира във водовъртежа на времепространствените течения — тук е нещо като кръстопът, където се пресичат всички епохи и реалности. Кръчмата е навсякъде... но в действителност е само една. Не се притеснявай, и аз не го разбрах от първия път, когато ми го

обясняваха. Важното е да знаеш едно: че тук може да попаднеш отвсякъде и отгук може да стигнеш докъдето искаш.

— Като че ли схванах — отпих аз от леденото блаженство в чашката си.

— Дотук добре. Слава на Мрака, че от време на време се срещат и разумни хора като теб. Ако знаеш колко ми е писнало от тесногръди идиоти, които припадат или полудяват само при вида на кръчмата... Ще кажеш, че никога не са виждали необясними неща през целия си живот!

— Може би е заради работата ми. Художник съм — илюстрирал съм десетки и стотици романи на ужасите, така че съм закърмен със свръхестественото.

— Хм, вероятно това е дарбата, заради която Сара те е довела тук — замисли се Тери. — По принцип няма случаен човек, който да е допуснат в „Зелената котка“ — всеки има някакъв талант... нещо, което го отличава от сивата маса народ около него. Кажи ми, Питър, опитвал ли си да рисуваш миналото? Или бъдещето?

— Не те разбирам...

— В един от... да кажем, странно преведените преписи на „Некрономикон“ се говореше за човек, който ще може да рисува „миналото и бъдещето“ и ще може да ги променя „с един замах на четката“. Навремето в Академията ни учеха, че това е просто грешка при превода и че в действителност в пророчеството се говори за неизвестен Черен Маг, който, образно казано, с едно движение на ръката ще пренаписва историята. Може пък обаче Абдул ал-Хазред наистина да е имал предвид художник...

— Ами досега не съм забелязвал някоя от картините ми да променя миналото или бъдещето — обърках се съвсем аз.

— Е, то не става всеки път, иначе магията щеше да те изцеди до дупка още на третия или четвъртия месец.

— Магия ли? Че аз не съм магьосник...

— Ще се изненадаш колко често чувам тези думи от хора, които, както се оказва, разполагат с доста обещаващ потенциал. Има само един начин да разберем. С какво рисуваш по принцип: на компютър или по стария изпитан начин — с бои и четка?

— Зависи. По принцип предпочитам таблета, защото става по-бързо, но когато правя нещо, в което влагам повече душа, се връщам

към четката.

— Чудесно — подсмихна се доволно Тери. — За истинската магия определено си трябва душа. Претупаното надве-натри вълшебство е нетрайно, слабо и често носи доста главоболия на магьосника. Но така като гледам, ти надали има за какво да се притесняваш. Искаш ли да се разходим до вас?

— Няма проблеми. Малко е разхвърляно, но...

— Това да са ти притесненията! — разсмя се магът и махна на Рей да донесе сметката. Понечих да бръкна в джоба си, за да извадя портфейла си, но Тери ме спря:

— Първият път винаги е за сметка на заведението. Традиция, която не се е променяла от столетия насам.

— Всъщност на колко години е „Зелената котка“? — попитах го аз, докато крачехме по пътя за моя апартамент.

— Никой не знае, Питър. Ще ти кажа само едно: за пръв път стъпих там преди повече от три десетилетия... и да ме удари женско заклинание, ако Рей Макгавърн е остарял с повече от секунда-две. Този човек сигурно е по-възрастен и от мен, а аз спрях да броя годинките, след като чукнах седем хиляди.

— Седем хиляди???

— Е, плюс-минус... — махна с ръка небрежно Тери.

Когато стигнахме у нас, Тъмният Маг огледа внимателно стаите, сякаш търсеше следи от магическа аура, амулети или дявол знае какво. Не успя да открие нищо, разбира се, но въпреки това се ухили и ме потупа по рамото:

— И на това ако викаш „разхвърляно“, значи непременно трябва да ми дойдеш на гости!

— Щом казваш... — промърморих аз, докато опъвах ново платно и го закрепвах върху статива. Не след дълго бях готов и се обърнах въпросително към Тери:

— А сега какво да правя?

— Значи като за начало не ти препоръчвам да започваме с нещо сложно от рода на бърникане из бъдещето — там са едни сложнотии, едни причинно-следствени връзки, които ще ти ги обясня някой друг път. Да пробваме с нещо по-леко като миналото. Сега — урок номер едно за начинаещия маг: миналото НЕ СЕ ПРОМЕНЯ за нищо на света! Знам, голямо изкушение е да тръгнеш да трепеш диктатори, да

спасяваш дядо си и прочие простотии. Само че там се пипа толкова нежно, че дори не можеш да си представиш. Има редки случаи, когато намеса в минали събития е оправдана и дори необходима, но... сега определено не е един от тях. Нека да опитаме да съчетаем полезното с приятното. Преди време от манастира в Брайтгард бе откраднат невероятно мощен артефакт — медальон, в който според преданията се съхранява кичур от косата на самия Мерлин. Казвам „според преданията“, защото никой не е дръзвал да го отвори. Подозренията паднаха върху един не твърде изкусен в магическите сили провинциален вещер, но никога не успяхме да го докажем. Кофтият елемент в цялата работа бе, че докато се измъквало, говедото бе убило един от брайтгардските монаси, брат Жером, който ми беше личен приятел и неведнъж ме бе спасявал от депресии и самоубийствени мисли. Така че желанието ми да го хвана, е повече от професионално.

— Разбирам те, но какво мога да направя...?

— Усетй магията в сърцето си, приятелю. Открий онова пламъче, което те кара да твориш и придава смисъл на живота ти, прегърни го и го стисни в обятията си толкова силно, че да започне да се задъхва, почувствай могъществото му, бръкни директно в душата му, докосни го с четката си и ми нарисуй убийство!

От очите на мага изскачаха мълнии. Бе стиснал зъби толкова силно, че почти можех да чуя как скърцат и се напукват от напрежението, което струеше от всяка фибра на тялото му. Юмруците му бяха свити и трепереха от напъна, а челото му бе покрито с плетеница изпъкнали вени, които сякаш живееха собствен живот — приплъзваха се насам-натам, разхождаха се от едното до другото му слепоочие, преплитаха се в подобие на любовен танц и след това изчезваха за кратко, колкото да изплуват след секунди над веждите му.

Притворих очи и се вгледах в себе си. Цял живот бях изливал душата и сърцето си върху бялото платно, без да подозирам, че в мен вероятно се таи късче магия, скътано някъде дълбоко между гънките на здравия разум и скучната практичност, надиплени прилежно от всички онези, които се опитваха да ми казват как да живея. Опитах се да си припомня усещането за свобода и могъщество, когато рисувах някой от любимите си демони — не просто описаните от Краля на Ужасите, а лично моите, тези, чието страховито величие се

разпростираше далеч зад пределите на картината и понякога се вплиташе в сияещи с всички цветове на дъгата сънища...

Без да отварям очи, вдигнах четката.

Започнах да рисувам.

Нямах ни най-малка представа какво точно изобразявам — китката ми се движеше сама, уверено нанасяйки пласт след пласт боя върху платното. Във вените ми сякаш течеше разтопено злато. Усецах как косъмчетата по ръцете, миглите и веждите ми са настръхнали като наелектризирани. Неволно бях притаил дъх, но нямаше нужда да дишам — някак си знаех, че силата, която бях открил в себе си, няма да ми позволи да умра и да се откъсна от статива за нищо на света. Собственото ми „аз“ беше в почивка; нещо друго, по-силно от мен, бе уловило четката и рисуваше, обладано от най-върховния наркотик, известен на човечеството — вдъхновението.

По-късно Тери ми обясни, че съм рисувал над три часа. На мен ми се бяха сторили като две минути. Когато разбрах, че картината е готова (не ме питайте как — просто разбрах...), отстъпих крачка назад от триножника и отворих очи. Добре, че магът предвидливо бе застанал зад мен и успя да ме улови, иначе щях да се строполя на земята. Чувствах се като парцалена кукла, от която някой внезапно бе извадил теления скелет: цялото ми тяло се отпусна изведнъж, мускулите се превърнаха на каша, а сухожилията — на гума, устните се разтвориха сами, за да направят път на дълго трупалия се в дробовете въздух... С труд успях да изкомандвам очите си да се извъртят и да погледнат картината, която току-що бях нарисувал.

Беше изумителна. И другите ми творби излъчваха живот и сякаш притежаваха собствена воля, но тази тук бе по-жизнена от всичко друго, което бе излизало изпод четката ми. Бях успял да пресъздам всяка една бръчица по челото на вещера, („Кроуфърд“, *прозвуча тих шепот в съзнанието ми. „Казва се Кроуфърд“*) който бе извадил изпод наметалото си медальона с кичура коса от Мерлин и го бе насочил към брат Жером. Монахът бе замахнал с меч си към крадеца, но явно се бе усетил, че е прекалено късно, защото в очите му се четеше неподправен ужас. Ако човек се вгледаше, дори можеше да забележи тънката струйка дим, която излизаше от устата му и да се досети, че само след броени секунди ще лумне в нечовешки пламъци, пред които

дори и адските огньовете изглеждаха като чаени свещи в китайски хартиени фенери.

— Великолепно, Питър! — прегърна ме Тери и ми подаде чаша вода. Отпих жадно и се закашлях. Той ме потупа по гърба:

— Точно това ми трябваше! Никой друг не знае, че брат Жером бе изгорен жив. Току-що ми нарисова най-убедителното доказателство, че този мизерник е виновен...

— Кроуфърд... — промърморих аз, докато допивах остатъците от водата в чашата.

— И това ли успя да разбереш? Браво, друже! Казах ли ти аз, че Сара ненапразно те е довела в „Зелената котка“? Магията в теб е повечко, отколкото предполагаше, а?

— Така изглежда... А сега какво следва оттук нататък?

— О, много просто. Отиваме с твоята картина при някой от Ревизорите, той се плясва по челото, мърмори половин час „Знаех си аз...“, одобрява ареста на Кроуфърд, аз го издирвам за нула време, конфискувам му медальона, той оказва съпротива, аз се виждам принуден да го поступам малко... на места, където няма да останат видими белези... връщаме артефакта в Брайтгард и всички са доволни. Но преди всичко това мисля, че си заслужихме по една бира в „Котката“. Онзи тъпанар няма къде да избяга, а от мен да знаеш — няма по-добро средство за възстановяване след вълшебство от една голяма, запотена, преливаща халба с бира при Рей Макгавърн.

— Ще се постарая да го запомня — избърсах потта от челото си аз.

— Точно така, Питър! Слушай и се учи от батко си! — праметна ръка през рамото ми Тери и ме поведе към вратата. — Усещам, че ни предстоят славни времена заедно... И един последен урок — каквото и да правиш, никога не се води по акъла на Джонатан Деветте Пръста! Да взимаш уроци от мен е мъдро и, бих казал, наложително. От него може да очакваш само главоболия и неприятности.

— Кой, по дяволите, е Джонатан Деветте Пръста?

— Ще ви запозная, когато пристигнем в „Зелената котка“. Ако случайно не го видиш, със сигурност ще го подушиш — смрадта от цигарите му докарва алергия и на дракон... — потръпна Тери и затвори вратата на апартамента ми.

КОСТА СИВОВ ДА СИ МЕРИМ... ЧЕТКИТЕ

Благодарностите за този разказ, написан в съавторство с Коста Сивов, отново отиват при Петър Станимиров — живата легенда на БГ-комикса и най-добрият илюстратор на Стивън Кинг, както и при Павел — адмирации за идеята за поредицата :)

Бяха минали две седмици, откакто за последно бях стъпвал в „Зелената котка“. Не че не ми се ходеше — напротив, с удоволствие бих приветствал всяко едно разнообразяване на ежедневната си рутина: кафе, работа, сън и така до безкрай. Само че сроковете ме притискаха — трябваше да предам една серия илюстрации за нов сборник с разкази на ужасите, а музата ми явно си бе взела почивка и рисуването вървеше доста мудно. Наистина, едва ли на този свят (а и на другите, в чието съществуване се бях убедил наскоро) имаше човек, който да се занимава с обичайните си дела със същия хъс и желание, след като е прекарал една вечер в „Котката“, запознал се е с Тери Сторн, Джонатан Деветте Пръста и още един куп колоритни и леко налудничави личности, създал е картина, послужила за разобличаването на крадлив вещер-убиец, и е пил 1300-годишно бренди от личните запаси на Рей Макгавърн в компанията на сваляща го цяла вечер полуелфийка с възпламеняващи форми.

На следващия ден, след като се бях прибрал, чак започнах да съжалявам, че не мога да разкажа това на никого. Не че ми бяха забранили или ме бяха заплашили с вековни проклетия и други подобни — просто навярно щяха да ме тикнат в лудницата. Дори и аз в началото изпитвах сериозни трудности, докато повярвам на собствените си очи, та камо ли някой, който не е вдъхвал аромата на пушилист и гномски ейл, не е галил копринената козина на Сара,

зелената персийка — талисманът на кръчмата — и не се е смял до сълзи, слушайки историите за Били Зеленчука, с когото бяха обещали да ме запознаят при първа възможност.

За жалост обаче нямаше как да зарежа тотално основната си работа и да се отдам на спомени за доброто старо време. Магията си е магия, но сметките трябваше да се плащат.

Двете седмици ми се сториха като две години. Слава богу, една вечер, докато нанасях финални корекции върху едно от демончетата, което щеше да краси задната корица на сборника, дочух леко покашляне зад гърба си. Обърнах се светкавично, готов да метна нещо тежко и не твърде ценно към евентуалния крадец, но за огромно мое учудване съзрях не друг, а самия Джаред Терънс ван Сторн, известен като Тери за приятелите си, разположил се удобно в креслото ми и захапал небрежно незапалена лула.

— Господи, Тери, изкара ми ангелите! — избухнах аз, за да прикрия уплахата си... и радостта, че го виждах.

— Ако беше толкова навътре в моя бизнес, друже, щеше да знаеш, че „господ“ и „ангели“ са две доста надценени понятия — ухили се Тъмният Маг, докато се здрависвахме. Опитах се да потисна треперенето на ръцете си, но явно не успях, понеже той се сепна и ми смигна:

— Спокойно, Питър, ще свикнеш... Съжалявам за нахълтването, но по принцип това си ми е запазена марка и на никого не му прави впечатление. Трябва да знаеш, че много мразя телефонни обаждания, SMS-и и прочие методи за телекомуникация. Когато искам да се видя с даден човек, просто му отивам на гости.

— Ами ако бях някой параноик?! Можеше да те убия...

— Едва ли... Да ти се намира зелуанска стрела или кинжал от амдарска стомана? Не? Така си и мислех — подсмихна се Тери, щракна с пръсти и запали лулата си от пламъчето, изникнало от палеца му. След като доволно изпуфтя около хиляда кубика ароматен дим, въздъхна с наслада и ме погледна въпросително:

— Искаш ли да си дръпнеш? Прясна реколта, току-що ми я донесоха от Графството...

— Не, благодаря. Ако искам да се самоубивам, има по-приятни начини.

— Не знаеш какво изпускаш, друже... — облегна се назад магьосникът и задърпа така ожесточено, сякаш от това зависеше животът му. Както и се очакваше, изпуши я за норматив, след което я огледа нещастно и я прибра нейде из гънките на наметалото си. Търпеливо го изчаках да приключи с нездравословния си ритуал и чак тогава го запитах:

— На какво дължа посещението ти? Надали е само за да ме видиш как съм и да ми одимиш къщата...

— Хм, право в целта, а? Така да бъде — ухили се Тери и се изправи. — Чувал ли си някога името Гери Роксмит?

— Не ми е познато.

— Жалко. Щеше да ми спестиш доста приказки. Както и да е. Помниш ли как миналия път ти споменах, че магическото рисуване на бъдещето може да предизвика бая главоболия?

— Смътно...

— Добре. Сега ще пробвам да ти обясня как работи цялата сложнотия. С две думи, ако искаш да промениш бъдещето по някакъв начин — примерно, решаващ, че имаш нужда от нова къща и я рисуващ на мястото на старата — трябва да си страшно внимателен към детайлите: всяка една тревичка, улична лампа или случайно преминаващ човек, които забравиш да включиш в картината, могат да изчезнат от реалния живот и по този начин да нарушиш един куп причинно-следствени връзки. А, повярвай ми, няма нищо по-лошо от това — в края на краищата всички се изсипват при магьосниците и започват да врънкат да оправим нещата. Не че не можем, но за да ги поправим, трябва да нарушим други връзки, после още и още... и става един порочен кръг, от който излизане няма. Затова, когато ти хрумне идеята да рисуващ бъдещето, по-добре да изпиеш една-две бири и да чакаш ентусиазма ти да отшуми.

— Че на мен не са ми хрумвали подобни неща...

— Знам. Точно тук идва времето да ти представя Гери Роксмит: художничка с доста посредствени умения — както рисувателни, така и магически. Не помня кой идиот я доведе в „Зелената котка“, но май така е по-добре — само да се сетя и нещастникът ще има да кара две-три лета под формата на патладжан в оркско село. Та това девойче миналата вечер се напи като докер и започна да крещи на всеослушание, че иска да си премери силите на спийд-пейнтинг с

бъдещи мотиви с някого. Пък ако никой не посмеел, тя и сама щяла да сътвори нещо, от което всички щели да ахнат и най-накрая да я признаят за истинска вещица и художничка.

— Е, и какво от това?

— Не си виждал картините й, друже — потръпна Тери, отвори хладилника и се самообслужи с един доста солиден гълток ром. — Тези... неща са толкова примитивистични и несвързани, че и аутист едва ли ще сколаса да схване тънкия им смисъл... или по-скоро липсата на такъв. А сега си представи, че това чудо на природата реши да рисува демон, дракон, десетия кръг на ада или нещо подобно. Само като си представя последствията и ме заболява главата. Затова предпочитам да се презастраховам и да те черпя някоя-друга бира в „Котката“... докато си мерите четките с каката.

— А, не! Категорично не! Нямам желание да се набърквам в неща, от които си нямам представа. А и спийд-пейнтингът не ми е по душа — знаеш, че обичам да си изпипвам работите.

— Добре де, Питър, влез ми в положението — кого да извикам според теб? Художниците, които са способни на истинска магия, се броят на пръстите на едната ръка. Ха сега се опитай да отгатнеш колко от тях знаят за „Зелената котка“, познават се с мен и вече имат опит зад гърба си?

С неохота се съгласих, че е прав. А пък и лично на мен щеше да ми е приятно да се откъсна малко от бачкането и отново да се потопя в атмосферата на кръчмата.

— Какви консумативи трябва да взема със себе си? Че последният ни „проект“ ме ошушка откъм бои... виж, платна имам колкото искаш...

— Нищо няма да вземаш! — прекъсна ме Тери. — Кръчмата осигурява всичко. Старият Рей веднага надуши възможност да изкара някой долар, дублон или каквото там падне. С други думи, взимаш си музата под ръчичка, мяташ на рамо всичкото вдъхновение, което успееш да насъбереш, отиваме там, ти обираш оваците, ние — парсата... и всички са доволни.

— Ние ли... Да не ми казваш, че си зложил?

— Е, сега... От малък съм си хазартен тип — Тери се усмихваше толкова ангелски, че чак ми идеше да го накарам да се обърне и да

проверя дали не са почнали да му никнат крилца. — Разказвал ли съм ти как спечелих на покер парченце от шлема на Саурон?

— Определено не си.

— Веднъж като спечелиш това тъпо мерене на... четки, ще имаме време за толкова много истории, че свят ще ти се завие. Да вървим!

Стори ми се, че крачим цели векове, докато най-накрая усетих онова, за което предния път ме бе питал Тери. Въздухът около мен се сгъсти като желе и човек трябваше да положи леко усилие, ако искаше да продължи напред. Погледнах въпросително магьосника — той ми кимна успокояващо и продължи напред, без да се обръща. Бях готов да се закълна, че още един-два завоя и щяхме да се озовем в близост до районния полицейски участък. Бях минавал от тук стотици пъти, така че бях повече от сигурен. Вместо бездушното сиво здание, улицата пред което винаги бе осеяна с патрулни коли, обаче се озовахме пред добре познатия ми вече силует на „Зелената котка“.

— Тази пуцина всеки път на различно място ли се материализира? — попитах Тери аз, докато прекрачвахме през прага и вдъхвахме опияняващата атмосфера на странната кръчма.

— В общи линии, ако се вярва на обясненията на моя приятел Айвън — нещо от този род.

— И как всеки път разбираш накъде именно трябва да вървиш, за да я откриеш?

— О, повярвай ми, друже, това е най-малкият ти проблем — намигна ми Тери. — Има дни, в които се молиш да не се сблъскаш с нея.

— Какво имаш предвид?

— Ще разбереш рано или късно. Дано Мракът ти го поднесе след доста време — само това ще ти кажа...

Не успя да си довърши мисълта, понеже Рей ни видя и се втурна към нас така въодушевено, че човек можеше да си помисли, че е съзрял първата си ученическа любов.

— Ако знаете как се радвам да Ви видя отново, Питър! — запрегръща ме той с неподправен ентузиазъм. — Тери сигурно вече Ви е обяснил всичко, така че за мен остава само да Ви представя на опонентката Ви и да ви заведе до работните ви места, така да се

каже... — Той се засмя леко изнервено, което, естествено, нямаше как да убегне на Тъмния Маг до мен:

— Рей, приятелю мой... колко точно е „банката“ до момента, ако нямаш нищо против да попитам?

— Само Мерлин знае, мистър ван Сторн, сър — поклони се шеговито съдържателят на „Зелената котка“. — Наложил се да викнем специалист по компютърните залагания — един пъпчасал Техномаг, когото без съмнение ще забележиш ето там, в ъгъла, заобиколен от куп джаджи, в които и Стив Джобс, да пребъде името му, би се оплел като дракон в кълчища. Получих уверението му обаче, че който и от двамата да спечели тази вечер — дано Седемте Богове отредят това да сте Вие, Питър... — нито той, нито ние двамата с теб, Тери, ще има за какво да се притесняваме в близките стотина години. Е, ако кръчмата оцелее тази вечер, де...

— Спокойно, друже! — плесна го по рамото спътникът ми. — Момчето е по-печено и по-кораво от анкх-морпоркски плъх на шиш!

— Е, чак пък „момчето“... — засегнах се аз. — Вече чукнах над 60 лазарника...

Тери и Рей се спогледаха и избухнаха в искрен и заразителен смях.

— Извинявай, братче, ама за нас си момченце, откъдето и да те погледне човек... — потупа ме по рамото Рей, докато бършеше сълзите си с другата си ръка.

Не знаех дали да се чувствам поласкан или обиден. За всеки случай реших, че е било комплимент.

Шумът в далечния ъгъл на „Котката“ се усили. Рей Макгавърн погледна зад рамото ми и се навъси:

— Брадата на Один да окапе, ако това не е онази алкохоличка...

Извърнах се колкото се може по-небрежно. По-добре да не го бях правил. Пред очите ми се разкри образът на... нещо. Няма как да ви обясня по-подробно. На пръв поглед ми се стори, че наблюдавам женски вариант на Дани де Вито от онзи филм с Батман и с Човека-Пингвин. Съперничката ми тази вечер (защото несъмнено това бе именно тя) беше рошава като гоблин и с грим на трол-самоубиец. Черните кръгове под очите, които по всяка вероятност се дължаха на продължителни алкохолни фиести, се преплитаха с неумело положената очна линия в такава безумна комбинация, че не само аз, но

и Ешер^[1] би се затруднил да я нарисува. До нея седеше толкова възрастен човек, че в първия миг го помислих за працядо ѝ. Едва след като се загледах по-внимателно, забелязах сладникаво влюбените погледи, които двамата си разменяха. Очевидно старчокът се падаше нещо като любовник (а доколкото познавах художничките — и спонсор...) на госпожицата. Развеселен, сръгах Тери в ребрата и безмълвно му посочих салатката, която дядото лакомо нагъваше. Здравословната на пръв поглед комбинация от магданоз и лук без съмнение бе предназначена и за други цели: магданозът вероятно му помагаше да повдига от време на време уморения дракон, а лукът изпълваше със съдържание вехтите кесии... ако разбирате какво имам предвид. Тери очевидно схвана, защото прехапа устна, а в очите му блесна смях. Закискахме се беззвучно.

— Трябва ли да знам нещо по-специално за тази... хм... дама? — попитах го, когато и двамата можехме отново да дишаме.

— Не че аз знам кой знае какво за нея... — почеса се магьосникът по брадата. — Дочух, че преди време била забравила една от картините си в някакво кафене. Фактът, че никой не се постарал дори да я открадне, силно ударил по насажданото от приятелки и колеги реноме на непризнат гений, чиито неща се търсят под път и над път. Може би манията ѝ постоянно да се доказва, е тръгнала именно от там.

Само това ми липсваше — художничка с комплекс за непълноценност...

— Спокойно, ще я отвееш като гремлин — безстопанствена овца! — тупна ме по рамото Тери, промърмори под носа си, че имал да свърши нещо и зачезна яко дим.

Не скучах дълго сам, тъй като около мен веднага се натрупаха желаещи да ме потупат по рамото, да се осведомят как съм, откъде съм, какво мисля за дуела, дали съм сигурен, че ще спечеля... Новината за предстоящия двубой се бе разпростряла из повечето светове и кръчмата се пръскаше по шевовете. Младият Техномаг видимо изнемогваше под напора на всички мераклии да залагат; честно казано, чудех се как ще се оправят след края на всичко — дали щяха да приравнят всички валути към един курс... или пък щяха да изплащат печалбата според съответния залог...? Трябваше да се поинтересувам, защото гледката на всички тези разнообразни

банкноти, монети, кредитни и дебитни карти и още един куп методи за заплащане, които не успях да идентифицирам, ми докара главоболие. Само можех да гадая как се чувства малкият.

Реших, че вместо да се тормозя излишно и да гадая, ще е по-добре да се запозная с художничката. Видях доста зор, докато успея да си пробия път до нея през цялата тази тълпа, която я бе наобиколила, но в края на краищата се приближих на достатъчно разстояние, за да я потупам предпазливо по рамото:

— Мис... м-м-м... Роксмит? Здравейте... Казвам се Питър Стенли...

— Хиляди гоблини, ама това наистина сте Вие! — писна полуистерично колежката ми по четка и се хвърли да ме прегръща така ентусиазирано, сякаш бях захарна статуя. Едвам изтърпях ледената ѝ хватка, а когато ме пусна успях да си върна въздуха в дробовете. — Откога се надявам да ви срещна, и да изразя уважението си към творчеството ви! — сипеше суперлативи жената, а дъхът ѝ ме накара да примижа. Беше някаква смесица от тролско биле и мордорска мътилка.

— Честта е моя! — реших да се направя на джентълмен и се поклоних ниско към земята. А и там долу въздухът беше доста по-свеж и приятен.

Няколко минути си разменяхме празни хвалебствия, когато на някой явно му писна и рече кисело:

— Ще почваме ли забавата или ще се надлъгваме, докато хобитите не изпият всичката бира на света?

Никой не можеше да пренебрегне забележката на Рей Макгавърн, така че набързо бяхме настанени на огромна дървена маса и пред нас бяха поставени внушителни халби с бира. Явно едно от правилата на подобна надпревара беше да се наквасиш здраво, преди да покажеш на какво си способен. Нямах нищо против, щом напитките бяха безплатни.

— За ваше здраве! — надигнах кехлибарената напитка, примляснах доволно и изтрих устни. Съперничката ми в турнира стори същото. Честно казано, дори малко ме учуди изписаното на лицето ѝ удоволствие. Духът на алкохола явно я посещаваше често...

Тълпата ни беше заобиколила и заплашваше да ни остави без въздух. Повечето от присъстващите не ги познавах, даже ги виждах за

пръв път. Като че започна да ме обзема сценична треска. Пък и този дъртак до Гери Роксмит ме изнервяше допълнително. Мистерията около него ме измъчваше: кой беше той, защо беше с нея, може би любовник или баща, дядо...?

— Мисля, че е време да започваме — казах и опонентката ми кимна в съгласие. Масата беше заменена от два статива, оборудвани с всички необходими за надпреварата пособия — платна, четки, въглени, бои, лакове и прочие глезотийки. В „Зелената котка“ нищо не се оставяше на случайността. Няма нужда да ви обяснявам, че музата на един творец е истерично създание, което изпада в депресия и при най-малкия намек за провал.

Рей Макгавърн, влязъл в ролята на водещ, съобщаваше началото на турнира, видните гости и наградата за спечелилия. Не пропусна да обяви залозите, които не бяха никак малко. Очите ми се разшириха от общата сума, но преглътнах и се опитах да се съсредоточа върху предстоящото рисуване.

— ... и както всички са добре запознати, за един турнир трябва както участници, така и съдии. Поканили сме две видни личности, които едва ли има човек, който да не е чувал за тях. Естети на свободна практика, чиито мнения са високо ценени и уважавани от хора и богове...

Следващите думи на Макгавърн ме хвърлиха в мрачно опиянение, но не от изпитата бира, а от имената, които чух. Очаквах оценителите да са някои от редовните посетители на кръчмата „Зелената котка“ като Били Зеленчука или Джонатан Деветте Пръста. Тайно се надявах, че Тъмния Маг Тери Сторн ни е напуснал, за да облече официална тога, но не! Уви! Гръм и мълнии!!! Гласът на Рей ме запрати в тъмните дебри на отчаянието.

— Моля посрещнете отец Вестий Четириструнник и детектив Джейк Тъндърбърд!

Тълпата аплодира новопристигналите, някои се ръкуваха с тях, други ги тупаха по раменете и гърбовете, трети изразяваха възхищението си от персоните.

Отчаянието явно се изписа на лицето ми, защото Вестий се доближи до мен и ми прошепна в ухото:

— Пак се срещаме, Питър. Само че този път аз ще се смея последен.

Почти същата реплика чух и от другия съдия, който също бях срещал в миналото.

Но нека ви разкрия малко повече за почетните гости на кръчмата „Зелената котка“, които бяха поканени да решат турнира на четките, в който щяхме да се съревноваваме аз и небезизвестната Гери Роксмит. Отец Вестий Четириструнник живееше в малък храм над Клисурата на слепите. Беше нисък и дебел, приличаше на каца и пиеше повече вино от мухоморка алкохолик (а както всеки един нормален човек знае, мухоморката алкохолик порка доста...). Някога бях нает от него, за да му нарисувам портрет, който да го увековечи за идните поколения, но едва ли имаше майстор на този свят, който да „разкраси“ подобна персона дори до приемливо равнище. Не стига, че не получих хонорара си, но бях прогонен, прокълнат и замерен с развален домат от самия Четириструнник.

Детектив Джейк Гъндърбърд пък познавах от един курс на АА (Анонимните Алхимици). Проблемите му с магията го бяха довели до просешка тояга и въпреки че се опитах да му помогна с каквото можех, накрая получих ритник в задника и огромна сметка в една кръчма в Гората на мълниците. Както се казваше в една поговорка: никое добро дело не остава ненаказано на този свят.

Преглътнах отново жлъчката в устата си, защото колкото и да бях убеден, че съм по-добре подготвен за турнира от съперничката си, тя вече имаше сериозна преднина. Не можех да очаквам никаква помощ от съдиите.

Рей Макгавърн извади от задния джоб на панталоните си мръснокафяв плик. Отвори го и прочете на висок глас темата за рисуване, написана с разкривен почерк от вътрешната му страна:

ТРОЛСКА СВАТБА

Гери Роксмит се хвана за четката с такъв ентузиазъм, че направо съжалих всеки мъж, на който му предстоеше да попадне в лапите ѝ. Това не беше жена, това беше сукуба в дрехи от мамутска кожа. Изгоних мрачните мисли от ума си и на свой ред се заех със задачата. Бях решил да дам всичко от себе си. Хората, които ме познават добре, знаят, че никога не се отказвам, дори и да знам, че всичките ми усилия са безнадеждни.

Старецът, който придружаваше опонентката ми, се заприказва нещо със съдиите. Подозрителна работа! Не знам дали беше

позволено, но определено не беше редно. Дъртакът най-вероятно бе спонсор на Роксмит, решил на всяка цена да извлече ползите от една евентуална победа над мен. Не че името Питър Стенли се срещаше редовно из страниците на ежедневника „Елфски бряг“, но и аз можех да се похваля с някой и друг успех.

Погледнах към платното на Гери. В правилата никъде не пишеше, че не е позволено... ама то какви ти правила в „Зелената котка“. То все едно да си режеш ноктите с шублер — дали ще задълбаеш повече или по-малко не беше от никакво значение. Но стига с лиричните ми отклонения. Явно бирата и сценичната треска ме разсейваха и ми навяваха странни мисли. Това, което видях да изплува изпод четката на Роксмит, беше някаква помия от акварел, сметанов крем и пина колада. Не можех да различа нищо, освен една огромна глава (тролска, надявам се...) — всичко останало приличаше на премазана хлебарка.

Лапнах края на четката и повиках музата си на помощ. Днес определено си беше взела отпуска, защото никой не отговори на призива ми. Какво щях да правя сега? Да използвам магия? Не беше забранено, но смятах, че мога повече от това. Да се предам? Да бе! Сякаш знаех как се правят тези неща. Не! Щях да се мъча докрая.

Не знам колко от вас са наясно с изкуството, но то не е точна наука като математиката и физиката. При изкуството човек можеше да импровизира. И да ме прощават теоретиците, но едни от най-красивите произведения на света са се родили именно от импровизациите. Джазът, рокът, онези мацаници, които някои наричат абстракционизъм или примитивизъм, книгите на Бран Драун и Дрозд Р. Р. Мартини (двете р-та идват от „Ракия-Ракия“) и така нататък в същия ред на мисли. Така че реших и аз да импровизирам. Не ми се налагаше често да правя това, винаги сядах с някаква ясна идея в главата зад платното, но сега залогът беше прекалено голям. И то не само в парично отношение, тук беше намесена и чест. Гери Роксмит беше посредствен творец, бутан напред от разни персони, заинтересовани от провала на изкуството в наши дни.

Започнах смело да нанасям щрихите на картината, която нямах представа как да нарисувам, но знаех, че веднъж започнал, всичко щеше да си дойде на мястото. Очертавах и закръглях, запълвах и замазвах, оцветявах и подравнявах. Гери също хвърляше тревожни

погледи към творбата ми, а спътникът ѝ продължаваше да си лафи нещо със съдиите, които се подсмиваха под мустак и кимаха, уверени в провала ми. Но името Питър Стенли не се носеше от човек, готов да се откаже при първата пречка. Ако само знаеха на какво съм бил подложен през по-голямата част от шестдесетте си лазарника, щяха да се засрамят и да си тръгнат от това събитие.

— Май един от участниците ни вече е готов — заяви Рей Макгавърн и посочи към Гери Роксмит. Тя се изправи (макар че права или седнала, все си изглеждаше като Дани де Вито в ролята на Пингвина от Батман) и всички започнаха да я аплодират (даже тези, които бяха заложили срещу нея), тихичко поздравявайки за успеха, който предвкусваха.

Да, ама не! Питър Стенли също беше готов със задачата. (Не знам защо понякога говоря за себе си в трето лице. Лош навик, от който се надявам скоро да се отърва.)

— Охо, ето че и вторият ни състезател финишира — заяви Рей.

Двамата с Роксмит се отдръпнахме от платната, разкривайки произведенията си. Картината на Гери не беше кой знае колко завършена от това, което вече бях видял — небрежна мащаница за фон плюс огромна тролска глава, изтипосана в центъра. Ако това не беше примитивизъм, здраве му кажи!

Моята творба се доближаваше най-вече до експресионизма. Бях вложил в нея цялото си сърце и душа... както и цялата си импулсивност. Резултатът не беше никак лош, даже мога да заявя, че се получи нещо великолепно.

Намусеният Рей Макгавърн извика силно:

— Нека дадем думата на нашите съдии.

Отец Вестий Четириструнник и детектив Джейк Тъндърбърд се наведоха над произведенията и поставиха едни физиономии на лицата, които трябваше да покажат, че разбират какво гледат. Бях сигурен, че си нямаха ни най-малка представа. Свещеникът разбираше само от измами, а детективът на свободна практика — от мързелуване. Чудех се дали до този момент бе имал и един клиент. Чувах, че бизнесът му никак не върви заради славата му, че е посещавал сбирките на Анонимните Алхимици.

— Мхм... — измрънка Вестий.

— Ахъм... — последва го и Тъндърбърд.

— Тия нищо не чаткат... — провикна се някой от тълпата, но бързо беше заглушен от присъстващите, които бяха заложили парите си на Гери Роксмит.

След около петнадесет минути на безцелно виране, двамата естети се прокашляха и обявиха, че са готови с резултатите.

— Моля за тишина — провикна се Рей Макгавърн и в кръчмата „Зелената котка“ настъпи мълчание, каквото не е било никога. — Нашият високоуважаван съдия отец Вестий Четириструнник ще обяви победителя в нашият турнир „Да си премерим четките“. Отец Вестий, думата е Ваша.

Дебелото човече се прокашля отново и с престорен глас обяви:

— Аз и моят партньор, който е експерт по изобразително изкуство, стигнахме до единодушно решение. С мнозинство, турнира печели геният на този арт-пърформанс, всеизвестната Гери Роксмит.

В този момент се чуха силни освирквания, след като затихнаха — аплодисменти, а след това отново освирквания и аплодисменти, само че този път заедно.

Поклатих глава. Все пак бях дал всичко от себе си. Няколко човека ме потупаха утешително по рамото докато се запътвах към изхода.

— ЧАКАЙТЕ МАЛКО! — провикна се дрезгав глас зад гърба ми. Обърнах се и едва не зяпнах от изненада. На мястото на стареца, който придружаваше опонентката ми Гери Роксмит, стоеше магьосникът С`Турджан от С`Миир. Навярно повечето от вас не го познават, но, повярвайте ми, това е за ваше добро. Който го беше срещал лично, не беше останал с хубави спомени. С`Турджан беше истинско страшилище по тези земи. Можеше да намери и игла в купа сено, както и да превърже счупен крак на комар с наръчни средства. Беше решил всеки един случай, с който се беше захванал. Точно в този момент се чудех какво търси на това място. Е, бях на път да разбера.

— Кой си ти? — попита изненадан Рей Макгавърн.

— Името ми е С`Турджан и съм нещо като шериф по тези земи. Преследвам опасни престъпници и се грижа никога повече да не нарушават спокойствието в района ми.

— Май си гледал много представления на С`Рамбо! — провикна се отново някой от тълпата, но бързо замлъкна, когато С`Турджан го изпепели с поглед.

— Какво търсиш тук? — отново попита Рей. — Имаме си частно парти, на което не си поканен.

— Напротив! — възпротиви се магьосникът. — Бях поканен от Гери...

— Така е, но защото мислех, че довечера ще ми покажеш звяра... Не знаех, че си с някакъв си Турджан.

— Хм, бъркате се, мадам. Турджан е мой приятел от друг свят. Моето име е СТурджан, което въобще не означава това, което си мислите...

— Стига, стига! — намесих се и аз. — Какви дела ви водят при нас?

— Прямо както винаги, Питър. Радвам се да те видя отново между другото. Как са нещата при теб? Налага ли се пак да те посещавам?

Поклатих енергично глава. Не исках отново да се сблъскам с този маг.

— Радвам се да го чуя. Но причината за присъствието ми е друга. Тези „разбирачи“, уважаеми присъстващи, не са никакви естети. Това са двама мошеници, които се опитвам да открия от доста време...

Вестий Четириструнник и Джейк Тъндърбърд решиха да си плюят на петите и хукнаха към вратата, но просто наистина не познаваха СТурджан. Всичко се случи за части от секундата. Онези хукнаха, магът извади тоягата си и ги покоси. След един кратък миг вече лежаха на пода на кръчмата в безсъзнание.

— Извинете за безпокойството — СТурджан се хвана за конусовидната шапка в знак на уважение и тръгна да напуска, когато Рей го спря с думите:

— Господин Тюрбан, тъй като съдиите ни бяха дисквалифицирани... — Макгавърн се зачуди на този парадокс, но бързо се осъзна и продължи: — тъй като съдиите ни бяха дисквалифицирани, бихте ли бил така добър да отсъдите вместо тях?

Магът се поклони и рече:

— За мен ще бъде истинско удоволствие. — Той загледа двете картини и само след няколко секунди беше готов с присъдата. — Госпожице Роксмит, не се сърдете на думите ми, но вие можете да убиете и мъртвец с подобни мацаници. Не желая да ви отчайвам, но вземете си намерете друго начинание. Това не ви се удава.

За моя изненада Гери не посърна. Напротив! Тя се ухили и попита С`Турджан за номера на хралупата. Тая вечер май някой щеше да получи наградата си.

— Питър, с теб се знаем отдавна, не е ли така?

Отново кимнах енергично. За мое съжаление беше точно така. Не, не ме гледайте с този крив поглед! Някога и аз бях млад и аз върших щуротии и именно С`Турджан ме вразуми.

— Няма нужда да казвам, че откак се отказа от онези простотии, се справяш доста добре със занаята.

Няма да описвам остатъка от вечерта, след като С`Турджан обяви мен за победител. Само ще кажа, че имаше много ейл, вино и спиртни напитки, а останалото... останалото и бездруго не го помня.

ПОСЛЕСЛОВ

Писането на художествена литература е едно изкуство, което няма точно определени правила и норми. Можеш да използваш въображението си и да сътвориш абсолютно всичко по начин, който ти се струва правилен. Съвсем друг е въпросът обаче, дали това, което си надраскал ще допадне на хората, които имат желание да прочетат написаното от теб. Точно тук е моментът, когато нещата се завъртат в омагьосан кръг. Ясно е, че и най-добрият творец не може да напише произведение, което да се хареса на абсолютно всички, но поне има свободата да опита. Именно това прави и Сибин Майналовски.

Със Сиби се запознахме съвсем наскоро. Всъщност той направи първата крачка, изпращайки ми копие от книгата си „Сянката“ с молбата да я прочета и да си дам мнението. В мен бихте открили всичко, само не и скромност, но никога не бях предполагал, че писател от ранга на господин Майналовски (на който се възхищавам и дори бях написал произведение, вдъхновено от него — „Чудовища под леглото“) би желал да получи моето мнение! О, мале!

Няма нужда да обяснявам, че Сибин е не само един от най-кадърните български творци, но и чудесен човек. Започнахме да поддържаме постоянна комуникация и да си разменяме произведения. Научих много от този човек и продължавам да уча още, защото той раздава с пълни шепи. Така че няма да се учудите от приятното усещане, когато получих предложение за общ разказ и то не за кой да е разказ, а такъв от най-известния цикъл на автора — „Зелената котка“.

За мен беше истинско удоволствие да работя отново със Сибин (първият ни общ проект се казва „При баба“) и резултатът е по-горното произведение.

Приятно четене и до нови срещи!

Коста Сивов

---

[1] Мориц Корнелис Ешер (Maurits Cornelis Escher) — нидерландски художник, познат със своите гравюри върху дърво и литографии, които изобразяват мозайки, невъзможни конструкции, безкрайни обекти и покрития на равнината — Б.а. ↑

ПЪТЯТ КЪМ АДА

За теб, А. Бъди красива и мълчи.

Пътят беше безкраен. Хипнотизиращата прекъсната осова линия сочеше към хоризонта едва ли не обвинително. В далечината дългите бели тирета постепенно се скъсяваха и се превръщаха в точки, така че имах усещането, че се разхождам по огромна радиограма, върху която с Морзова азбука е изписан един безкраен SOS.

Тътрех се по този път вече 17 дни. Спирах само когато встрани от странното платно мярках кладенец, чешма или просто дърво, под което да си отдъхна поне малко от жегата. Все още пътят не ме беше извел никъде. Нямаше нито километрични стълбчета, нито табели, нито стрелки... само докарващата ме понякога до лудост осова линия, положена върху гарвановочерния и гладък като мисъл асфалт Бог знае от кого... и защо. В началото таях надежда, че все някога покрай мен ще мине някой — я пътник с прашни и окъсани дрехи, я каруца, файтон, автомобил или глайдер... Въобщо някой, когото да мога да спра и да попитам къде съм.

Всъщност, въобщо нямах причина да се оплаквам, че не знам къде ме е запратило отчаяното ми заклинание. Даже имах късмет, че въобщо бях жив, понеже не един и двама Магове бяха загинали почти по същия начин: натикани във вътрешността на скала, на свръхнова звезда, на дъното на океана и така нататък. Аз поне бях на горе-долу безопасно място. Наоколо не се виждаха хора, които евентуално да ме заколят, обесят, гръмнат или нещо от този род. След могъщата експлозия на първична магия в неконтролируем вид, която бях предизвикал, едва ли не и дете би могло да ме нарани. Слава Богу, че ми бе останала около една стотна от силите — точно толкова, колкото да не умра от глад и жажда. Понеже, съгласете се, че би било тъпо да умреш от глад, след като си живял 7000 години и си надживял един куп

опити за убийство, смъртоносни съвпадения или просто досадни грешки.

Само ако можех да открия мястото, където се намираше тукашната проекция на „Зелената котка“! Тогава без особени усилия щях да успея да се върна у дома. Надявах се, че няма да се наложи да използвам магията си, останала в доста оскъдни количества. Само че наоколо нямаше и помен от жива душа, когото бих могъл да попитам дали е чувал някога за кръчма с подобно име и къде евентуално бих могъл да я намеря.

Махнах с ръка и продължих да се тътря по пътя. Черната ми роба вече приличаше на парцал за бърсане на прах. Очите ми вече смъдяха от постоянното виране напред и напред и напред... Въпреки това обаче гледах да ги държа постоянно отворени, тъй като щом ги затворех, пред тях незабавно изникваше образът на момичето, малкото дете, в което се бях влюбил.

Арлиантара.

Моята дъщеря.

Е, всъщност не ми беше истинска дъщеря. За всички 7000 години (и малко отгоре), през които бях живял, не бях срещал нито една жена, към която да изпитам толкова силно чувство, че да поискам да имам деца от нея. Арлиантара беше малко бездомно елфче с явни, но не съвсем очебийни черти, които свидетелстваха ненатрапчиво за евентуални тролски корени в нея. Най-вероятно тя бе захвърлена от майка си (поредната безмозъчна елфическа русокоса празноглавка, поискала да опита секс с някоя от Забранените Раси). Не знам. Тя никога не поиска да говорим на тази тема.

Намерих я съвсем случайно в един от световите, през които ми се случи да премина. Беше толкова отдавна, че не помня нито къде, нито кога се бе случило това. Тогава тя беше едва на стотина години — малко и беззащитно същество, откъснато насила от живота и натикано сред глухата пустош на един съвършено непознат свят. Съжалих я и я взех със себе си. Нарекох я Арлиантара — на езика на едно отдавна загинало племе нощни елфи това значеше „Дъщеря на Светлината и Мрака“.

Някак си неусетно тя порасна. Съвсем случайно веднъж, докато се обличахме, за да отидем да изпием по едно с колегите-магове от Западния Тракт, я погледнах с друго око и останах изумен. Бяха

минали 300–400 години и малкото сиво дете се бе превърнало в ослепителна красавица. Тялото ѝ беше с изумителни пропорции, способно да накара дори гонтийски пастир да ахне с възхищение и да я пожелае неистово. Косата ѝ приличаше на леко докоснато от слънцето злато, гъста и дълга, свободно падаща върху изящните ѝ рамене. А очите ѝ... Не бих заменил дори най-редкия скъпоценен камък за един неин поглед, та дори и да траеше само миг.

И тогава се влюбих в нея.

Но естествено не ѝ казах. Тя беше така свикнала с мен, че наистина ме приемаше като свой баща, дори ми казваше и „татко“. Ако ѝ кажех „Обичам те“, вероятно щеше да се изсмее и да реши, че това е поредната ми шега. Освен това тя нямаше още 600 години (както знаете, при безкрайно живеещите елфи това е възрастта на пълнолетието), а аз бях над десет пъти по-стар от нея.

Така започнаха мъченията ми. Гледах да бъда колкото е възможно по-далеч от нея, докато се къпеше или преобличаше у дома. Навън беше по-лесно, понеже разговорите ми с приятели малко ме отвличаха от нерадостните мисли. Но вкъщи... О, Господи! Беше нечовешко. Всеки един поглед към нея предизвикваше у мен толкова силно желание, че понякога дори чувствах физическа болка. На всичкото отгоре вечер тя направо обожаваше да дойде и да се сгуши доверчиво в мен. Допирът на ръката ѝ, докосванията на малките ѝ гърди, уханието на кожата ѝ... всичко това малко по малко ме побъркваше. А когато ме целуваше за лека нощ, имах чувството, че ще избухна като свръхнова.

Арлиантара нямаше никакъв опит в съблазняването на мъже, но... Нали знаете, че това е вродено на всяка една жена, та била тя елфийка или от народа на полуръстовете... Не след дълго инстинктите заговориха у нея и тя започна да се усеща какво ми причинява дори просто с присъствието си. Постепенно долових промяна у нея. Прегръдките ѝ ставаха все по-продължителни, допирите на ръката ѝ — все по-смели, а целувките ѝ все по-рядко бяха по бузата. Искане ми се да вярвам, че това са били просто несъзнателните пориви на младата плът, дълго време лишавана от присъствието на човек, към когото да изпитва нещо по-силно от обикновено приятелство. Искане ми се да вярвам, че е било така.

А може би не.

Така или иначе преди 17 дни тя — именно тя, а не аз, въпреки че нееднократно ми се бе искало — претъпи границата. Беше надвечер и аз тъкмо бях прилегнал на дивана в хола, изтощен от отминалия ден. Бях направил три прехода до различни светове и това (както си мислех) бе изтощило силите ми. Тогава тя влезе, облечена само с почти прозрачна копринена нощница. Дъхът ми спря. Господ ми е свидетел, че бях срещал и бях се любил с много и най-различни жени. Бях обичан от нощен елф, правих секс с полуръст, накарах надракска танцьорка да полудее по мен, дори имах авантюра с магьосница от народа на Ярве... Но, заклевам се, подобна красота още не бях срещал!...

Останах вцепенен почти цяла вечност. Усещах като в просъница ръцете ѝ, които ме докосваха нежно, целувките ѝ, които вече бяха станали изгарящи, допира на тялото ѝ — вече съвсем откровени... В мига, в който осъзнах какво правя, скочих от мястото си, стиснах юмруци — така, че от дланите ми закапа кръв — и изкрещях заклинанието за преместване в пространството. Рикошетът на магията, прекалено силна и първична, за да мине без последствия за който и да било изтощен маг, премина през цялото ми тяло. Опомних се едва на пътя — рухнал на колене, с окървавени ръце, бузи и слепоочия.

Само ако можех някак си да се добера до „Зелената котка“...

Но не знаех дали Арлиантара няма да ме чака там.

А тогава вече нямаше накъде да избягам.

Затова продължавах да вървя напред.

МОМИЧЕТО С ОЧИ ОТ СЛЪНЦЕ

За всички девойки, които се мислят за принцеси и забравят калта, в която бяха, преди да ме срещнат...

Тя вървеше по улицата — бавно и царствено, от всяка нейна стъпка лъхаше пренебрежението към плебса, присъщо на кралските особи. Всички се обръщаха след нея, тайно въздишаха и се сещаха за жените, които ги очакваха вкъщи: дебели, мустакати и сексапилни колкото обелка от миналогодишен банан. Някои от мъжете тази вечер щяха да я сънуват, други щяха да си припомнят образа ѝ, докато извършваха хоризонтални движения с гореописаните подобия на жени, а трети щяха да напишат стихотворение за нея, което щеше да бъде публикувано в местния вестник на страницата с обявите и готварските рецепти и забравено след 15 минути. Следата от присъствието ѝ бе подобна на лунна пътека в океана — ярка, прекрасна, дори приказна... но нереална. Защото тя самата бе нереална — красотата ѝ бе прекалено пресилена, за да бъде истинска.

От доста време крачех зад нея, без да се усетя. Едва след като забелязах как мъжете, вървящи срещу нас, се стелят по пътя като есенни листа, се вгледах в нея. Тялото ѝ бе невероятно. Помъчих се да открия поне един дефект и не успях. Матовата ѝ кожа сияеше с онзи отблясък на тъмнозеления вавилонски мрамор в дворците на всемогъщите владетели на Изтока. Сребърните сандали с перлени закопчалки на прасците караха човек да се замисля за нетленността на Афродита, Атина Палада и Хера. Онова, което обаче спираше дъха, бе слънчевият блясък в очите ѝ — пламъкът на свръхнова звезда, умираща от невъзможност да побере цялото си великолепие в тесните рамки на физическото си присъствие. Струваше ми се, че дори камъните по тесните улички на Тария се разтапяха от искрите, леещи се от двете зелени очи.

Когато тя се обърна и ме изгледа, сякаш цялото ми тяло пламна. Единствено Мракът знае какво усилие ми костваше да не бъда изпепелен отвътре. Хвала на Неназоваемите — ако бях с хиляда години по-млад, навярно вече щях да съм безнадеждно влюбен и/или също толкова безнадеждно умопобъркан.

— Защо вървиш след мен?

— Просто се разхождам... нима е забранено?

— Изглеждаш ми познат...

— Едва ли красавица като теб би осквернила публичната си аура с познанство с хора като мен — отбелязах любезно.

Усмивката ѝ бе бляскава, белозъба... и определено хапеща. Чувството ми за хумор не бе намерило благодатна почва.

— Откъде знаеш? Може би имам слабост точно към такива... хора... — Паузата, която направи, ме накара да се усмихна вътрешно. Отново бях познал.

— Тогава докажи го, като ме придружиш за едно питие в кръчмата на Ларс.

— Може и да рискувам..., страннико.

— Джаред Ванс, на твоите услуги.

— Ярлина не се нуждае от ниции услуги, Джаред, но благодаря за предложението. Та къде, казваш, се намирало това твое заведение?

Докато вървахме в посока на „Тролът и мечката“, не я изпусках нито за миг от поглед. Всяко едно нейно движение издаваше грация, страст... дори похот. Пожарът на плътта ѝ бе способен да докара инфаркт дори на най-закоравелия ерген... Стиснах юмруци, докато и малкото остатъци от изгризаните ми нокти не пуснаха кръв от дланите ми. Търпение, старче, седем хиляди години не би трябвало да са минали безследно за теб...

Отдавна минаваше полунощ, когато излязохме от кръчмата на Ларс. Изпитото неизвестно количество тъмно пиво ме правеше дързък. Спътничката ми очевидно не бе в по-добро състояние.

— За какво мечтаеш, Джаред? — изведнъж попита тя, облягайки се на ръката ми.

— За не много силно натъпкана лула с тютюн от Теорас, реколта '12...

— Питам те сериозно!

— И аз ти отговорих също толкова сериозно: за не много силно натъпкана лула с тютюн от Теорас, реколта '12. За какво друго си струва да мечтае... човек... — Нарочно направих същата пауза като нея. — За пари? Имам достатъчно, за да не умирам от глад. За власт? Нима бих могъл да си я отнеса с мен в гроба? За... жени? — Погледнах я изпитателно. — Това ли искаше да знаеш? Не съм заинтересован, благодаря.

— Не ти ли харесвам? — престори се на засегната тя, приближавайки се още по-близо до мен. Можех да доловя аромата на парфюма ѝ, уханието на кожата ѝ, лекия нюанс на възбуда, процеждащ се от порите ѝ... Зад всичко това обаче се носеше мирис на смърт, страх, кръв и ярост.

— Харесваш ми... дори прекалено много, за съжаление.

— Защо „за съжаление“? Кой си ти всъщност, Джаред?

— Мислех, че ще ме познаеш, Ярлина.

Отстраних я нежно от себе си и отметнах тъмния плащ от раменете си.

— Аз съм просто наемник... така биха ме определили любителите на по-елементарни думи. Но ти не си такава, нали? Нека кажем... да, всъщност това би било удачно, наистина — аз съм емпиричното възмездие за няколко поколения физически и психически унищожени личности. Аз съм... човекът..., който изповядва идеята за реваншисткото страдание на морално и плътско разлагащите се трупове като теб.

— Джаред Терънс ван Сторн... — процеди тя през зъби. — Трябваше да се досетя... Явно наистина си ми допаднал, щом очите ми останаха затворени през цялото време...

Изсмях се.

— АЗ? На ТЕБ? Допаднал? Не ме карай да се смея, принцесо. Ти просто си гладна — и в телесно, и в духовно отношение. Бледите подобия на мозъци, които поглъщаше през последните три години, жалката тийнейджърска кръвчица, която не бе в състояние да задоволи дори една стотна от твоята жажда за кръв, те направиха непредпазлива — ето това е всичко. Поиска ти се деликатес — но вместо това попадна на кост, заседнала между зъбите ти. Не си ми достойна, Ярлина. Още доста хляб трябваше да изядеш, преди да тръгнеш да се забъркваш с мен.

— Кой те изпрати? — изпищя вампирката. Вече не хабеше сили да поддържа външната илюзия за себе си, затова гледката ме накара да извърна очи. Отдавна не приличаше на невинното момиченце с очи от слънце — въпросното светило бе потънало в бездънните кухи орбити. Ароматите на скъпо поддържан псевдо-аристократизъм се замениха с вонята на пот и ужас.

— Много хора, Ярлина. Спомни си колко сърца разби напоследък, колко кръв изпи, колко семейства раздели... или не можеш да броиш дотолкова? Аз също не си играх да пресмятам. Стигаше ми и гледката на душите им, изправили се пред мен преди два месеца, когато ми потрябваха Неживи за успокояване на едно от гробищата към Неназоваемия лес. Стигна ми и звукът от стоновете на осакатените им съзнания, от влачеци се по земята оглозгани кости, от бавно капещата от вратовете им кръв... достатъчно ми е, принцесо. Тогава се заклев във всички сили на Мрака, че един ден ще те унищожа. Защото за хората именно аз, Тъмният Маг, съм лошият, отвратителният, страховитият... а създания като теб са винаги желани, преследвани и обожавани... докато гнилите ти зъби не се забият в гърлата на невежите. Аз обаче поне не крия, че принадлежа на Мрака, а ти маскираш злобата, похотта и зверообразната си същност с пудра, лустро и свинска мас. Затова и болката на жертвите ти не може да се сравни с друго.

Вампирясалата вещица бе вече повече от жалка картина. Докато вдигах ръка за последния удар и изричах думите на заклинанието, си спомних за мисълта, която ми бе минала през главата в началото. Да, следата от присъствието ѝ бе подобна на лунна пътека в океана — ярка, прекрасна, дори приказна... но в края на краищата всеки, който бе тръгнал да преследва луната по бляскавите ѝ стъпки във водния безкрай, се бе удавил или бе полудял.

ПРОЩАВАНЕ С МАГЪОСНИКА

Първоначалната идея на този разказ бе да служи като предсмъртно писмо. За щастие или не все още съм жив, но... дано да ви хареса.

В дните след Нова година кръчма „Зелената котка“ бе постоянно толкова претъпкана, че дори редовните клиенти като мен трудно си намираха места въпреки усилията, които полагаше Рей Макгавърн, за да ни настани. Днес обаче явно бе станало нещо, понеже в цялото заведение имаше само трима-четирима души. Докато се чудех дали не дават някакъв мач по телевизията (за нашия свят) или пък е започнал извънреден рицарски турнир (в някой от останалите), забелязах, че дори зелената писана на Рей е изчезнала от обичайното си място пред камината. Разтревожена не на шега, се огледах за някой познат. На бара забелязах Айвън Рийс: пред него имаше поне дузина празни чаши, а в момента, в който спрях погледа си на него, той точно надигаше поредната, пълна до половината. В очите му имаше сълзи. Това вече сериозно ме уплаши, понеже никой никога не бе виждал железния Айвън да плаче. Отидох при него, положих ръка на рамото му и попитах:

— Какво, по дяволите, става тук, Айвън?

Той бавно надигна очи и погледът му дълго блужда, преди да се спре най-накрая върху мен.

— А... Никол... Ти защо си тук? Какво извинение си намери точно пък ти? Мислех, че сте приятели?

— Какво искаш да кажеш???

— Ами Рики пие в ъгъла сам и не спира да повтаря, че имал непоносимост към сълзи... Алекс замина преди минути за Средната земя, понеже имал спешна работа там... Абе какво да ти обяснявам, мамка му! Единственото логично обяснение, което мога да дам, е за

себе си — тук съм, понеже искам да го запомня... така, а не... иначе...
— Той млъкна и отпи от чашата си огромна глътка.

— За какво говориш?

— Огледай се... Всички са там... даже котката на Рей... и тя е там... тя го обожаваше... а и той нея, по дяволите... — Още сълзи блеснаха в очите му. — Е, най-малкото ще знам, че поне едно същество, който го обичаше, го е изпратило за последно...

— Кого, Айвън?? — Разтресох го така, че дори да беше мъртъв, пак би се съвзел. Никакъв ефект обаче. — Какво се е случило? Ще ми кажеш ли най-накрая?

— О, в името на Мрака... Нима наистина не знаеш? — Той потрепери.

— Да знам какво, Айвън? Преди мигове се завърнах от Гората на въздишките, уморена съм като куче, а сега на всичкото отгоре съм и изплашена благодарение на твоите недомлъвки!

— Тери е мъртъв. Всички бяхме на погребението му.

Олюлях се. Ако ме бе ударил трол, сигурно щях да съм по-стабилна.

— Какви ги говориш, Айвън?? Той е магьосник, дявол го взел! Той не може да умре!!!

— Не може, ако не поиска, Никол... ако не се умори от живота и предателствата, които той понякога сервира. А той бе прекалено уморен. Заложил всичко на един финален спринт с надеждата да улови щастието си, но... — Той махна с ръка и се пресегна зад бара, за да си налее нова порция спирт. Едва сега забелязах, че и Рей Макгавърн го няма: беше оставил бара на самотек... нещо, което не бе правил от близо хиляда години, от деня, когато умря последният еднорог... Рухнах на стола до него и ръката ми сама потърси бутилката, макар че по принцип мразех алкохола.

— Какво се е случило, в името на Мрака?! — попитах, след като ударих солидна глътка.

Айвън надигна мътния си поглед и след поредна доза усилия ме погледна в очите.

— Нека ти разкажа една история, Никол. Приеми го като последна почит към Тери — чудесен разказвач, който винаги събираше деца, жени и дори мъже около огньовете и масите, когато започнеше да ги омагьосва с думи... Едва ли ще мога да се сравня с него, но поне

мога да опитам да се доближа максимално до стила му... до магията му... до сърцето му, понеже всичко, което той разказваше, идваше директно от сърцето му. Тази история един ден може да се разказва от уста на уста, понеже е така дяволски истинска, че чак боли. Това ще е лебедовата песен за Тери.

Имало едно време един магьосник, който много обичал да обикаля из световите. Всеки ден, щом се събудел, взимал жезъла си, намятал черния си плащ и тръгвал накъдето му ведят очите. Всички светове го познавали, уважавали го и го обичали, понеже на никого не отказвал помощ, услуга или съвет. Той бил добър събеседник, неизчерпаем извор на истории и може би най-добрият Тъмен Маг в историята. Имал обаче един проблем — бил толкова самотен, колкото простосмъртните не могат да се чувстват никога. Дори мъдростта му не можела да му помогне да проумее с какво отблъсква жените около себе си... Дали с любовта си, която била прекалено силна за слабичките им сърца, свикнали единствено на някое-друго натискане в новогодишната нощ? Дали с прекалената си привързаност към човека до него, която рязко контрастирала със самоувереността и разпасаността на останалите мъже? Или пък защото никоя не можела да повярва, че разказвач като него може съвсем случайно да говори истината? Не знам... а и той не знаел. Не че ако разберял, животът му щял да стане по-лек... но поне щял да знае кое от качествата си да обвинява. Именно затова магьосникът обичал пътуванията. Те му помагали да се разведри и да се откъсне поне за малко от мрачните мисли.

Един ден той, както обикновено, излязъл от дома си, без да знае къде ще го отведат пътищата между световите. Този път решил да не обикаля познати места, а да се довери на инстинкта си на пътешественик, затова закрачил безцелно. Преминал през няколко портала, изпушил един Мрак знае колко лули и през цялото време вървял замислено, потънал в неприятни мисли за живота. Когато след известно време най-сетне надигнал очи, се озовал в странен свят, където дотогава не била стъпвал човешки, елфически или тролски крак — един свят, забравен от бог и от дявол. Магьосникът решил да намери някой от местните жители, за да се поинтересува къде все пак е попаднал. Какво било изумлението му, когато открил, че всички около него са слепи... От няколко случайни минавачи с превръзки на очите

научил, че според легендата преди повече от 12 000 години, по време на Великите Драконови Войни една от битките между величествените същества се разиграла точно над въпросния свят. Драконовият огън бил толкова силен, че хора и животни ослепели завинаги.

Трогнат от дочутото, магьосникът решил да остане за известно време в този свят, за да помага с каквото може — с меч, магия или добра дума. Така изкарал почти 13 години там, докато един ден не се запознал с местна девойка. Тази девойка... може би само този, който я е виждал, би могъл да опише с вулгарните човешки думи каква красавица била... Душата ѝ... душата ѝ била бяла и чиста като сълзи на цвете... Но няма смисъл — всички слова бледнеят пред действителността, която някога — в много редки случаи, но все пак понякога — може да бъде по-красива и от приказката.

Магьосникът се влюбил. Доста глупава и безразсъдна постъпка за един човек на близо 7000 години, който прекрасно знаел какво може да очаква от живота и по-специално от жените... Но все пак той си казал: „Момичето е сляпо — значи не е успяло да види покварата в света около себе си... не е съзирало обичайните преструвки на съществата от своя пол и не се е изкушило от тях... не е попивало с очи сладострастните погледи на мъжете по снагата си...“. Затова смело и безразсъдно се хвърлил с главата напред в дълбоките води на любовта, независимо от факта, че не един и два пъти се бил давел именно в тях. Той постоянно прекарвал времето си с нея и ѝ говорел... Разказвал ѝ колко е красива, колко прекрасен е светът за двама души, които се обичат, независимо от разстояние, години и жизнен опит, как единствено чувствата, а не измамната действителност, която хората виждат с грешните си очи, има някакво значение в този живот...

Девойката сякаш повярвала... поне дотам, че на думи се влюбила в магьосника. Пред нея обаче изникнало неочаквано изкушение — тя поискала поне за миг да махне превръзката от очите си, за да огледа света около себе си. „Мили“, повтаряла му тя всеки ден, „бих искала да имам очи единствено за да мога да сравня посредствеността на този свят с твоята красота...“

И глупавият магьосник повярвал... Той призовал всичката си сила за една невероятно сложна магия, която трябвало да помогне на момичето. След като се свестил след отката на Силата (все пак той бил Тъмен Маг, несвикнал чак толкова на бялата магия), видял, че се е

случило чудо: девойката прогледнала за пръв път от раждането си. Радостта на магьосника нямала край. Той си мислел, че първото нещо, което ще направи момичето, ще бъде да се огледа в очите му, за да види колко красива е... Блажени са вярващите, както се казва в човешката Библия. Едно бил забравил магът — да изцели любимата си не само от физическата, но и от душевната слепота... Девойката като невидяла (моля да ми простите неволния каламбур) се затичала по света и започнала да гледа всичко — цветя, небе, слънце... и най-вече мъже, разбира се. И след като се нагледала на достатъчно, решила, че магьосникът е прекалено грозен за нея. Е, не че го била видяла — истински — за повече от пет секунди, но това за нея нямало значение. Пред нея се изправил цял един свят, пълен с изкушения, които понякога са по-силни и от най-могъщото чувство... Тя се оправдала с това, че двамата са от различни светове и че просто няма как да бъдат заедно... донесла от девет кладенеца вода и от девет планини пръст, за да натрупа огромна кална стена между себе си и магьосника... заляла го със студен душ и припнала доволно като пеперудка от цвят на цвят и от град на град. Естествено, магьосникът бил забравен на втората минута след началото на дългото наваксване на пропуснатото... Дълбоко в небитието останали всички клетви от рода на „Никога няма да те забравя“ или „Ще ми липсваш“, каквито жените са склонни да сипят със скоростта на пороеен дъжд през май.

Магьосникът останал втрещен. Дълги часове единствените мисли, които минавали през главата му, били „Нима и тя...?“. Безчувствените му крака го извели до Долината на Откъснатите Розы — място, което според всички Тъмни Магове зарежда с огромна енергия и следователно било задължително за посещение преди всеки дуел или съдбовна битка. Дали това е било мрачна шега на съдбата или просто той съзнателно е отишъл там, може само да гадаем. Изходът, за жалост, е бил предопределен още в момента, в който любовта заляла душата му: той изрекъл едно от Забранените Заклинания, доверени му от стария му учител, и с вик забил жезъла в гърдите си...

Айвън спря за миг, допи пресъхналата си чаша и довърши:

— Не бе останало много за погребване...

Ръцете ми бяха побелели от стискане на бар-плота. Гласните ми струни отказваха да ме слушат, но въпреки всичко успях да изстискам от себе си:

— Нека Мракът го прости.

Айвън надигна рязко глава и изведнъж, без преди това с нищо да покаже какво смята да направи, запрати чашата си в огледалото зад бара. То рухна с хиляди кристални сълзи.

— Не, Никол. Мракът няма за какво да го прощава. Той никога, през целия си живот, не бе сторил на човек дори бледо подобие на това, което сториха на него. Затова ви мразя — вас, жените, които бяхте около него, правехте се на негови много добри приятелки, но никога не показахте съчувствие към него. Мразя и онези кучки, които също се кълняха във вечно приятелство към него, но винаги го забравяха, когато хормоните кипнеха. Така че няма за какво да го прощаваме. Той трябва да ни прости — на нас... на вас... на всички. И съм сигурен, че ще го направи. Независимо от това, че го мислехте за боклук, той може би беше последният човек на този свят, който можеше да обича. А сега вече е в Мрака... и ще ми липсва.

Мълчаливо си сипахме по още една чаша, отляхме за упокой и пихме на екс. Сега и в моите очи имаше сълзи. Изведнъж вратата се отвори със скърцане. Обърнахме се едновременно, а в очите на Айвън пламна такава луда и отчаяна надежда, че се уплаших да не обезумее наистина. Но не... В кръчмата влезе зелената котка на Рей Макгавърн. Тя бавно и грациозно обиколи всички маси, като грижливо подуши всеки стол, качи се на камината, почака малко някой да я почеше зад ушите, както правеше Тери, стана, дойде до бара, седна на любимия му стол и нададе такъв вопъл на отчаяние, че със сигурност косата ми се сдоби с поне две-три хиляди бели косъма.

Без да се наговаряме, двамата едновременно станаме и безмълвни излязохме навън. Точно бе започнало да се сдрачава и небето бе обагрено точно в онзи прекрасен нюанс, смесица между виолетово и алено, който толкова много се харесваше на Тери. Вдигнахме погледи нагоре. Дали от алкохола, или от премрежените ми от сълзи очи, но ми се стори, че видях силует на дългокос човек, яхнал дракон, който летеше така свободно към залеза... Сълзите потекоха още по-силно. Айвън ме прегърна. Почувствах докосване до крака си, наведох се и видях котката, която се галеше и търсеше някой, с когото да сподели болката от неочакваната липса. Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми, и прошепнах:

— Сбогом, вълшебнико... Ще ни липсваш.

МОНОЛОГ НА ЕДНА ВЪЛШЕБНИЦА

Специален поздрав за всички жени, които не могат да заспят спокойно, без да са унищожили поне една магия през деня...

„Когато се ражда магьосник, умира една звезда“, казват Черните елфи, които живеят в Неназоваемата гора на границата с Риантор. Според тях вълшебниците имали нужда от толкова сила, човещина и любов, с колкото нито един смъртен не би могъл да ги дари. Затова щом новороденият маг поемел първата си глътка въздух, една от звездите на небето доброволно избирала смъртта, припламвала, обляна в сълзи от течен огън и вливала сърцето си в неговата душа. На този момент от разказа си елфите спират, поглеждат към вечно отрупаното с миниатюрни слънца небе над Неназоваемия лес и тихо промълвят: „Когато се роди Некромантът, загинаха много звезди... а когато загина той, се роди нова Вселена“.

Някога Некромантът бе приятел на мой приятел. Той всъщност бе приятел с всички: хора, елфи, дракони, тролове, джуджета... Дори свадливите и вечно кисели блатни вещици от Мочурищата на Тъгата свеждаха поглед, когато той минаваше покрай тях, очите им, обикновено хладни и безчувствени, се затопляха, а по винаги презрително свитите им устни изгряваше странна и някак си плаха усмивка. Всеки дръзнал да ги попита дали случайно не са влюбени в него се сдобиваше с брадавици или криви зъби. Никой никога не си признаваше, че обича Некроманта... освен неговите приятели. Истинските.

Много народ се опита да се сприятели с Некроманта. Аз също. Бях привлечена от обаянието, което сееше около себе си. Той обаче нямаше нужда от псевдоприятелските почувства, които му предлагаша натрапниците, желаещите да закачат от неговата слава... и жените като мен. Нуждаеше се единствено от любов. От приятелите си

я получи. От жените — не. Също както в легендата на елфите. И досега има такива, които смятат, че словата, с които започнах, са създадени именно за него преди поне 5000 или дори 7000 години. Може и да са прави. Некромантът се появи в земите ни преди ужасно много време. Струваше ни се, че е с нас цяла вечност и ще бъде с нас едва ли не до края на света.

За съжаление не бяхме прави за второто. Просто не се усетихме, че макар Некромантът да ни избави от безброй беди — псевдорелигията, Безименните, Проклятието на Черната Кръв и какво ли още не — така и не се появи някой, който да може — или поне да поиска — да избави Некроманта от неговия най-голям враг. От него самия. Или по-точно — от сърцето му. От любовта му. От човешкото в него, което се оказа повече, отколкото може да понесе човек. Това, както разбрахме по-късно... даже твърде късно... се оказа фатално.

Сега, когато него вече го няма сред нас, в душата ми се прокрадва съжаление. Съжалявам за доста неща — че забравих, че съм жена и през цялото време се правих на студена и недостъпна магьосница, едва ли не равна нему; че вместо да подтисна тъпото си женско самолюбие и да призная, че женската магия не може да се мери с неговата, аз продължавах да упорствам... и така убих онова, което можеше да се получи между нас; че никога така и не намерих време и сили да му кажа, че го обичам.

Тихо е в Неназоваемата гора. Ако човек се загледа, може да види по тревата перлени капчици, които припламват като блуждаещи огънчета. Това са сълзите на елфите. От Раждането на Ерлиантар до сега елфите са плакали само два пъти: когато принцеса Сеана се самоуби... и сега.

Едва ли ще имам сили да се появя отново сред хора. Всяко едно тяхно движение, дума или жест винаги ще ми напомнят за Некроманта и за разликата между него и тях. Усещам бремето на греха върху всички нас. Позволихме на един вълшебник да престане да съществува. Може да се каже, че косвено го убихме. Убихме желанието му за живот, вратата му в любовта и чувствата... и това бе по-жестоко, отколкото ако го бяхме пребили с камъни и колове.

ТАЗИ НОЩ ЩЕ ТАНЦУВАМ САМ

Разказ, писан през далечната вече 2001 година... но, в името на Мрака, съм готов да се подпиша с две ръце под него и днес... Специален поздрав за Бранимир, който настоя да го включа в тази книга :)

Тази нощ отново ще танцувам сам. Бос, с пусната коса, на изгасени светлини, единствено пълната луна ще наднича нахално през прозореца на мислите ми и ще се мъчи да разбере защо съм се опитал да спусна пердетата. Не обичам да ме гледат в подобни интимни моменти, но от нахалните психо-философи (или философски психари) спасение няма. Свещите са изгасени, дискът с музиката на душата ми свири бавно и кърваво, така че танцът може да започне.

Тук ли си отново? Чувствам присъствието ти. Някъде около мен си, призрачна моя любов. Тази нощ обаче нямам нужда от теб. Магьосникът ще танцува сам. Както винаги го е правил, в интерес на истината. До тази вечер това ме притесняваше и вадеше на бял свят едни странни неща, които са непознати за повечето „свестни“ (според женското определение) мъже. Странни капчици, стичащи се по брадясалите ми бузи със скоростта на водопад от чувства. Май им казвахме „сълзи“. Ние — хората, магьосниците, вещерите, които все още можем да обичаме. Но това е непонятно за вас, лъскавите кукли без лица, нали? Както е непонятна и самотата. Вие никога не сте сами. Вие трябва само да щракнете с пръсти и веднага около вас се натрупва тълпа клошари, готови да съдерат дори най-интимните си места, за да ви угодят. А аз, въпреки че съм вълшебник, дори цяла нощ да щракам с пръсти, няма да успея да сътворя подобна магия...

Вече не ми пука обаче. Тази нощ ще танцувам сам и за пръв път от началото на съзнателния ми живот това няма да ме вълнува. Омръзна ми да крия жезъла си под мантията, да прибирам на опашка

косата си и да изричам псевдофилософски фрази, за да се харесам на тази или онази. Тази нощ ще бъда истински.

Ритъмът на барабаните отеква в празната стая. Така до преди известно време отекваха и нежните думи, които приказвах на една от тези кукли. Само че Барби няма как да бъде изкушена с магьосник на бял кон. Тя иска Кен.

Аз обаче не съм кукла и няма да позволя да си играят с мен. Не искам да бъда поредната безсмислена жертва, паднала в олтара на един подрастващ сексуален вампир — център на интриги и игрички.

Затова тази нощ ще танцувам сам. Поне ще знам, че след края на танца няма да погледна очите на жената срещу себе си и да открия пустота, безсмислена сладост и кухи мисли. Ще видя единствено тъмнината — моята най-вярна приятелка през всичките тези години. И може би, след като свърши танцът, двамата с нея ще се целунем — истински, не като децата, които мислят, че подареното захарно петле е по-добра придобивка от кървавочервената роза. Ще сплетем устни и около нас няма да съществува нищо друго... освен нас, разбира се. Ние двамата сме вечни, защото докато по света има глупци и „свестни“ невежи, ще съществува и мрак... а докато има коравосърдечни и бездушни кукли, ще има и идиоти-магьосници, които да ги обичат и да позволяват чувствата им да бъдат подритвани като улични помияри.

Няма да си искам обратно огънчето, което запалих в теб (ако въобще някога е горяло). Нека тайно цял живот съжаляваш за онова, което е било в ръцете ти, сравнявайки го с посредствеността. Отварям широко прозорците. В името на Мрака, не ми пука! Гледай, ако искаш! Ревнувай от тъмнината! Прави каквото искаш!

Тази нощ ще танцувам сам. Но не самотен. За разлика от теб.

БИЛИ ЗЕЛЕНЧУКА

Посвещава се на бирария „Бавария“ в кв. Гевгелийски (София) — без листчетата и химикалката (и бирата...), които ми дадоха, този разказ нямаше да го има :)

Знам, че сега когото и да попиташ за Били Зеленчука, има да ти надува главата безконечно. Начинът, по който бе успял да отключи митриловия девствен пояс на Тригърдата Богиня на Мартория, отдавна бе влязъл в христоматиите по еротична магия отсам и отвъд Разлома. Сблъсъкът му с тримата умопомрачени магове на Запада, които си мислеха, че са Четиримата Апостоли (дълга история с шизофреничен финал, не ме питайте...) бе вдъхновение за не едно и две посредствени трубадурски писания. За времето, когато преподаваше Древни Проклетия в Невидимия Университет, се носеха легенди (една от друга по-неверни, ама нейсе...).

Аз обаче го познавах по-отдавна. Всъщност, имах удоволствието да присъствам на първото му появяване в „Зелената котка“. Да, точно така — тогава, когато Били се сби с пияния балрог. Сигурен съм, че си слушал поне хиляда версии на тази история, но ако държиш да я научиш от възможно най-достоверния източник, смея да те уверя, че си попаднал на точния човек. Можеш да си сигурен, че няма да украся или преувелича абсолютно нищо — дон Мигел Хесус ди Мария Арагон е известен с правдивите си разкази. Само ще те помоля от време на време, когато видиш, че халбата ми е празна, да викаш на Рей Макгавърн да донесе още една. Гърлото ми пресъхва бързо, когато разказвам. Не се притеснявай, няма да искам от теб да ме черпиш — просто се увличам прекалено в разказа и забравям да внимавам кога старият Рей е наблизо, за да си заръчам.

Та да не се отплесвам повече. С две думи, Били Зеленчука тогава изглеждаше като най-обикновено русоляво хлапе, току-що получило своя Пръстен на пълнолетието и твърдо решено веднага, ама на

секундата, да се хвърли през глава в приключения, битки с дракони и други подобни неща, които най-вероятно никога нямаше да се случат.

Защо Били Зеленчука ли? Всъщност, забавна история — благодаря, че ме подсети. Разказа я още тогава, на първата вечер, когато с изплезен от вълнение език се довлече в „Зелената котка“, тръсна се на първия попаднал му свободен стол и закърка така юнашки, че дори Барни Смукача го загледа с уважение. Когато, воден от любопитството, се присламчих към него, той веднага се представи като Били Зеленчука. Прякорът му, отговори той на незададения ми въпрос, идвал от един не твърде благоприличен период от живота му, в резултат на който прекарал цели две седмици под формата на морков... *озеленчукоподобен*, така да се каже. Не уточни защо, само подметна нещо мъгляво за внучки на магьосници, Белгарион от Рива и кофти късмет. Не го разпитвах повече. Сигурен бях, че ако се позавърти още малко покрай „Зелената котка“, рано или късно сам ще си каже всичко.

— А лично Вие от колко време знаете за съществуването на „Котката“, сеньор? — полюбопитства той, когато вече бяхме минали през първоначалните стадии на запознанството и се прехвърлихме на най-любимата част на всеки един от постоянните посетители — къркането.

— Сигурно от десетина години... но, предполагам, осъзнаваш, че тук времето не означава кой знае какво. Случва се със седмици да не излизаш от кръчмата, а навън са минали едва минута-две. Друг път влезеш за едно бързо, а когато се прибереш, жена ти те посреща с тигана, крещейки „Къде, по дяволите, се губиш цели пет дена???“.

— Пфу, жени! — сбърчи нос презрително Били. — На кого са му притрябвали... Само харчове и ядове, мен ако питате, сеньор.

Мина ми през акъла да го бързикна за внучки и зеленчуци, но се отказах. Нямаше нужда да му взимам страха още на първата вечер. Щеше да се научи как закачките в „Зелената котка“ могат да станат доста хапливи... но имаше време за всичко.

— С риск да бъда груб и нетактичен, но все пак — с какво се занимаваш, Били? — попитах го вместо това.

— С нищо, друже — ухили се той. — Волна птичка съм.

— Тия ги разправяй на третото ухо на краля на джуджетата — изхъмках аз подозрително. — Тук си вече няма и час, а вече успя да направиш такава сметка, каквато и Джаред, Междугалактическият

скитник не може да изплюска... не че някога е плащал, гадината му с гадина, ама както и да е...

— Хванахте ме, сеньор! — засмя се Били и вдигна наздравица. — Аз съм незаконният син на император Шон Пети и сега пропивам наследството, оставено от покойния ми баща, да се смили Один над праха му.

— Първо на първо, с Шон пихме онази вечер и беше жив и здрав като права лопата, ако не се брои махмурлукът, който сигурно го е треснал на сутринта. Второ, Шон има 12 незаконни деца и всички са момичета — казвам ти го със сигурност, като човек, който е присъствал на зачеването на повечето. Трето, зарежи увъртанията и кажи с какво, в името на Мрака, се занимаваш?

— Умен си, друже — надигна чашата си Били в знак на уважение. — Така да бъде, майната му на увъртането. Прясно завършил магьосник съм и обикалям насам-натам в търсене на... *практика*, ако искаш. Моткам се между световите и поемам дребни задачи, с които баш майсторите в занаята не щат да си цапат ръцете. Ето, миналата седмица например ходих до едно място, чието име ще премълча, за да издиря забегналия любовник на една малолетна принцеса и да му направя заклинание за полова немощ. Баща ѝ беше повече от щедър, ако ме разбираш правилно, така че се постарах — можеш да бъдеш сигурен, че и дракон да му го тегли, пак няма да може да го вдигне, да ме прощаваш за откровението.

— Значи, с други думи, си момче за всичко?

— Ми по-скоро момче за мръсни поръчки. Някои наистина са мръсни — като например преди два месеца, когато трябваше да се гмуркам в Блатата на Валинор...

— Не искам да знам! — прекъснах го аз и потръпнах. За канализацията на елфите се носеха митове и предания... и от онзи, неофициалния вид, за който дори и синът на Толкин не смееше да пише, колкото и да му се искаше да изкърти още долар-два.

— Прав си, не искаш да знаеш... — Били потръпна на свой ред и допи остатъка от чашата си на екс.

Изведнъж вратата на „Зелената котка“ се отвори с шут и вътре, олюлявайки се, влетя балрог. Беше насмукан като говедо, това си личеше от пръв поглед... и по-скоро от пръв мирис, ако ми позволиш такъв израз. Вонята на непречистен оркски спирт се носеше на талази

пред него и ако човек се беше по-наблюдателен, можеше да види как дори микробите и вирусите във въздуха правят шпалир пред дъха му. Като че ли нямаше оръжие, но с балрозите човек никога не можеше да бъде сигурен — не знам къде ги крият, но винаги, ама винаги, в самия разгар на битката, тъкмо започват да губят и хоп! — отнякъде изниква я камшик, я бокс, я (в най-лошия случай) омагьосан български винкел.

По-слабонервните посетители на „Котката“ веднага се изнизиха през задната врата като долни метросексуални мишки. Рей Макгавърн тегли една къдрава и цветиста под мустак, защото най-вероятно виждаше в близко бъдеще само неприятности — побоищата с участие на балрози като правило приключваха с пълен погром на заведението и/или поне десетина тежки телесни повреди, наоколо като за проклетия нямаше къорав Патрул (ни Дневен, ни Нощен, ни Последен...), а единственият читав магьосник, който евентуално би могъл да поотложи големия цирк с минута-две, пред очите ни се самопреобрази на конска муха и с достойнство се оттегли през откряхнатия прозорец (като преди това не пропусна да се плъсне в една-две халби).

— **Бирааааа!** — ревна балрогът, ръсейки кипящи лиги навсякъде.

— Не искам проблеми, приятелю — опита се да поуспокои обстановката Рей. Напразно — по безумния поглед на добичето си личеше, че без простотии тази вечер няма да мине. По дяволите, сигурно сън не бе спал тази нощ, докато се е мъчел да измисли къде точно да създаде някой-друг проблем...

— **Бирааааа!**

Не че можеше да погълне повече, поне според мен — ако се намереше някой смелчага, който да изяви желание да му бръкне в гърлото, сигурно щеше да успее да напипа с пръст нивото на погълнатия спирт. Въпросът обаче явно беше принципен, защото...

— **Дай бира бе! Иска пие, ти тролски задник!**

Чудех се колко ли минути ще издържат прозорците, преди да се пръснат. Всъщност, не знаех за тях, но, виж, главата ми със сигурност отиваше към пръсване: вонята, ревовете и напрежението ми идваха в повече.

Били Зеленчука обаче хич не се притесни от смрадливия клиент. С изумление видяхме как става, взима празната си чаша и се запътва

към бар-плота, преминавайки на сантиметри от балрога. Сбогом, хлапе, беше ми приятно, че се запознахме...

— Извинявайте, уважаеми господине — обърна се Били любезно към олюляващия се добитък — не знам за какво количество бира чакате, но може ли да мина пред Вас? Ще бъда бърз — аз съм само за една голяма водка... ще свърша по-бързо, отколкото може да си представите...

— **К'во?** — озадачи се балрогът.

— Аха, съжалявам, очевидно езиковите Ви умения не са чак толкова рафинирани. В такъв случай минавам на понятен Вам език: "**Ти — чака! Аз — водка! Веднага!**".

Последните думи бяха изречени с такъв финес, че чак се запитах дали майката на хлапето навремето не е кръшнала с някой балрог — ей тъй, от любопитство...

— **Ти мре! Сърдит!** — изплю поредната доза лиги спиртосаният звяр.

Тъкмо се ядосвах на себе си защо не съм питал Били от кой точно свят е и къде, по дяволите, ще го погребваме, когато балрогът нападна. Мда, така си и знаех — неизвестно откъде изневиделица изникна пламтящият камшик, издигнат в култ от феновете от Старата Земя. За миг претовареното ми съзнание си представи как дъсченият под на „Зелената котка“ се разтваря и оттам се изправя Гандалф. Въпреки че дори и дъртият пенсионер да се беше появил отнякъде, едва ли щеше да направи нещо различно от онази случка в Мория... а именно — едно голямо нищо.

Били Зеленчука обаче с нищо не показва, че е притеснен. Когато балрогът замахна към него с камшика, той просто отстъпи с лека, почти танцова стъпка назад, вдигна празната чаша и изкрещя нещо на някакъв странен език. Роби Брайънт после се кълнеше, че бил старомарсиански, само че лично аз не му вярвам — откъде дъртото пиянде ще знае на какъв език са говорили на Марс, като в последните двадесет години кажи-речи не бе излизал от „Котката“? Но старомарсиански или не — заклинанието свърши работа, защото в рамките на няколко дълги частици от секундата се случиха учудващо много неща: от ръката на Били потече разтопено стъкло, което някога бе една от чашите на Рей Макгавърн; другата му ръка припламна за миг с ярковioletова светлина; балрогът примигна изумено,

наблюдавайки с невярващ поглед как хлапето, което надали щеше да му стигне за следобедна закуска, свива в юмруци изкривените от напрежение пръсти, след което рязко ги спуска надолу; подът на „Зелената котка“ се пропука (*хм... Гандалф... а не, просто дупка... направо бездна, ама нейсе...*); Били протегна ръка към звяра и с невидим, почти небрежен жест го подбутна надолу...

И всъщност това беше цялата история. Не бяхме успели да си поемем дъх, когато всичко бе приключило — балрогът беше изчезнал, подът на кръчмата бе цял и невредим, стъклата бяха спрели да трептят, а Рей (*ама шапка му свалям на този човек за самообладанието!*), все едно нищо не е било, наливаше на хлапето нова порция скоросмъртница.

Дълго време единственият звук, който се чуваше в „Котката“, беше захлопването на ченета и замисленото почесване на вратове.

Били Зеленчука се огледа наоколо (трябва да му призная — без капчица самохвалство), ухили се доволно, плъсна се на стола си и удари една юнашка глътка.

— В името на Мрака, хлапе, това пък как го направи? — опулихме се насреща му невярващо всички, сякаш бяхме видели зелен еднорог.

— А, това ли... — махна с ръка Били. — Дребна работа. Научих го от един дъртак, с когото се запознахме преди години в Гората на Въздишките. Тери му викаха. Много дръпнат човек, мен ако питате. Ама добър пияч излезе. Не успях да го надпия, мамка му... още ме е яд за това.

— Тери, казваш? — Ченетата ни вече се влачеха здравата по земята. — Има ли някакъв шанс фамилията му да е била Сторн случайно?

— Хм, май така беше... Ха, ама вие май го познавате?

— И още как... Има си хас да не познаваме най-легендарния маг от времето на Мерлин и Ал-Хазред насам... Мътните да те вземат, хлапе, как успя да накараш Вечния Човек да те научи на някой от номерата си? Имаш ли представа колко велики магове са ходили да му се молят с дни, месеци... години дори... само и само да ги вземе за ученици ако ще за половин-един час? Той отказва на всички, тайните му са непревземаеми... с две думи — как, по дяволите???

— А, нищо работа — подсмихна се Били. — Танто за танто. Той ме научи на това-онова, аз го зарибих по това-онова...

— Ти пък на какво би могъл да научиш Тери Сторн, гръм да ме тресне? — избоботи Манфред Гробаря.

— Една простотийка, на която ме светнаха в Старата Земя — завъртя лукаво очи Били. — Ако не се лъжа, там му викаха „белот“...

БИЛИ — МИРОТВОРЕЦЪТ

За Симона, чийто сън вдъхнови началото на този разказ :)

Разказвал ли съм ви някога историята как Били Зеленчука успя да продаде Светия Граал на Британския музей? Как го откри в Индия, заровен под купчини магданоз? Как успя да избяга от слоновете, които го пазеха, като им подхвърляше стръкчетата зеленина?

Какво? Слоновете не ядели магданоз? Ами няма и да ви я разкажа тогава. Не, не, хич не ме и карайте. Щом толкова много знаете, търсете си хора, които да ви я разправят по вашия си начин. Може би някой друг път... ако ми мине яда... или се намери някой, който да почерпи повече от една пършива бира... абе ще видим.

Хм, я дай пак? Две пършиви бири? Е, приятели, току-що си заслужихте една не чак толкова интересна, но поучителна история. Сигурно помните как Били се появи в „Зелената котка“ с гръм и трясък, победи един балрог между другото и успя да се нахендри сред любимците на Рей Макгавърн за нула време? Значи и това ще ви хареса, сигурен съм.

Не бяха минали и две-три седмици от прословутата среща на въпросния младеж с онзи толкиновски добитък, когато в кръчмата връхлетя някаква странна елфическа булка с разчорлена коса и се разврещя, че търси Били. Точно тогава никой не знаеше къде метлосва малкият, кога ще се появи отново или дали изобщо ще благоволи да се весне наоколо. Опитвахме се тактично да ѝ обясним всичко това и пробвахме да ѝ пробутаме услугите на някое от другите ни местни величия — Тери Сторн, Джонатан Деветте Пръста... Момата обаче не щеше и да чуе за тях — ронеше ред сълзи след ред сополи и ревеше за Били. Явно се беше наслушала на митове и легенди за случката с балрога и беше решила, че именно хлапето с вегетариански прякор ще ѝ свърши най-добра работа. Викнахме ѝ една транторианска гроздова,

тигнахме ѝ една-две салфетки да забърше миловидната си физиономия и зачакахме да се успокои, та да разберем какво, в името на Мрака, се бе объркало и колко голяма беше кафявата купчина, която трябваше да бъде изрината.

Оказа се, че девойката бе забременяла от един отцепил се от отряда си урук-хаи, с когото бяха имали кратка, но запомняща се заигравка под короната на Стария Върбалан.

Да, знам, спокойно... и нашите ченета увиснаха по абсолютно същия начин. Елфи и урук-хаи... дриади и висша математика... абе какво да ви кажа, историята познава и по-тежки случаи.

Та да продължим с разказа. Любовникът с прогнилите зъби и гъбясала кожа учудващо бе приел новината, че ще става тати, доста добре. Даже се бе опитал да дезертира от предстоящата война със Задругата, още повече че бе чел сценария на битката предварително и знаеше, че на осемнадесетата минута ще падне свидна жертва на млад елф, изстрелващ стрелите си като съветска редосеялка. Колкото и притеснителен да бе фактът, че ще става баща на непознат и неописан в специализираната литература досега вид, перспективата да посрещне стрела с размерите на кол за домати някак си бе по-малко привлекателна. Там обаче се бяха намесили генералите и го бяха подложили на стандартното за дезертьори мъчение, а именно да му четат българския превод на Ник Перумов. Както се и очакваше, нещастният урук-хаи бе издържал само до пасажа с „уморените членове“ и кротко издъхнал с усмивка на озъбената си паст. Нещастната елфийка не искаше да прави аборт, а всички знаехме, че незаконородените деца не се приемаха добре никъде, дори в известни с толерантността си светове от рода на Кайриен или Крондор.

Чак сега разбрахме защо именно Били Зеленчука трябваше да се нагърби с тази мисия. Джонатан нямаше да се наеме, тъй като за него предизвикателство бяха мистериите и загадките. Тук такива липсваха. Тери пък не се захващаше с битови скандали от времето на прословутото бракоразно дело „Селена срещу Брант“, което му бе донесло едновременно славата на майстор на помиряването и проклятията на целия род Брант до петнадесето коляно.

Успокоихме елфийката, че непременно, ама **непременно** ще предадем молбата ѝ на Били, изпроводихме я по живо, по здраво, като ѝ казахме, че ще се свържем с нея, когато младежът цъфне отнейде, и

зачакахме. Бяхме преживели достатъчно драми, комедии и трагедии тук, в „Зелената котка“, затова бяхме развили почти свръхестествения усет към добра история. Тук определено имаше потенциал за разказване — поне за бутилка, а ако слушателите бяха по-отзивчиви — и за две.

Тук е моментът да се покашлям многозначително.

Точно така, благодаря ти, приятелю Накор... въпреки че гроздовата би била по-уместна, и кайсиевата върши работа.

Докъде бяхме стигнали? А, да.

Когато вече започвахме да губим надежда, че Били изобщо някога ще си довлече прелестите, младежът се появи в „Зелената котка“ със странен блясък в очите, захапал цвят от липа. Тъкмо се канех да го питам дали случайно не е обърнал поляритета на магията и не е почнал да общува с онези странни магове от другия бряг на Зеленикавата река, когато той спря на средата на кръчмата, разхили се като дебил и викна: „Бири за всички на моя сметка!“. Чудехме се дали да полюбопитстваме какво толкова е станало, но решихме да не си подритваме късмета (и безплатните бири) — ако имаше нещо за разказване, все някой ден щяхме да го научим. Между другото, именно така и стана впоследствие, но това е една съвсем друга история.

Първото нещо, което направихме, след като си изпихме бирите, бе да светнем Били за случката с нещастно бременната елфийка. Както и очаквахме, младежът само дето не зацвили от възторг. Започна да ръси такова огромно количество синоними на „доблест“, „чест“ и прочие, та трябваше по някое време Барни Смукача да го потупа по рамото и да го посъветва да прекрати словоблудството, че от него се ожаднявало. Малкият се поосвести, овчийт възторг изчезна от очите му и за момент дори заприлича на нормален човек.

— Някой знае ли къде се млатят онези понастоящем? — запита той, допивайки халбата си.

— Ако не ме лъже паметта, трябва още да са при Шлемово усое — почеса се по кратуната Манфред Гробаря, който напоследък имаше доста работа покрай всичките тия битки. — Тия дни минаха едни да заръчат 15–16 хиляди ковчега и май споменаха, че снимките на бойните сцени трябвало да завършат до край на седмицата.

— Уф, вдън земя да се провали и тоя скапан кинаджия, и целия му екип, че и онзи малоумник, дето им подпечата разрешителното за

филмиране... — плю ядосано Били Зеленчука. Напълно споделяхме мнението му, но се въздържахме от плюене, понеже Рей не толерираше подобно изразяване на емоциите от наша страна.

— Искаш ли компания? — невинно подхвърлих аз. Не че ми се гледаха битки, нито пък горях от желание да дишам безумния микс от оркска и елфийска пот, който бе в състояние да отпуши ноздрите дори на болен от синузит с 50-годишен стаж. Просто някой беше подхвърлил, че май щяха да набират статисти за следващата голяма битка, пък кой бяга от едни 100–200 дублона (превод — десетина бири) на ден?

Били заяви, че няма нищо против, така че още на другата сутрин тръгнахме към Шлемово усое. Благодарение на особеното разположение на „Зелената котка“ във времепространството успяхме да стигнем дотам преди обед. Добре че Барни, освен ходеща попивателна, е и ходещ часовник, та знаехме колко е часа, иначе от всички стрели, камъни, дървета и прочие амуниции човек не можеше да види слънцето. Веднага видяхме кинаджиите, които бяха накацали по най-високите чукари и трескаво снимаха грандиозната битка. Елфи и урук-хаи се млатеха толкова настървено, че на моменти дори ми идеше да спра и да изръкопляскам. Един господ знае дали това беше заради отколешната вражда между тях, заради бременната елфийка или заради възможността да пробият в Холивуд и да станат звезди. Като гледах как всеки, който опитва красив удар или изстрел, се стареа да е в обсега на камерите, повече клонях към третото.

Чудех се как Били ще успее да открие с кого именно трябва да разговаря. Не ми се наложи да мисля дълго обаче, тъй като хлапето не си поплюваше. Изведнъж се материализира точно в центъра на битката — пред портите на крепостта — и ревна с такъв гръмовен глас, че от огромните борове покрай нас започнаха да падат шишарки:

— РОДАТА НА БРЕМЕННАТА — ПРИ МЕН! НЕЗАБАВНО!!!

Всички озадачени прекратиха млатенето. Една скоба — виждали ли сте как озадачен орк се почесва замислено със сабя или копие по бузата? Или по ухото? Хм, значи много сте изпуснали. Честно ви казвам, само за няколко мига армията на урук-хаите претърпя повече поражения, отколкото за предните три дни клане...

Но да не се отплесваме. Докато филмаджиите си крещяха един на друг „Стоп!“, „Тоя пък откъде се взе?“, „Дай втори дубъл“ и други

такива непонятни думички, при Били тихомълком и без видимо желание допълзяха като костенурки трима елфи и два урук-хая.

— Да започнем с въпрос. Някой случайно да не знае кой съм аз и на какво съм способен, когато се ядосам? — ухили се младежът.

Всички закимаха усърдно.

— Дотук добре. Защото съм само на крачка от това да се ядосам, и то доста. Сега втори въпрос: какво смятате да правите с булката? Жокер: отговор „ще я хвърлим кладенеца“ не се приема.

Елфите опитаха да възразят нещо, но Били ги погледна така смразяващо, че чак ушите им повяхнаха.

— Ми... шефе... то е наше внуче, така че те нека си я гонят — ние ще си я земем — обади се един от двамата възрастни орки.

— Ние пък как ще ви я дадем... стой, та гледай... — озъби се високият дългоушко. Май това беше бащата на булката. Ама с тия елфи с техните метросексуални лица, еднакви гласове и пълна липса на първични и вторични полови белези... човек никога не можеше да е сигурен.

— Стига сте се джафкали! Честно, не мога да ви разбера, народе... не стига, че се избивате за глупости, ами и го правите, без да сте пили кафе. Варвари... Сега, значи правим така: първо, булката не се изхвърля по кладенци, не се води за аборт при бабите от Ланкърк, не се прогонва от стадото или както там му викаете... абе с две думи, държите се цивилизовано. Второ, дължите извинение и някакво подходящо обезщетение на роднините на измъчвания и убит от вас урук-хай. Трето и последно, след като се роди бебето, бабите и дядовците има равни права да виждат и да се грижат за него. Абсолютно равни. По седмица или по месец всеки — вие ще си се уточните помежду си. А, и четвърто — ако искате, когато се роди бебето, може да ме повикате за кръстник. Стар мерак ми е.

Единият от елфите, видимо побеснял, се опита да каже нещо. Поне според мен. Барни пък се кълнеше, че оня посегнал към лъка си. Според Манфред пък русокосото манекенче наплюл Били. Каквото и да е станало наистина тогава, няма значение. Важното бе, че хлапето вдигна лявата си ръка, сви юмрук и рязко я спусна надолу, все едно дърпаше някакво гигантско тоалетно казанче. Ние вече си бяхме научили урока и затворихме очи. Нито орки, нито елфи обаче знаеха за ярковиолетовата светкавица, която съпровождаше повечето магии на

малкия. Когато отново можеха да виждат, пред тях се разкри идилична картина с маслени бои: огромно поле с маргаритки — там, където някога бе стояла войската на елфите — и осеяно със заледени камъни усое — там, където бяха се окопали урук-хаите. Само роднините на бременната не бяха загубили човешкия... м-м-м, така де, техния си вид и тъпо се огледаха наоколо.

— Хайде да не се обиждаме по този начин — ухили се Били и отпусна юмрук. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели. — Имаме ли сделка?

Новоизпеченото семейство закима така усърдно, че чак ушите им заплющяха (което при елфите въобще не е метафора, повярвайте ми).

— И спокойно, всички ще се върнат към обичайната си форма... след два-три дена. Нека постоят малко като част от природата, пък може и да им се върне здравият разум — подметна Били през рамо, докато се връщаше при нас. Огледа ни и се ухили:

— Има ли навити за бири?

Има си хас да нямаше. Докато вървахме към „Зелената котка“, чувахме как кинаджиите зад нас крещят, изпаднали в истерия: „Ами сега??? Сроковете... договорите... неустойките... и ся кво, Game Of Thrones ли да снимам с тия маргаритки...“ и други такива подобни.

Та това в общи линии бе историята на битката при Шлемово усое. Вече знаете и причината за изненадващото примирие след третия ден. Ако някой друг ви разказва нещо различно, може да го пратите да бере маргаритки и да си прави венчета от тях.

Какво, бебето ли? О, да, със сигурност сте чували за него, хе-хе. Кръстиха го Лоуган. Но за него — друг път.

ОЩЕ ЕДНО КОНЯЧЕ?

Не знам дали си спомняте за онзи случай в „Зелената котка“, когато на една сюррия умни глави им хрумна да я подпалят. „Тук е имало боеве между магове, с които никое друго заведение не може да се похвали“, оправдаваха се те, изтрезнели по спешност, когато Рей Макгавърн най-накрая успя да укроти ситуацията и побеснял ги строи пред бара в две редици. „Имало е случаи, когато хора са се измъквали, без да платят сметка, по-голяма от годишния оборот на Средната земя. Имаме си всичко в историята... само едно нещо не се бе случвало тук... и с това ни цакаат ония идиоти от «Куцата медуза» и «Сопола на Мерлин». Нямахме си пожар! И затова решихме... че то какво можеше чак толкова да стане...“.

Искате ли да се обзаложите на кого му дойде тази гениална идея? Ами да, естествено, че на Били Зеленчука. Кой друг има толкова малко здрав разум, че и трол би се озадачил от хрумванията му?

Ама не беше само той за бой, мен ако питате. Месеци наред се чудехме защо, в името на всички черни и бели дяволи, онези дебили Трикракия Дейвид (дълга история...) и Малчо Стивън не го спряха. Или поне да бяха се опитали. Или поне да не му бяха пускали мухата, че дъщерята на Рей Макгавърн е получила драконче като подарък за рождения си ден. Или, в краен случай, да не му бяха казвали, че Линда Макгавърн е на 17 години, прилича на малко елфическо инфарктче и има слабост към русоляви батковци-магьосници.

Е, да, ама не. Почвам да си мисля, че Били имаше вроден талант да изкарва най-дивите и необуздани пороци на хората с едно смигане. Всеизвестно е как преди няколко месеца бе успял да подкороса не кого да е, а самия Тери Сторн и как на пияна глава бяха обръснали брадата на спящия крал Стенли Неподкупния. Но това е друга история и ще ви я разкажа друг път.

Та, без да се отплесваме, Били зацвилел като дълго държан на сухо жребец и се юрнал във фронтална атака към нищо неподозиращото девойче. Как е успял да я омае и какво точно се е

случило между тях двамата, не се знае със сигурност, понеже Били мълчи целомъдрено (според нас — защото Рей го е заплашил със сух режим, ако се разплямпа, ама нейсе). Това, което обаче е несъмнено, е, че след мистериозното преживяване младежът успял да навие Линда да изведе дракончето на разходка. След като го напил до козирката с джуджешка бира, по някакъв начин го домъкна в „Зелената котка“... Останалото е ясно за всеки, който някога е наблюдавал как драконите облекчават естествените си потребности.

Няма да задълбавам в подробности, като например как бе потушен огънят. Само ще ви подсказва, че след този случай „Котката“ можеше да се похвали не само с пожар, но и с наводнение. Кой да знае, че Рики Вещицата е запомнил заклинанието на Белдин за дъжд, че на всичкото отгоре и ще му хрумне да го използва, без да знае за страничните ефекти... С две думи, пороят, излял се върху кръчмата, далеч надминаваше ефекта от пожара, даже напротив — издигаше щетите на абсолютно ново и непознато за всички заведения от нашия клас ниво. Така че ако не друго, то поне Били, Трикракия Дейвид и Малчо Стивън можеха да бъдат спокойни — „Зелената котка“ се сдоби с такава великолепна история, че никоя друга кръчма не успя да повтори рекорда години напред.

По-интересното обаче е, че след като огньовете бяха потушени, водите — забърсани, а Рей се умори да чете конско на пишман веселяците, се оказа, че Брайън Махмурлука е изчезнал. И то без да си допие коняка. А това специално не се бе случвало поне от 20 години насам. Дори дъртите пияндета, които вече се смятаха за част от инвентарния опис на „Котката“ и бяха излочили толкова ракия, колкото не поемаше и орк-алкохолик, не се сетиха за друг подобен прецедент.

Тъпото при „Зелената котка“ бе, че нямаше начин да разбереш в кой свят именно е излязъл човекът, когото търсиш. Брайън можеше да е във всяка една реалност и никой от нас нямаше ни най-малка представа какво е минавало през главата му (или на този, който го е измъкнал...), за да се опитаме да мислим логично. Оставаше ни само да гадаем.

Някой предложи да повикаме за помощ Джонатан Деветте Пръста. Били се възпротиви категорично. Не се учудихме. Тези двамата не можеха да се гледат заради пустата му професионална

завист. Колко сме се мъчили да ги убеждаваме, че няма защо да си мерят... жезлите..., но нито един от тях не искаше да отстъпи.

След като помисли малко (и успя да обърне две-три безстопанствени водки, които откри на бара), младежът се плесна по челото, викна „Ама че съм тъп!“ и хукна към задната стаичка, където Рей бе прибрал домашния любимец на щерка си. Дракончето вече се бе отърсило от магията на алкохола — вероятно защото по-голямата част от него бе изтекла преди малко, опожарявайки половината бар-плот на „Котката“ — и скимтеше недоволно изпод масата.

— Хайде, Спиро, ела тук, приятелю! — подвикна му Били. — Търси Брайън! Добро момче!

— Спиро ли? — озадачихме се ние. Били махна с ръка:

— Прилича ми на Спиридон. Не знам защо, ама така ми дойде.

Ние единодушно се съгласихме, че няма нищо нередно в името „Спиро“. Виж, в идеята, че дракон можеше да бъде използван в ролята на хрътка, имаше доста уязвими моменти...

— Спокойно, всичко съм обмислил — нетърпеливо ни прекъсна Били. — Драконите може и да нямат кучешко обоняние, но за сметка на това имат котешки инстинкти. Единственото, което трябва да направим, е да му дадем да помирише коняка на Брайън, за да се досети кого точно търси, и да се уповаваме на десетото му чувство... или което там беше по ред на номерата.

— И откъде си сигурен, че планът ще проработи?

— Много просто, друже — хилна се Били и се почеса по темето с така характерния за Джонатан Деветте Пръста жест. Ако тези двамата не бяха коренно противоположни като външност, характери и магическа същност, човек можеше да се обзаложи, че са братя. — Ти познаваш ли друг, който да пие коняк в наши дни?

С неохота се съгласихме, че любовта на Брайън към екзотичните питиета от миналото може и да свърши работа. Рей докара чашка коняк — от онзи, калпавия, българския, дето и за дезинфекция на ръце не ставаше. Спиро подуши стъкларията, махна два-три пъти с опашка, сякаш искаше да ни каже „Абе вие майтап ли си правите с мен?“, кихна възмутено и запърха с крилца в посока най-близкия прозорец.

— След него!!! — ревна Били и всички хукнахме да преследваме люспестото добиче.

Половин час по-късно трябваше да признаем, че дракончето имаше доста добър нюх. Бяхме излезли от „Котката“ в света на Безгрешните — една от реалностите, в които всеки нормален човек гледаше да не попада, ако няма много належаща причина за това. Слава на Мерлин, че поне си носехме документите, защото ако не друго, то клубната карта от „Зелената котка“ поне гарантираше, че никой няма да се заяжда с теб, та било то и Безгрешната Милиция. Е, наложи се един-два пъти Били да раздаде няколко от любимите си застрашителни погледи — от онзи модел, дето бяха гарнирани с налудничав блясък в очите и уж неволно припламване на аметиста в пръстена му, който все едно казваше „Не се занимавай с мен, понеже очевидно главата не ме слуша много“. Заядливеците схващаха намека доста бързо.

Спиро уверено ни водеше напред. Проблемът бе, че вървахме вече два дни, а нямаше и следа от Брайън. Започвахме да подозираме, че глупавото животно е надушило тайна спиртоварна за производство на нелегален алкохол и се е запътило натам с надеждата да се наложи и да убие махмурлука в зародиш. Всеизвестно бе колко лесно се пристрастяват към всичко порочно въпросните рептилии. Тери Сторн ни бе разказвал една история за дракон, израснал тайно в Графството, който веднъж кихнал в поле с пушилист и оттогава насетне не можел да изкара и ден без солидна доза от ароматния дим. Но пак се отплеснах...

Та вървахме ли, вървахме, докато — както се казва, в средата на нищото — не зърнахме някаква забутана странноприемница леко встрани от пътя. Спиро се юрна към нея като самодива към самотен мъж. Били прибели очи и промърмори под носа си нещо за големи глави с малко мозък и колосална тъпота. Така или иначе обаче нямаше да ни дойде зле някоя-друга бира, а и нещо за хапване също. Не знам дали в продължение на 48 часа сте следвали малко пъргаво драконче и дали имате представа колко изморени бяхме.

— Добре дошли в „Дрипавият елф“! — посрещна ни жизнерадостно човек на средна възраст — очевидно съдържателят. Обещата в ухото му и татуираната лерианска сована бузата му подсказваха, че на младини е бил член на някоя от парамагьосническите банди от Севера. Когато пред нас сякаш от

нищото изникнаха четири бири и купичка фъстъци, разбрахме, че не сме били далеч от истината.

Освен нас в хана имаше още двама-трима посетители, които мълчаливо къркаха и не се занимаваха с глупости от рода на обмяна на социални контакти. Решихме, че няма смисъл да се намесваме в липсата им на разговор и без много-много приказки надигнахме бирите.

Съдържателят обаче за сметка на това бе приказлив като за цял полк гоблини.

— Какво ви води насам, странници? — ухили се той, докато забърсваше с миризлив и подозрително изглеждащ парцал бар-плота пред нас. — Не ми приличате на туристи, за агенти на Конвента или Милицията сте прекалено неофициално облечени... Да не би да сте съгледвачи за „Стани герой!“ или „Валинор търси талант“?

— Аз съм Били Зеленчука, волнонаемен магьосник и почетен клиент на „Зелената котка“ — с характерната си скромност се изпъчи нашето момче. — Тези са моите приятели Малчо Стивън, Боби Диоптъра и Алекс Сладкодумеца. Това тук — зеленото, сумтящото и дебилно изглеждащото — с твое позволение, е Спиридон, на галено Спиро. Тръгнали сме да издирваме наш другар, безследно изчезнал по време на големия пожар в „Котката“.

— Имали сте пожар? — впечатли се съдържателят.

— И наводнение веднага след него — осведоми го небрежно Били.

— Брей, ама вие сте много напред с материала... — зацъка с език началството. — Ние тук едва сколасваме да се отчетем с някой-друг побой, ама откак Милицията затегна контрола над магиите, и това вече не се случва кой знае колко често... Живот си живееете вие! Пък нас от Периферията кучета ни яли...

Изглеждаше толкова респектиран, че не намерихме за нужно да му кажем, че въпросните велики събития се бяха случили преди няма и два-три дена, и то заради глупостта на шепа пишман шегаджии.

— Джоузеф Халбата, на вашите услуги! — успя да се представи ханджията, когато най-сетне страхопочитанието му полека-лека избледня. — Кръчма „Зелената котка“ е легенда, а Рей Макгавърн е един от хората, с които бих се запознал с удоволствие, ако не бях заседнал в тази дупка... А и Тери Сторн... колко истории, колко

легенди, колко предания... Не маг, а машина! Горд съм, че избрахте моята скромна странноприемница, момчета — следващите бири са от мен!

Самочувствието на Били тихо страдаше в ъгъла, но когато чу за бирата на аванта, реши, че животът не е толкова черен, колкото изглеждаше.

— Предполагам, не си чувал нищо за дребно човече, което пие повече коняк, отколкото вдишва и издишва въздух? — без особена надежда запита той, докато пресушаваше първата си халба и се пресягаше за втора.

— Със сигурност не се е мяркал тъдява, друже — поклати глава Джоузеф и посочи прашасалата бутилка коняк на рафта зад гърба си. — Тукашните селяндури къркат само бира и ракия, най-много някой да се излъже да поръча ракия-две, ама коняк не съм продавал от доста време насам.

Един от клиентите, заседнал най-тъмния ъгъл на кръчмата, се прокашля. На мен лично ми прозвуча като обикновена тютюнджийска кашлица, но явно ухото на Били бе по-тренирано от нашите. Младежът се извърна мълниеносно към него и викна:

— Ей, ти! Я ела насам!

— Кой, аз ли? — направи се на ударен онзи.

Били изнервено щракна с пръсти. Пияницата светкавично се озова на бар-плота до нас.

— Кажы сега какво знаеш за Брайън Махмурлука? — ухапа го Били, без да му дава време да се опомни.

— Нищо не знам и не познавам никакъв Брайън, момчета... — запелтечи ошашавената пиянка. — Оставете ме на мира, аз просто си къркам и не закачам никого...

— Защо тогава се изненада, когато чу за коняк?

— А-а-а, това ли било... Пак ви казвам, не знам за Брайън, ама дочух как тия дни Дъртофелникът Джайлс продал целия си запас от коняк в хоремага. Три буренца от по двадесет литра заминали за един-единствен клиент...

— Къде е този хоремаг? — прекъсна го Били.

— Тръгвате надолу по пътя и в средата на селото завивате вдясно. Няма как да го пропуснете — това е единствената сграда с неонова реклама в цялата околия.

— Добре, момчета, тръгваме! — рипна Били като ужилен. — Благодарим ти, друже... а на теб, уважаеми Джоузеф, спорна и безаварийна работа!

Той сви юмрук и удари леко по бара. Блесна ослепителна светлина, а когато отново прогледнахме, забелязахме как подът се е сдобил с чисто нов паркет, светец от чистота, паяжините под тавана са изчезнали, гредите, които бяха започнали да провисват, са заменени от нови, прясно лакирани и ухаещи на току-що отсечено дърво, пукнатината в огледало зад бар-плота се бе стопила, а вехтите мебели се бяха превърнали в удобни пейки и маси от масивни дървени трупи.

— Хиляди благодарности, господин Били! — поклони се Джоузеф Халбата. — Знам, че скромното ми заведение не може да се сравнява със „Зелената котка“, но ако някой ден Вие или приятелите Ви имате път насам, да знаете, че винаги сте добре дошли в „Дрипавият елф“.

— Благодарим, Джо! — отвърнахме в хор, докато се изнизвахме пред вратата, мъчейки се да настигнем Спиро, който очевидно си бе починал добре и в момента пак припкаше напред като младо яре.

Непознатият бе прав — не беше трудно да открием хоремага, тъй като огромната неонова реклама се набиваше на очи още отдалеч. Зачудихме се как в тази забутана провинция хората могат да си позволят неонова магия. Боби предположи, че вероятно закъсал маг е нямал пари да се разплати и е оставил като подарък на собственика руническия комплект. Съгласихме се с него единодушно. Случаите, когато магьосници ползваха заклинания като разменна монета, не бяха рядкост. Историята още помни как Джонатан Деветте Пръста игра цяла седмица на рулетка в казиното на Минас Кютек срещу късче пергамент с древноетиопско заклинание, разкриващо кой мами на карти... но това е тема за изцяло нов разказ.

Когато успяхме да открием Дъртофелника Джайлс, с лекота успяхме да изкопчим от него информация за клиента, изкупил целия му запас от коняк. Всичко, което Били трябваше да направи, бе да се ухили налудничаво и да спомене между другото, че с едно движение на ръката може да докара толкова огромно количество хлебарки и гъгрици, за да накара и най-негнусливия посетител да припне чевръсто към магазина в съседното село. Джайлс с готовност се съгласи да сътрудничи, дори собственоръчно написа с разкривения си почерк

адреса на мистериозния клиент. Разбрахме, че конякът бе доставен във ферма, намираща се на три мили на юг от тук.

Никога не можах да схвана защо проклетите магьосници не могат да използват телепортация, магически скокове в пространството или някаква друга дяволия, за да си спестят (а и ние покрай тях...) ходенето с часове, насекомите, които се завират по носове, уши и прочие телесни отверстия, отвратителните палещи слънчеви лъчи и всякакви други такива екстри. Били Зеленчука не правеше изключение: вместо да щракне с пръсти и да ни закара до издирвания от нас адрес, той предпочете да ни накара да се влачим пеша половин ден. На всичкото отгоре говедото дори не се потеше, въпреки че беше с любимото си черно наметало, а ние, които бяхме по къси ръкави, станахме вир-вода...

Както и да е — успяхме да се дотържим с хиляди усилия до фермата. Портите, разбира се, бяха заключени, но това не бе пречка за Били, който просто погледна ключалките и катинарите под някакъв странен ъгъл и те послушно изщракаха и се разтвориха. Човек можеше да си помисли, че ще проявим някаква минимална форма на благоразумие и ще се опитаме да влезем незабелязани, за да разберем какво точно се мъти тук. Точно обратното — нашето момче влезе с гръм и трясък и ревна:

— КЪДЕ Е БРАЙЪН???

Честно, не бях очаквал да извади чак такъв глас. Даже Спиро се уплаши и се шмугна набързо в един от по-тъмните ъгли. След като прозорците спряха да треперят, една от вратите в дъното на коридора се отвори и от нея наизлязоха десетина трола с огромни дървени бухалки и сопи.

— К'ви сте вие, бе? — изломоти единият от тях.

— Аз съм Били Зеленчука, но дълбоко се съмнявам, че си чувал за мен, мой малоумни ми приятелю — изпъчи се нашето момче. — Това обаче няма значение, понеже не сме били път чак дотук, за да си говорим за моята скромна особа. Търсим нашия приятел Брайън Махмурлука и имаме доста солидни причини да вярваме, че е някъде при вас. Затова хайде да си спестим любезностите и направо да преминем към онази част, където вие ни го предавате, ние си го вземаме под мишница и се омитаме.

— Що не си... — креснаха добичетата и се втурнаха към нас. Голяма грешка — Били дори не си направи труда да заеме някоя по-героична стойка, а вдигна длани пред себе си, сякаш се опитваше да отблъсне прекалено нахална поклонничка, след което рязко ги изпъна напред. Притворихме очи, за да избегнем познатата ни вече до втръсване ярковиолетова светкавица. Когато пламъците се разсеяха, с умиление видяхме как на мястото на побеснелите тролове са изникнали десетина стръка пресен праз лук. Само един от тях бе пощаден от магията на Били: той висеше във въздуха на десетина педи от пода с тъпо изражение на мутрата, но въпреки всичко се опитваше да се пресегне и да докопа бухалката си от земята.

— Виж какво, уважаеми — повиши тон Били — не ме карай и теб да превръщам в здравословен обяд! Кажете къде криете Брайън и ще ти се размине. Дори, ако съм в много добро настроение, може и да върна облика на приятелчетата ти.

Тролът се поколеба, но в края на краищата се предаде и посочи безмълвно с тлъстия си пръст към огромния гоблен, покриващ стената вляво от нас. Били махна с ръка и безвкусната бродерия отлетя встрани, разкривайки масивна дървена врата. Тръгнахме по коридора, който бе зад нея, и не след дълго стигнахме до малка стаичка, пълна с бъчви, стъкленици, тенджери и какво ли още не. В дъното ѝ забелязахме Брайън, овързан като парче селски салам за един стол. Беше налупал някаква тръбичка, другият край на която бе потопен в малко буренце, чието съдържание прогресивно намаляваше. Миризмата на коняк бе навсякъде — чак очите ни се насълзиха от колосалното количество спиртни изпарения, с които бе просмукана стаята.

— Брайън! Как си, друже? Добре ли си? Има ли ти нещо?

— А! 'Ма вие к'во пра'ите тука? — хилна се Брайън. Очевидно бе къркан до козирката.

— Е, как какво — спасяваме те! — зае героична стойка Били.

— Че от к'во? — озадачи се Брайън. — Мен си ми е добре тук... я виж колко безплатна пукница си имам...

— За какъв дявол те отвлякоха тия тролове? — полюбопитствах аз, докато го развързвах. Не че изглеждаше отвлечен, заложник или нещо от този род...

— Казаха, че искали да правят нова марка коняк, затова ме взеха като... екс... екс... експертно лице — озори се със сложната дума Брайън, грейнал от гордост.

— Ами защо плюскаш купешки тогава? — попита неразбиращо Били.

— Ами излъгах ги, че докато си настроят машинариите, трябва да загрея с някакъв добър вкус — невинно изломоти Брайън, разтривайки отвързаните си ръце. — Така да се каже, да се „настроя“ и аз...

— Говедо! Не можа ли поне една бележка да оставиш, та да ни спестиш разкарването из този мизерен свят?

— Момчетата бързаха... — оправда се пияндето и се заклатушка към вратата, хвърляйки от време на време по някой-друг съжалителен поглед към буренцата. Изведнъж ми хрумна напълно логичен въпрос:

— Я почакай малко! Щом си дошъл доброволно, защо те бяха вързали така?

— Ми...

— Кажи, че ме човърка де...

— Ми... щото на първата вечер им изпих суровината... — смутено наведе глава Брайън.

Докато се чудехме да се смеем ли или да плачем, той очевидно се сети нещо, защото се сепна и се закова на едно място:

— Ей, момчета, бях оставил един коняк в „Котката“... нали никой не ми го е изпил?

КЛУБЪТ НА ОТЧАЯНИТЕ СЪПРУЗИ

Е, ама вие, писателите, от време на време направо се оливате! Разбирам, че и вие деца храните и за женски капризи плащате, но понякога няма оправдание за вас. Как можахте да напишете, че Били Зеленчука бил формирал бой-група с Четиримата Конници на Апокалипсиса? Ами това е пълна глупост! Той просто се присъедини към тях, за да могат да застават в класическата подредба на W, нали се сещате — трима отзад, двама отпред... Това, че момчето има стил и иска всичко да му е цветя и рози, не значи, че веднага трябва да го обявят за гей... или още по лошо — за фен на диското!

Както и да е — виждаш ми сериозен, затова, от мен да мине, няма да ти тегля една дълга и многостепенна, ами ще продължа да си говоря с теб. Нещо повече: ако продължаваш да караш ракиите да се появяват магически на масата, може дори един ден да се смиля над теб и да ти разкажа истинската история за Били, Четиримата и за това, как успяха да замажат онази простотия с непорочното зачатие. Няма да е днес обаче. Имах тежък ден, жената ме чака, за да ходим да пазаруваме поредната безсмислица за проклетия й апартамент, а и киселините се обаждат... абе с две думи не ми се разказва толкова дълга история.

А, не, чакай малко... не съм казвал да връщаш ракията. Веднъж поръчано, няма отмятане. Не че ми се пие чак толкова, но щом музата се появи, разказвачът няма накъде да бяга. Чакай само да се сетя за някоя случка, която да е точно като за сто грама пиене...

Ха, точно така — бас ловя, че не си чувал за Клуба на Отчаяните Съпрузи!

Хм, не — в името на Мрака, не! Не „Отчаяните съпруги“ — твоят покорен слуга такива сапунки не гледа! Клубът на Отчаяните Съпрузи бе доста по-смислено начинание от проклетия сериал, можеш да си сигурен в това. Поне не учеше народа как да търси под вола теле, а под съпруга — проблем, повярвай ми. Това ти го казва човек с над 30-годишен брак, чиято жена постоянно зяпа гадното нещо и само на крачка от това да бъде обявена официално за вещица.

Но нека не задълбаваме в моите проблеми, а да се върнем в далечното лято на 20... година.

Не, не помня кога точно стана цялата галимация. Голяма работа — ще напишеш годината с многоточие, както правят всички писателчета от твоя калибър. Онова бездарие Дж. Р. Р. Мартин да не би да ти предоставя календар за бълвочите си? Не, нали? Ами тогава пий си чая и мирувай!

Та... В горещите летни дни на онази безименна година нашето приятелче Били Зеленчука ежесекундно бивал поглъщан от такава неземна скука, че и разгонена дяволица не би съумяла да разбута потъналото му в сивота съзнание. Орките не били надигали въстание от десетина месеца, размножителният период на сукубите още не бил започнал, „Зелената котка“ била излязла във ваканция, понеже Рей Макгавърн бил решил да подменя канализацията (надали някой би го упрекнал, като се има предвид перисталтиката на Белдин и дружките му...), а всеки един що-годе ставащ за компания магьосник се бил запилял към Мордор, за да зяпа сеир при юбилейния двестотен развод на Тери Сторн. Другояче казано, от месеци насам Били се чувствал като фен на „Левски“ в провинцията — на теория трябва да имаш хиляди приятели, но на практика всички са срещу теб.

Какво е „Левски“ ли? Не ме питай, понеже и аз не знам. Вероятно някоя от онези мозъкопромиващи секти. Няма значение. Така ми разказаха тази история, така ти я предавам и аз.

Един прекрасен ден обаче Били Зеленчука се събудил, изгълтал на един дъх сутрешното си кафе, почесал котката си зад ушите (о, да, Били има прелестна писана, трябва да ви запозная някой път...), ударил с юмрук по масата и взел съдбоносно решение — да смени обстановката. Станало му ясно, че със седене и чакане приключението да го удари по челото няма да стигне доникъде.

Речено — сторено. Не се чудил дълго къде да забегне, понеже за времето, в което се познавал с антуража на „Зелената котка“, бил научил едно нещо със сигурност — търчи с все сила натам, откъдето Джонатан Деветте Пръста бяга. И тъй като неведнъж бил слушал страховити истории за това колко немагическа и отвратителна земя била България, Били не се поколебал и за секунда, ами се втурнал към най-близкия портал, сякаш бързал за място по-напред при

обезглавяването на Нед Старк. Или който бил там поредното прераждане на Шон Бийн.

Както винаги, порталът се отворил на място, за което никой никога не бил научавал нищо. Били се материализирал насред средата на нищото, огледал се наоколо, плюл раздражено и закрачил към най-близката кръчма. Не, очевидно не към „Зелената котка“ — не помниш ли, че беше във ваканция? Просто Били имаше невероятния талант да открива места, където се продава алкохол от какъвто и да било вид, произход или химически състав.

Дарбата не му изневерила и този път — нашето момче след десетина минути ходене се озовало пред някаква полусрутена, зле измазана барака, в която и пияно джудже не би влязло дори само да се изсекне. Сетивата на Били обаче били категорични — вътре имало пиячка, макар и от екзотичен и непознат нему модел. Затова със свито сърце бутнал покритата с олющена мръснобяла боя врата и смело прекрачил прага на съборетината.

Очаквал да открие вътре още по-голяма мизерия, отколкото съзрял на влизане. За негова изненада обаче не било кой знае колко по-зле от „Зелената котка“ след тролски рожден ден, да кажем. Подът бил дървен, но старателно измит и подметен, масите били грубо сковани, но сравнително чисти и отрупани с празни и полупълни чаши от всякакъв калибър, огледалото зад бара било точно толкова наплюто от мухи, колкото да не навява асоциации с тежкарско заведение, и точно толкова забърсано, колкото да не се чувстваш като във войнишка тоалетна... С други думи, кръчма като кръчма — напълно нормално място за откриване на приключение, разнообразие и тем подобни неща.

Виж, имало нещо, което определено не било в рамките на нормалното. Заради разказите на Джонатан нашето момче било подготвено да се изправи очи в очи с тъпа груби селяци, вонящи на чесън и разполагащи с префинените обноски на среднестатистически средновековен полуидиот. Контингентът на затътената питеепродавница обаче бил... различен, меко казано. Прословутото осмо чувство на Били веднага усетило атмосферата на магия, която се стелела из кръчмето. Можел да се закълне, че сред посетителите я има двама-трима, които да не са магьосници, я няма. А Деветте Пръста

никога не бил споменавал за наличие на вълшебства във въпросната страна...

Очевидно насядалите около масите пиянки също почувствали, че неканеният гостенин не е замесен от обикновено тесто, защото като по команда всички се извърнали и се зазяпали най-безцеремонно в него. Били изтръпнал, защото много добре познавал последиците от бой в селски кръчми. За негово успокоение обаче никой не бъркал из джобове и не вадел боксове, артефакти или магически пръчки.

Съдържателят на заведението също не изглеждал особено притеснен или развълнуван.

— Добър ден, страннико — поздравил той учтиво. — Съдейки по външния Ви вид, не сте местен, а и за пръв път посещавате „Бръснатата жаба“...

— Кое??? — Ченето на Били с трясък се изтърсило на дъсчения под.

— „Бръснатата жаба“, уважаеми. Така се казва нашето скромно питейно заведение — поклонил се с усмивка кръчмарят. — Моето име е Калоян — стопанин на това забравено от всички славянски богове място. Кое то пък ме навежда на въпроса... как успяхте да ни откриете?

Съдейки по съсредоточените физиономии на странната сбирщина около масите, и за тях това било нещото, което не им давало мира. Били решил да обясни с две-три приказки кой е, откъде идва и с какво се занимава, но всеки, който е поне бегло запознат с историята на живота и премеждията му, е наясно, че идеята била обречена още в зародиш. Двете думи се превърнали в десет, те на свой ред — в сто, стоте станали десетина хиляди... и докато се усети, Били вече обръщал пета бира, за да накваси пресъхналите си от разказа устни, а селяците се били скупчили около него и попивали жадно всяка дума.

Когато най-сетне младият магьосник приключил с раздумката, в кръчмата се възцарила тишина.

— Завиждаме ти, Били... — нарушил мълчанието след минутка-две един от клиентите. Останалите закимали усърдно. Очевидно бил засегнал някаква тънка струна в душите им.

— Е, без да се обиждате, но така като ви гледам, и вие не сте най-обикновени земеделци и животновъди... Така де, магията във вас се усеща отдалеч...

— Не е там проблемът, Били — въздъхнал Калоян, докато със заучено движение подменял пустеещата халба на младежа с пълна. — Не знаеш нищо за пълното ни с предразсъдъци общество. Защо, мислиш, сме се събрали тук като прокажени и къркаме по цял ден? Мислиш, че не ни се иска и ние да хукнем да борим змейове, вампири и прочие нечиста сила?

— Искаш да кажеш, че обществото ви отхвърля магьосниците?

— Напротив, българите са пълни със суеверия. За жалост обаче са упорити като магарета и отказват да приемат, че другите магически същества, неописани в преданията им, също имат право на живот като всички останали. Вземи мен например. Аз съм самодивец осмо поколение. Моята пра-пра-прабаба е участвала в онази прословута сцена с Хаджи Димитър, да му се не види! Но според умните ни глави самодивите трябва да са само женски. Ако споделя на някого какво съм, ще има да се смее до припадък три дена, без да спира...

— При нас, кикиморовците, нещата също не са кой знае колко по-различни — обадил се от задните редици възрастен мъж, който му се бил представил като чичо Пенчо.

— И при полуверците е така...

— Не се оплаквайте, защото нашето не е нищо в сравнение с това на русалците — вдигнал чаша русоляв вешер, към когото всички се обръщали с почтителното „бай Йовчо“. — Ние поне може да киснем тук и да се оплакваме тук, а те са закотвени в смотаните си реки и езера и единственото, което могат да правят, е да зяпат със завист как жените и дъщерите им се забавляват с наводнения, омайване на простосмъртни и прочие...

— Не си прав, бай Йовчо — нали им ходим на свиждане на Спасовден... — възразил Калоян.

— Е, да, ама останалите 364 дена в годината не си мърдаме и пръста за тях, нали?

Останалите се размърморили неодобрително.

— Чакайте малко! — ударил по бар-плота Били. — Искате да кажете, че ви е скучно, обречени сте да живеете в сенките на жените си и никой не ви брои за живи, така ли?

— Ми... в общи линии...

— Ами обяснете ми кой, в името на Мрака, ви пречи?

— Нали ти казахме: никой не ни обръща внимание...

— И това ви притеснява? Вижте какво, за самодиви и прочие простотии знаят само във вашата забравена и от самия Сатана земя... как ѝ беше името...

— България — услужливо му подсказа Калоян.

— Е, ѝ Какво значение има, щом за жените ви знаят само шепа побъркани на тема „патриотично фентъзи“ малоумници? Аз, приятели мои, от друга страна съм известен по повече светове, отколкото са книгите, които неграмотните фенове на съпругите ви са прочели през живота си! Време е и вие да станете космополити... да се изскубнете от вмиряното си на провинциализъм ежедневие и да заживеете извън сянката на някакви си ограничени шовинисти!

За да наблегне на думите си, Били ударил с юмрук по тезгяха толкова силно, че бутилките зад бара подскочили и съвсем случайно се разлепили в чашите на скупчилите се около него непризнати магове. Какво да ви кажа... нашето момче бе майстор на авантата.

— Ама това е разкол — промърморил бай Йовчо. — Това значи да тръгнем срещу жените си... срещу каноните...

Останалите усърдно закимали.

— Да не ви пука! — надигнал чашата си Били. — Каноните са създадени именно затова — да се нарушават! Всички знаят например че най-добрият начин да приспиш дракон, за да му откраднеш съкровището, е да му запееш древната песен на елфите „Сълзите на Ерлиндор бавно се стичат по меча на джуджето“ и някъде на 3457-ия куплет работата ти е опечена (да ме прощавате за играта на думи...). Но истинският герой трябва да импровизира! Ето затова, когато с моя приятел Тони Седемте Зъба ходихме да търсим магическата чаша на Дионисий в леговището на дракона в Тривърхата планина, знаете ли какво направи моя милост, когато се усети, че е забравил думите на 2133-ия куплет? Започна да му чете откъси от „Игра на тронове“!

— Уха, че яко... Ние тук приспиваме змейовете и змеиците с книгите на Теллалов... — захилиха се магьосниците.

— Чудесно! Не съм чувал за този господин, но виждам, че идеята ви е ясна. Така че да действаме! Първото нещо, което трябва да направите, е да си измислите име...

— Какво имаш предвид? — почеса се озадачено по темето Калоян.

— Ами когато след време хората започнат да разказват митове и легенди за вас, някак си няма да е благозвучно, ако повествованието започва примерно така: „И в лето незнайно група пияндета от «Бръснатата жаба» се сбраха и победиха могъщия вампир Недоклециан...“.

— Аха-а-а! — плесна с ръце чичо Пенчо. — Искаш да кажеш, нещо като „Тимур и неговата команда“?

— Уф, Пенчо, тоя комунизъм, дето си закърмен с него, ще ти скапе мозъка някой ден... — въздъхна Калоян. — Стига с тия простотии, ами дайте да измислим нещо по-качествено.

— „Веселата алкохолна дружина“? — плахо предложи млад полуверец с прясно набола брадичка от забутаните в ъгъла маси.

— Тц, ще ви бъркат с Робин Худ, пък и доста гейски ми звучи — отсякъл Били.

— „Непобедимите клиенти“?

— Да бе, и след десет минути Силвестър Сталоун ще ви цъфне на вратата, за да ви съди за авторски права...

Насъбралите се надигнали чаши и замислено отпили. Тишината, съпровождаща търсенето на вдъхновение, била толкова плътна, че човек можел да чуе как хлебарките се изнасят на пръсти през задната врата.

— Сетих се! — плеснал се по челото Били няколко чашки по-късно.

Всички подскочили стреснато и се загледали в младия магьосник.

— Как ви звучи „Клуб на Отчаяните Съпрузи“?

— Е как това да не е гейско, пък моето да е... — промърморил полуверецът.

— Напротив, това е много мъжкарско име! „Клуб“ навява асоциации с англичани, джентълмени, хора на честта, които държат на думата си. „Отчаяните“ е намек, че няма да се спрете пред нищо, за да постигнете целта си. „Съпрузи“ пък подсказва, че сте улегнали, държите на семейството и на останалите фамилни ценности в живота. Е, и бъзикът с онзи сериал си е добър, но това е без значение...

— Не знам за вас, момчета, но на мен също ми допада — обадил се Калоян иззад бар-плота.

Мераклиите за слава също закимали одобрително един след друг.

— Значи, решено! — викнал Били, докато разсеяно си доливал от забравеното от бармана шише пред него. — Наздраве, дружина, и да ви е честито новото име!

Останалите го подкрепиха с мощен рев и дрънчене на чаши, халби и прочие стъклария.

Историята мълчи колко алкохол се е изпил през въпросния знаменателен следобед и каква част от него е бил платен (вече ви казах, че въпреки сравнително крехката си за магьосник възраст Били разполагаше с манталитета на дърт квартален авантюрист). Когато станало ясно, че налягалите под и върху масите са повече от съумяващите да се държат на краката си, нашето момче културно си взело довиждане с всеки един от будните, издялал руната „Б“ на тезгяха, за да могат „отчаяните съпрузи“ да се свързват с него при необходимост и, зареден с енергия и добро настроение, се запътил към портала, за да се пренесе в някой по-цивилизован свят. Без значение кой — единствените му желаниа били да не смърди на шкембе чорба и чесън и да има „Зелена котка“. Изпитвал крещяща нужда да си допие. Метаболизмът му бе като добре смазана машина — може би затова никой никога не го бе виждал пиан.

О, да — естествено, че след време го привикаха на пожар. Тия момчета имаха много да учат. Слава на Мрака, че Били Зеленчука бе роден за даскал, та успя да им набие малко разум в коравите славянски катуни. Ако се разровиш в учебниците по „Древни Проклетия“ за Невидимия Университет, ще откриеш цяла страница и половина, посветена на „Клуба на Отчаяните Съпрузи“ и сблъсъка им с русенските блатници. Били бе успял да убеди авторите да не го вписват като пряк участник в събитията, но от мен да знаеш, без неговата помощ единственото място, за която щяхте да четете за тия самодейци, щеше да е ежегодният Алманах за починали магове. Ако някой път съм в настроение, мога да ти разкажа нецензурираната версия на тази случка.

Ама тогава ще трябва да се бръкнеш за много повече от тия мизерни сто грама ракия.

ХАН КРУМ И ВЕЩИЦАТА

Няма начин да не сте чували прословутата история за Били Зеленчука, Клуба на Отчаяните Съпрузи и скритото съкровище на хан Крум. Не? Сериозно, абе, хора, стига с тия вестници и интернетите — ще ви разкапят мозъците с техните истини-менте! Чак не мога да повярвам! Ама явно мъдрецът е бил прав, като е думал: „Никой не е пророк в собствената си държава“. Тази новина навремето измести от първото място репортажите от Войната на Разлома, а вие във вашата скапана държава ще я чуете за пръв път от мен? Ужас и безумие, както обичаше да повтаря Митко Самодивата от Сливен...

Всичко, естествено, започнало с едно юнашко напиване в „Бръснатата жаба“. Били Зеленчука по стар обичай скатавал служба след едно доста завързано преследване на сукуби-педофили, което приключило с яка гонитба из цялата карта на Обединените Светове. Нашето момче, което не обичаше много-много да ходи и използваше портали на лягане и на ставане, решило, че си е отработило необходимото за два-три реда в анализите на „Зелената котка“ (*това означава летописи, перверзници такива, стига сте се хилили!*), затова тихомълком се изнизал в посока „Жабата“, без да се потруди да уведоми когото и да било за бъдещото си местоположение. Е, прав беше човекът — иначе каква отпуска щеше да бъде това? Вярно, че следващия път, когато се появи в „Котката“, Тери Сторн щеше да го изкорми собственоръчно, задето не се бе появил при битката с Престарелите, но това са рисковете на занаята. А и Били имаше много по-увлекателна история за разправяне.

Цялата забава започнала на петия ден от запоя. Нашият приятел с твърде здравословния прякор обръщал халба след халба и заливал гости, кръчмар и магове от Клуба на Отчаяните Съпрузи с такова огромно количество хвалби за предишни свои приключения, че към края на работната седмица даже на масите и столовете в „Бръснатата жаба“ им писнало от цялото това фукане. Именно тогава един от търновските русалци, който се мъчел да пребори тинята от Янтра,

полепнала по гърлото му, с мастика, недалновидно подметнал, че всеки идиот може да бие дракони и орки, ама, виж, съкровището на хан Крум още никой не бил съумял да издири. Били, естествено, наострил уши като землеморска хрътка, ударил с юмрук по масата и ревнол:

— Е, момчета, ако това не е работа за Клуба и за батко ви, да не ми е името Уилям Никълъс Уилоуби IV!

След като изнесли вледенените статуи на хората, имали неблагодарумието да се изхият при споменаването на пълното име на магьосника, Калоян (съдържателят на „Жабата“) тихо и внимателно обяснил на Били същността на проблема. Цялата работа била там, че онзи серсемин хан Крум, който много си падал по садистично измислените загадки и ребуси, бил скатал съкровището толкова щателно, а следите за неговото откриване били разпръснати из толкова градове, села и паланки из цяла България, че в сравнение с това „Шифърът на Леонардо“ изглеждал като кръстословица за първолаци. Нали се сещате — „Дърво, от чиито плодове се прави компот от сливи“...

Били, който тихомълком се самообслужвал с някаква забравена на бар-плота бутилка, докато траяло обяснението, ударил мощна глътка от скоросмъртницата, ухилил се и викнал:

— Чудесно! Тъкмо ще се забавляваме по-продължително време... Искам да знам кой е с мен?

Бай Йовчо, Танас и Малкия Гошо веднага вдигнали ръце като ученички. С неохота към тях се присъединил и Калоян. С неохота, понеже знаел, че да остави чичо Пенчо за главнокомандващ в „Бръснатата жаба“ била една от петте най-лошите идеи в живота му. Историята мълчи как бе минала операцията по заместването... а насиненото око на Пенчо най-вероятно нямаше нищо общо с цялата случка.

— Добре бе, момци, някой има ли идея къде трябва да отидем първо? — плеснал с ръце Били, след като излезли от кръчмата.

Младежта започнала да чеше вратове и да мънка така убедително, че нашият човек без особени усилия на мисълта се досетил: никой си няма хал-хабер. След като ги оставил да имитират още малко дейност, за да не им срине съвсем самочувствието, ненадейно тропнал с крак и викнал:

— Ама разбира се! Всяко уважаващо себе си търсене на съкровище започва с извличане на информация от отвъдното. Някой от вас случайно да има подръка дявол-информатор?

Всички като по команда се обърнали към вещера бай Йовчо. Той неохотно се съгласил, че, да, намирал му се един познат, ама не знаел дали ще се съгласи да им помогне, понеже бил толкова опак, че дори Сатаната го бил пратил в отпуска, колкото да не му слуша мрънкането...

— О, стига оправдания! — ядосал се Били не на шега. — Ще го викаш ли или да се намесвам аз?

Йовчо очевидно не изгарял от желание, но нямало накъде да мърда. Мърморейки някакви бабешки заклинания, внимателно очертал пентаграма на сред къра, бръкнал в джоба си, извадил пакет тютюн, с мълниеносно движение свил пет цигари, запалил ги и ги тикнал с горящия край нагоре в рохкавата почва при петте върха на магическия символ. Били усетил как мозъчните му клетки започват да се душат една друга. А и на всичкото отгоре...

Не успял да си довърши мисълта, понеже ритуалът неочаквано взел, че дал ефект. От центъра на пентаграмата се надигнал вихър, черен като самата смърт и с горе-долу подобаваща миризма. Петимата мераклии за слава трепетно зачакали съществуването, което трябвало да се появи.

15 минути по-късно търпението на Били се изчерпало. Той вдигнал дясната си ръка и изрекъл две-три думи на Забравения Език. Пръстенът му засиял с всички нюанси на виолетовото. Младият магьосник протегнал свития си юмрук към убийствено-черния облак посред полето и креснал:

— Хайде излизай де, докога ще те чакам!

— М-м-м... още 5 минути, тате, моля те...

— Това да не ти е утринна ведрина бе! — окончателно се разлютил Били. — Я веднага си вдигай задника и идвай тук, че да не сляза аз...

Вихърът се разделил на две и от него с огромно нежелание се измъкнал среден на ръст дявол, облечен с червена фланелка с къс ръкав, на която пишело „Да го духат праведниците!“.

— Кажете де, какво толкова му беше спешното... — размърморил се той още с появата си, търкайки гурелясалите си очи.

— Виж какво бе, спяща красавице! — развикал му се Били. — Не знам дали си имаш представа кой съм аз, но гледай на мен като на най-лошия си кошмар. Закусвал съм с Луцифер, пил съм кафе с Астарот и съм играл билиард с Йог-Согот, така че ако не почнеш да ми пееш като Андреа Бочели на мига, такава командировка в някое арабско чистилице ще ти уредя, че ще има цял живот с памперси да ходиш, разбра ли?

— Добре де, добре... ама сте нервни всички — прозял се дяволът. — Какво искате да знаете? Любовни билета не правя и замъци не строя, само да знаете — по тези въпроси при колегата от Истанбул...

— Притрябвали са ми евтини вещерски хитринки! — изръмжал Били. Бай Йовчо понечил да се направи на засегнат, но благоразумието му все пак надделяло.

— Търсим съкровището на хан Крум — продължил Били. — Имам предчувствие, че поназнайваш нещо по въпроса. Ще ме осветлиш ли?

— Хе-хе, късмет с това — развеселил се дяволът, разсеяно се пресегнал, взел един от димящите в ъглите на пентаграмата фасове и дръпнал здравата. След като се накашлял, измърморил към вещера „Абе, стъклена вата ли си му шибнал на това чудо...“ и продължил: — Честно казано, не сте първите, дето ме питат за тази пущина, та ще ви кажа това, което обясних и на останалите: ако искате да намерите Крумовото имане, трябва да разгадате древния код на омазоните...

— Искаш да кажеш „масоните“ — прекъснал го Танас.

— Ще ви се — разхилил се дяволът. — Масоните са прости зидари — сиреч, дюлгери, бачкатори, хора на честта и така нататък. Омазоните, от своя страна, са прастар орден — с около хилядолетие по-древни от масоните. Историята им датира още от първия миг, в който човекът открил, че с помощта на алкохола може да стигна до могъщо просветление... особено ако се накърка до безпаметство или, с други думи, се „омаже“. Оттам и името на кастата им, ако ми простите този неволен урок по история.

— И къде да търсим следи от тези омазони?

— Навсякъде, друже — смигнал му свойски дяволът и задърпал безстрашно от втория догарящ фас. — За разлика от масоните те са оставили доста по-явни знаци. Ако се вгледаш внимателно, ще

откриеш почти във всяка древна крепост надпис с огромни букви „Тук има кинти!“. В това се заключава гениалността им — те знаели, че рано или късно на някой ще му хрумне да драска онази ваша трибуквена думичка върху техните писмена и това ще е достатъчно за всички — те вече ще забелязват единствено нея... ще ѝ се смеят, ще цъкват с език „Ах, каква некултурна постъпка“, но няма да виждат онова, което лежи под тези три символа.

— Царевец! — викнал Калоян изведнъж. — Сигурен съм, че там съм мяркал нещо подобно... и, точно както каза, бе покрито с простотии!

— Е, точно Велико Търново ли бе, Коко... — усъмнил се Малкият Гошо. — Аз лично съм по-склонен да си мисля за Мерицлери. Сещаш ли се — около Чирпан...

— Тц, там беше Светият Граал — махнал с ръка нетърпеливо Били.

— Беше??? — ахнали четиримата му спътници. Дори дяволът забравил за миг за фасовете.

— Дълга история... Накратко: Граалът е дървен; самардалата предпазва дървото от гниене; в Мерицлери правят страхотна самардала. Точка по въпроса.

— Искаш да кажеш, че си ходил до там и си го намерил?!

— Друг път ще ви разправам. Кажете сега за Царевец!

— Бях ходил там веднъж на екскурзия с домочадието — зараказвал Калоян — и ми се стори, че на една от кулите на крепостната стена забелязах странен символ: нещо като слънце... кръгло, с лъчи, излизащи от него... но не беше слънце, в това съм сигурен!

— Точно така — кимнал дяволът. „Всепоглъщащото Гърло“, омазонският вариант на Всевиждащото Око на масоните. Това, което си видял, не са били лъчи, а стрелки, сочещи към дълбините на гърлото. Оттам произлиза и свещеният им девиз: „По-добре вътре, отколкото вън“... Добре, момчета, драго ми бе да си побъбрим, но фасовете свършиха, което ще рече, че пентаграмата вече не е пълна. Обадете се пак някой път, като сте наблизо... и тогава донесете нормален тютюн, а не тази змийска отрова!

И с весел пукот рогатото същество се разтворило в пространството.

— Ами значи решено е — напред към Царевец! — викнал Били. Докато вървели към най-близкия портал, той тихомълком дръпнал бай Йовчо настрана. — Само да ти кажа под секрет, колега... Хайде, това с фасовете ми хареса, дума да няма... ама да нарисуваш петолъчка вместо пентаграма — това вече е груба грешка! И после се чудиш защо дяволите, които викаш, мязат на партийни секретари и ги мързи да си дигнат задника за каквото и да било.

Бай Йовчо сконфузено си замълчал.

След като стигнали до Велико Търново, най-голямото им предизвикателство било не да издирят масонския символ из дебрите на Царевец, а да успеят да откъснат Били от прегръдките на студентките, окупирали стотиците кръчми в старопрестолния град. Слава на Мрака, успели да свършат и едното, и другото сравнително бързо, иначе нашата история щеше да замяза на джъ-ръ-ръ-мартиново словоблудство, а не на правдив разказ.

По законите на всеобщата гадост, естествено, зад крепостните стени на Царевец се оказал скрито не съкровището на хан Крум, а парче пергамент със зашифровани инструкции. Малкия Гошо и Калоян вече ловели басове колко километра ще навъртят, преди да открият желаната плячка. Добре, че Били не ги усетил... Не че мразел комара — точно обратното: щял да се ядоса от факта, че не са го попитали иска ли да се включи в залаганията. А когато Били Зеленчука се ядосваше за нещо, свързано дори бегло с хазарт, ставаше страшно. Като например... но не, това е съвсем друга история.

Та да се върнем при нашите герои. Една от девойките, с които Били се бил запознал... хм... да кажем, на следващата сутрин след действителното опознаване... ги завела при Анчо Змея — дългогодишен професор по фолклористика и (поне според феновете му сред академичната младеж) с право наричан „българският Робърт Лангдън“^[1]. Професорът им разяснил, че според указанията в пергамента трябва да се разходят до Гърция. Ключът за следващата загадка според него бил прословутата чаша, изработена от главата на Никифор I Геник^[2]. Крум, обяснил им Анчо, без да иска, успял да създаде невероятно мощен артефакт от възпятата в българските учебници кратуна. Тъй като самият той не бил кой знае колко вещ в магията, заключил чашата в ханската съкровищница, откъдето години по-късно наследникът му на престола Омуртаг я измъкнал, за да я

заложи (и съответно да я загуби) при игра на зарове с един ромейски магьосник. Танас, който бил върл привърженик на теориите за конспирация, веднага решил, че това има нещо общо със странната смърт на Крум по време на похода към Константинопол и се зарекъл, ако един ден успее да изучи като хората заклинанието за преместване във времето, да провери тази хипотеза.

След като проследили родословното дърво на ромейския маг, Клубът на Отчаяните Съпрузи си поговорил из основи с последния му останал жив пра-пра-пра... внук. Кратката, но твърде убедителна пледоария, включваща обещания за средни психически увреждания и близки срещи с русалките от Янтра, се оказала ефективна — византиецът сдал чашата без излишни експесии. С нейна помощ петимата магове успели да намерят пътя до почти неоткриваемото ваканционно селище „Паздерите“ в близост до троянското село Априлци. Не, наистина — било толкова забутано в гъза на географията, че когато най-сетне стигнали, Атлантида им се сторила като един от стоте национални туристически обекта — с прясно асфалтирани пътища дотам и с прожектори, осветяващи Свещения Дворец на Атлантите.

Тъкмо се чудели защо, в името на Древните Богове, чашата ги завела точно там, когато опитното око на Танас забелязало татуировката на ръката на готвача в селището, който гордо се представял с прозвището Кокала. С едно щракване на пръстите Били измайсторил правдоподобно копие на Всепоглъщащото Гърло на лявата си предмишница. Кокала лапнал въдицата и с тържествен вид им поднесъл закуска — прясно изпечена домашна баница, в едно от парчетата на която Малкия Гошо открил ново късче пергамент. То ги отвело...

Какво искаш да кажеш с това, че прекалено бързам? Виж какво, друже, докато ти разказвам това, гърлото ми успя да пресъхне поне десет пъти. А ти сецаш ли се да викнеш още по едно? Не, нали? Ами тогава си трай! И без това проклетата история е толкова дълга, че чак се чудя как не си заспал още. А и ако искаш да слушаш хиляди описания на това как Калоян ходил до тоалетна или бай Йовчо вечерял шкембе чорба с ракия, върви да четеш „Колелото на времето“, вместо да ме занимаваш с твоите прищевки!

Та пергаментът, значи, ги отвел до варненското село Калище. В подземията на древната къща, обитавана някога от вещицата Росинда (дърта селско-столична пръчка, гордееща се с произхода си, но въпреки това оженила се за местен и прекарала доста голяма част от битието си, тровейки живота на хората от крайморския град) Били и останалите от Клуба най-сетне открили онова, което дирели седмици наред: истинска следа! Сред купчините скъпоценности, които Росинда, стисната като всяка уважаваща себе си вещица, била скътала в мазето си, нашите момчета открили сребърен пръстен с печат на хан Крум, осеян с мистериозни писмена на старобългарски. Танас, който поназнайвал древния език, разчел надписа като „*И с водата заситен не ще бъдеш*“. След кратки спорове компанията магове обиколила Хисар, Девин, Павел баня, Ком, Бачково... Навсякъде обаче ударили на камък — и в пряк, и в преносен смисъл.

В Горна баня обаче късметът най-накрая им се усмихнал. Краткият разпит на местните им издал, че в близост до минералния извор се намира пещера, която по времето на турското робство се наричала Tavsiyelerde Bulunarak^[3]. Бай Йовчо подметнал, че според беглите му познания по отомански това е буквален превод на светското име на вещицата. Клубът не чакал повече догадки, а припнал към указаното място със скоростта на разгонено огре, преследващо дриада.

Естествено, дъртата филикощерица била поставила някоя-друга магическа защита. Това обаче не било никакъв проблем за Били Зеленчука. Когато младият маг разбил и последната бариера, пред очите на петимата се отворила повече от вълшебна гледка.

Издълбаното неизвестно от кого в полите на Люлин планина помещение било огромно. Дворецът на Чаушеску в Румъния и Тадж Махал, взети заедно, пак не се доближавали до обширния му размах дори с малко. Що се отнася до интериора, даже Калоян, когото всекидневните сметки, вересии и фактури били превърнали в математика на групата, се затруднил поне приблизително да определи бройката на всички бурета, делви, дамаджани, стомни, амфори, стъкленици и прочие, които внушително изпълвали колосалното подземие.

— Ей, момчета, влизал съм в Александрийската библиотека, но пак ми настръхват космите... — промълвил Били, докато крачките му отеждали сред тоновете алкохол наоколо.

— А аз си мислех, че хан Крум се е борил с пиянството... Ех, къде е учителката ми по история да види това... — захласнато мърморел под носа си Малкия Гошо.

— Е, тъй де: той се е борил с пиянството, но с пиянството на народа, не със своето — ухилил се Калоян, докато нещо опитвал съдържанието на една от бутилките.

— Глупости ми говориш! — прекъснал го Били, опитвайки се да разчете надписа върху каците. — Вижте, тук пише „Императору Михаилу^[4] от благодарного Крума“. Нашето момче не е къркал отровата, а я е продавал на врага! Очевидно обаче някой от рода на вещицата е заделял по нещо настрани... и ето как се е появило това скривалище...

— Може и да си прав, Били, но важно е едно: това, което изпих току-що, е най-добрият коняк, който съм кусвал през живота си — обадил се Калоян. — А, повярвай ми, изречено от моята уста, това означава много!

Всички закимали знак на съгласие. Щом работата опирала до алкохол, нямало по-вещ от Калоян.

— И сега какво правим? — зачесал се по главата Малкия Гошо.

— Ай стига пък ти с тия катаджийски приказки! — ядосал се бай Йовчо. — Работата е ясна: или ги предаваме на държавата и си взимаме процентчето като награда, или...

— Аз предлагам „или“ — вдигнал плахо ръка Танас.

Клубът на Отчаяните Съпрузи изпитателно се взрял в Били Зеленчука.

— Ако ги върнем, ще ги изкъркат депутати и министри... — след кратък размисъл изрекъл Били. — А от това, което сте ми разправяли за вашата държава, мисля, че вече са се наяли и напили достатъчно.

— „Амин“ ще викна аз на туй, друже! — ухилил се Калоян.

— В такъв случай планът е следният: момци, хващаме се за ръчички и правим едно хубавко заклинание за телепортация на всички тия благинки в мазето на „Бръснатата жаба“. Калояне, ти си отговорен за тях! Няма да поиш сульо и пульо с тази амброзия — това си е за нас. Мисля, че си го заслужихме.

— Ама, Били, тук има сигурно хиляди тонове пиене... — обадил се плахо бай Йовчо.

— Е, ѝ Вие каните ли си да умираете скоро? Щото аз не — подсмихнал се дяволито Били.

Никой от Клуба не протестираше повече.

Младежта се хванала за ръце и започнала съсредоточено да призовава астралните потоци магия. Само Малкия Гошо замислено се бил втренчил в една от стените на пещерата.

— Хайде бе, колега, докога ще те чакаме? — нетърпеливо се провикнал Били.

— Ама тук пише нещо за някакви злата̀, сребра̀, диаманти, плат̀ини... — неуверено промълвил Малкия.

— О, това не ни засяга — намигнал му Били Зеленчука. — Това не ми звучи като работа за Клуба на Отчаяните Съпрузи...

---

[1] Робърт Лангдън — измислен герой, професор и уважаван учен по религиозна символика в Университета в Харвард в романите на Дан Браун — Б.а. ↑

[2] Никифор I Геник (в редки случаи Никифор I Логотет) — византийски император, управлявал от 31 октомври 802 г. до смъртта си на 26 юли 811 година, когато според българската възрожденска легенда бива посечен от хан Крум Страшни с думите: „Като не щеш мира — на ти секира!“ в Битката при Върбишкия проход. „Като отрязал главата на Никифора“, пише летописецът, „Крум очистил черепа и го обковал отвън със сребро, с гордост карал славянските князе да пият“ — Б.а. ↑

[3] За това има Google Translate — не искам да цапам книгата с превода :) — Б.а. ↑

[4] Михаил I Рангаве — византийски император от 811 до 813 г. След смъртта на Никифор I в битката при Върбишкия проход Михаил заема престола, след като убеждава зет си Ставракий, който е смъртно ранен в сражението, да абдикира. Коронован за император на 2 октомври 811 г. — Б.а. ↑

СПАСЕТЕ БИРАТА!

Сещате ли се за онази безумна година, когато бирата в Средната Земя изведнъж се вкисна? Така си и мислех — надали някой скоро ще забрави размириците, пламнали в кръчми, ханове и странноприемници, скръбта, в която потънаха местните алкохолици и просто любителите на кехлибарената течност, зрелищно провалилите се опити на губернатора да прекара биропровод от съседни светове... Никога не сме били толкова близо до ръба на гражданска война, преврат, анархия, конфронтация и каквато още сложна думичка ви дойде на акъла. Тогава именно на Брайън Махмурлука му дойде брилянтната идея да открием Джонатан Деветте Пръста и да го помолим за помощ. Предложението се прие на „ура“, само някои скептици се чудеха дали Джонатан, известен любител на водката, ще се съгласи да удари едно рамо, при положение че любимата му отрова не е застрашена. Набързо обаче ги контрирахме, че ако магът-детектив извади подобен аргумент, мигом ще измислим как пророчици и оракули прогнозираат, че съдбата на бирата ще сполети целия останал алкохол по света. Не знаехме дали ще се върже, но си струваше да опитаме.

Решихме, че ще тръгнем само двамата със Следотърсача Майки. Той имаше невероятно развита интуиция (някои дори се съмняваха, че има някой вълшебник назад по родословието си), аз пък имах дар-слово и можех да убедя и джудже-лихвар да почерпи по едно, така че никой не се усъмни в това, че от нас по-подходящи няма да се намерят.

Естествено, първо потърсихме в „Зелената котка“. Не се знаеше дали късметът ни няма да проработи още в началото. Да, ама не. Всичко, което открихме там, бе тълпа намусени клиенти, които смучеха чайове, бульони и други извращения с траурен вид на лицето. Рей Макгавърн, който кълнеше като боргски докер, подметна, че май някой му бил казал, че подочул, че Джонатан като че ли имал намерение да ходи по някое време до Нова Великобритания, след което се втурна да успокоява мърморещите посетители с пресъхнали гърла.

В Нова Великобритания обаче нямаше и помен от Деветте Пръста. Виж, патрули на Стражата имаше, та даже в излишък. На няколко пъти ни се наложи да обясняваме, че не сме бирени туристи — явно алкохолната емиграция бе в разгара си и нововеликобританците не бяха във възторг от това. За жалост никой от стражите не бе виждал нашия човек, така че си продължихме по пътя.

Няма да ви отегчавам с подробности за цялата екскурзия, която си направихме по неволя, само ще ви кажа, че толкова път не бяхме били от десетилетия насам. Добре поне, че Майки надушваше порталите между световете от километри, та не се наложи да се лутаме и да осъбваме далеч от каквито и да били признаци на цивилизация.

Честно казано, вече бяхме започнали да се отчайваме, когато случайно срещнат по пътя хобит ни върна надеждите със случайно подмятане:

— Хм, Джонатан... ами не знам дали така се казва, ама тия дни един с доста изгризани нокти ме пита как да стигна до Минас Пандиз — оня странен затвор за откачалки в Роуинор.

Хванахме се за думите му като прегладнял орк за кебапче и хукнахме с всичка сила към Роуинор. И там трябваше да обясняваме до припадък, че не сме емигранти, а туристи, издирващи стар семеен приятел и така нататък... изприказвахме една камара обяснения, гледаха ни дълго с подозрение, но в края на краищата поне ни пуснаха.

Когато стигнахме до огромната кула на Минас Пандиз, която стърчеше като огромен фалически символ недалеч от градското пристанище, за малко да се откажем, понеже охраната в лицето на двама елфи с отегчен вид намекна за такъв подкуп, за да ни пуснат вътре, какъвто и джуджета биха се посвенили да поискат. Добре че Майки имаше някакви скрити запаси в няколко от многобройните си джобове, та успяхме да съберем сумата с дружни усилия. Обирджиите прибраха златото, без да подават някакви признаци на емоция, уведомиха ни, че личността, която издирваме, била на свиждане на затворника в килия 5813 и се отдръпнаха леко, за да ни направят път да минем. Мислех си да ги питам дали не ги викат, когато някой направи опит за бягство, за да го уморят от скука с физиономиите си, но се отказах. Елфите никога не се бяха славили с кой знае какво чувство за хумор, а специално тия двамата можеха да служат като рекламни лица на думата „темерут“ в кралския тълковен речник.

Успяхме да намерим килията сравнително бързо, понеже номерацията в Минас Пандиз бе по-разбираема и от тази в петзвезден хотел. Липсваха само стрелкичките по стените: „В случай на бунт или бягство — насам. Пожелаваме ви приятен ден“. Когато стигнахме до вратата, на стената до която с огнени букви бяха изписани цифрите 5813, леко се озадачихме. Очаквахме тежки каменни или метални двери, огромна ключалка, дребно прозорче със закалени решетки... Нищо подобно. Приликата със странноприемница ту бе направо поразителна — най-обикновена дъбова врата, покрита с красива дърворезба, с изсечен в нея прозорец с размери лакът на лакът с дървени декоративни решетки (отново резбовани), панти и брава от кована мед... абе красота, какво да ви кажа. Чак ми се прииска да ме тикнат в подобен затвор, защото обстановката тук бе по-добра и от хана „Куцата медуза“.

Надникнахме плахо през прозореца, понеже кой знае защо очаквахме да ни се развикат, да ни замерят с огнено кълбо или да ни превърнат в репички, защото сме се осмелили да прекъснем нещо важно. От вътрешността на килията се носеха странни заклинания — очевидно Джонатан и затворникът правеха някаква доста сложна магия, защото нито веднъж не ги бях чувал (а аз съм ставал свидетел на доста вълшебства през живота си...):

— Коз! И два метъра! Валат си, братче! Вземи тоя кертик...

Когато очите ни свикнаха с полумрака в килията, ченетата ни увиснаха толкова надолу, че ако не беше каменният под на Минас Пандиз, сигурно щяха да цопнат в океана. Джонатан Деветте Пръста се бе разположил удобно на тясното затворническо легло и размесваше дебело тесте карти, каквото не бях виждал досега — не беше нито „таро“, нито „хоргот“... Срещу него на тоалетната чиния бе седнал мъж на средна възраст, с гарвановочерна коса, пристегната с очукана сребърна халка на тила му, с черно като нощта наметало, закопчано под брадичката му с елфическа брошка. На пръста му блестеше сребърен пръстен с аметист, който очевидно ставаше и за писане — със зяпнала уста наблюдавах как той с видимо неудоволствие драсва със сияещия камък две черти върху масата, покрита със светещи цифри, между него и Джонатан.

— Е... това не е ли... — прошепна Майки до мен развълнувано.

— Точно той е. Нямам представа какво е направил този път, ама явно пак са го затворили за нещо... — отвърнах аз също с шепот, стараейки се да не привличам вниманието на двамата магове в килията. Очевидно не успях, защото Джонатан се обърна внезапно, скочи, приближи се до вратата и викна:

— Черната чума на Ланкърк да ме тръшне, ако това не са Следотърсача Майки и Алекс Сладкодумеца! Как ни намерихте, момчета? Какво ви води насам? Ама влизайте де, влизайте...

Ние се спогледахме и многозначително се покашляхме. Джонатан се плясна по челото, измърмори „Ама съм прост...“ и допря длан до ключалката. Тя послушно изскърца и се отвори. Влязохме боязливо в килията, защото киселият нрав на Джаред Терънс ван Сторн, известен още като Вечният Човек, бе надълго и нашироко описан в редица предания и легенди... повечето с не твърде оптимистичен край.

Оказа се, че сме се притеснявали напразно, защото Тъмният Маг наистина бе вкиснат, но за щастие, не на нас.

— Ама вече почвам да подозирам, че мамиш, Джони! Две на 149 — това може ли да е реален резултат, кажи ми?!

— Не следиш играта, о, лъчезарни мой приятелю — хилна се Джонатан и махна към нас. — Запознай се с две дружки от моя край — Алекс и Майк им викат...

— Чух — сопна се Тери Сторн и ни метна един смразяващ поглед. — За какъв клин са се домъкнали тук? Ако е само за да ни развалят играта...

Двамата с Майки започнахме един през друг да се извиняваме и да обясняваме колко важна задача са ни възложили. Джонатан ни прекъсна с усмивка някъде по средата:

— Добре де, добре, не се страхувайте, той просто така си гледа. Тери, друже, очевидно репутацията ти на слънчев и дружелюбен човек е известна навсякъде. Кажете сега каква е тази толкова неотложна работа, та щом и в Минас Пандиз не можах да се скрия.

Обяснихме му набързо за какво става дума. Той се замисли, седна с кръстосани крака на леглото, щракна разсеяно с пръсти и в устата му се появи запалена цигара. Тъмният Маг с досада махна на свой ред с ръка и на самичката се появи масивен пепелник от кована мед. Джонатан пуфтя минута-две, като от време на време се

забавляваше да пуска кръгчета дим към тавана на килията, след което скочи, отиде до стената, измести един камък, извади едно шише и удари яка глътка.

— Ама стига си ми пил от водката! — разсърди се Тери Сторн. — Знаеш ли колко ми струва контрабандата тук?

— Не е като да не можеш да излезеш и да си напазаруваш на нормални цени — весело отвърна Деветте Пръста и прибра бутилката. — Момчета, май ми е ясна работата. Тери, искаш ли да се поразходим до Вирна?

— И какво ще дирим там? — попитахме всички в един глас.

— Е, хайде сега, ясно е като бял ден — бирата ви е прокълната от Роузи, вещицата на Вирна...

— Как пък ти хрумна това?

— Елементарно, чада мои — театрално се поклони Джонатан. — Роузи е единствената вещица, която практикува по това време на годината. Мириам е с отнет лиценз, Стела е на сватбено пътешествие из Висящите Светове, Мария е тук, в Минас Пандиз, заради едно недоразумение, включващо джудже в кома, камшици и виагра... абе разбрахте за какво става дума. Заклинанието за негодност се използва единствено от вещици: ако бяха вещерите на Югозапада, бирата щеше да се превърне в мед, ако бяха агромаговете от Острова на Дъжда, щеше да се преобрази обратно на хмел и така нататък. Следователно...

— Следователно намираме Роузи, принуждаваме я да обърне магията наопаки и всички са щастливи, доволни и напоени — прекъсна го Тери. — А за какво съм ти аз?

— Ами нали знаеш, че не обичам много да се забърквам с вещици. Непредсказуеми са като плужек, държащ жезъла на Мерлин. Така че ако случайно нещата тръгнат в погрешната посока, няма да е зле евентуално да си наблизю. А и една разходка ще ти се отрази добре — направо си се сраснал с тази килия...

— Добре де, едвам ме нави! — измърмори Тери и се протегна с наслаждение. — Отдавна не съм изпълнявал поръчки за селяни...

Майки понечи да възрази срещу това определение, но успех навреме да го ръгна в ребрата. Не му беше сега времето да влизаме в гражданско-селски диспути.

— А как ще стигнем до Вирна? — запитах вместо това аз. — И по-интересният въпрос: няма ли да има... м-м-м... проблем с това, че

си затворник?

— Тези идиоти не могат да ми попречат да изляза оттук, ако ще и Белия Съвет да свикат — изкриви уста презрително Тери и кимна на Джонатан. Дватама се уловиха за ръце и с половин глас изрекоха нещо дълго, звучащо внушително и очевидно магическо. Неизвестно откъде в килията се изви ледена вихрушка, която ни зашлеви през лицата така, че очите ни се насълзиха. Не след дълго осъзнахме, че вече сме в блатата на Вирна, наоколо няма и помен от Минас Пандиз, а двамата магове крачат напред усмихнати и изясняват кого повече го мързи.

Щом наближихме къщичката на вещицата, двамата с Майки благоразумно решихме да поизостанем. Всеизвестен е фактът, че когато лица с магически умения си мерят... жезлите... е по-добре да си встрани, за да не опереш пешкира по случайност. Тери и Джонатан обаче най-невъзмутимо се приближиха и захлопаха по вратата.

— Роузи! Отваряй веднага! Знаем, че си вътре, не се прави на ощипана госпожица!

Дочу се скърцане на прозорец. Майк и аз подскочихме и побързахме с достойнство да се скатаем зад едно доста прилично изглеждащо храстче. За наше изумление обаче това не беше вещицата, слава на Все Светии — отвътре се измъкна русоляв младеж с разчорлен перчем и накриво закопчана риза. В ръцете си държеше чифт ботуши, които вероятно възнамеряваше да обуе веднага щом се изниже на безопасно разстояние от къщичката.

— Били??? — възкликнаха в един глас Джонатан и Тери. Младежът се сепна и изгърва единия ботуш на земята.

— Тери? Джони? Вие пък какво търсите тук, в името на Мрака?

— Ние сме по работа — ухили се мръснишки Джонатан. — Любопитното е ти какво правиш тук и защо изглеждаш като първокурсник, който току-що е... ау-у-у, не!!! Били, моля те, кажи ми, че не си...

— Е... сега... един джентълмен никога не обсъжда дамите, с които е имал интимни отношения — изпъчи се Били Зеленчука предизвикателно. Не успя да скрие обаче руменината по почти детските си бузи.

— Дами?! Абе, Били, имаш ли представа с кого си се забъркал? — удари се по челото Тери.

— Ми... каза ми, че се казва Карина, че е екзотична танцьорка от Вал-Тайрен и че е пълнолетна — какво друго му трябва на човек...

— О, да, определено е пълнолетна... — Маговете с труд сдържаха смеха си. — Били, приятелю, поздравления! Току-що влезе в летописите на магията като най-младият вълшебник, опънал най-дъртата вещица в историята!

Били Зеленчука преглътна. Лицето му сега далеч не бе толкова румено... всъщност, мен ако питате, направо си бе позеленял, ама нейсе. Адамовата му ябълка подскачаше нервно нагоре-надолу, опитвайки се да възпре повдигащото се в гърлото му отвращение.

— Е, какво пък... — философски отбеляза Тери — както е известно, красивите жени са за хора без въображение.

— Ама бая въображение трябва, за да забравиш кого точно си онодил... — прихна Джонатан отново.

Били изгледа и двамата с раздражение:

— Още някое остроумие ще ми извадите ли? Майната му, станалото — станало, сега кажете за каква работа става дума?

— Твоята голяма любов е метнала заклинание за негодност върху бирата в Средната Земя — осведоми го Тери, с труд сдържайки се да не се разхили. — В момента там ври и кипи — размирици, алкохолен туризъм, това-онова... Младежта в лицето на ей онези двамата там, в храстчето, любезно ни помоли за помощ и нямаше как да им откажем. Затова ще ни направиш ли услуга и ще извикаш ли дамата на сърцето си отвътре?

— Много смешно... — промърмори Били, но беше достатъчно честен, за да признае, че това най-вероятно щеше да свърши работа. Той се прокашля и с меден глас подвижна под прозореца:

— Карина, скъпа, искаш ли да се разходим до Каньона на Романтиката? Виж какво хубаво време е навън...

— О, да, патенце... каква чудесна идея само! Веднага идвам, само да намеря къде съм си затикала бикините... — дочу се звънливо момичешко гласче отвътре. Били бръкна машинално в джоба на ризата си, извади оттам нежнорозови бикини, почервеня целия, хвърли един кръвнишки поглед към двамата Тъмни Магове, които вече се давеха от беззвучен смях, и извика:

— Не ги търси... хм... патенце... Май ги намерих.

— Ах, палавник такъв! — В къщичката бликна смях. — Добре, идвам, но няма да се възползваш от това, че съм без бельо, нали?

— В никакъв случай! — Гласът на Били потрепери.

Когато преобразената вещица излезе през вратата на дома си, видът на тримата магове, застанали един до друг, я извади от равновесие.

— Кои сте вие и какво искате от мен? — кресна тя с нормалния си глас, докато Столиката Магия бавно се топеше по тялото ѝ. Били хвърли един бърз поглед върху провисналите ѝ гърди, набръчканите ръце и покритите с целулит бедра и моментално премести очите си отново върху лицето ѝ. Адамовата му ябълка отново заподскача.

— Ако чак толкова държиш да знаеш, ние сме Тери Сторн и Джонатан Деветте Пръста. Вярвам, че вече... хм... си опознала Били Зеленчука. До нас се донесе слух, че имаш нещо общо с мистериозното вкисване на бирата в Средната Земя, затова идваме да проверим има ли нещо вярно в това и ако има — учтиво да те помолим да вдигнеш заклинанието.

— А ако не искам? — изсъска вещицата. От очите ѝ се сипеха мълнии — първоначално от мястото, където се бяхме скатали с Майки, изглеждаше метафорично, но като се вгледахме, видяхме как блатната трева пожълтява и започва да дими там, където падаха искрите.

— Тогава ще те помолим още по-учтиво — ухили се Джонатан.

Вещицата изръмжа нещо и започна да чертае някакви символи във въздуха. Сбръчканият ѝ пръст се движеше с бясна скорост.

— Ама ти сериозно ли? — почеса се с пръстена си по главата Тери Сторн. — Ще опиташ бабешка магия върху трима от най-силните Тъмни Магове, съществували някога?

— Оптимистка е, трябва да ѝ го призная — кимна Били Зеленчука.

Внезапно вещицата атакува. За няколко ужасяващи частици от секундата ми се стори, че тримата са обречени: толкова страховито изглеждаше отровназеленият ураган, който се стовари върху тях. Косите им лумнаха с мъртвешки пламъци, кожата на ръцете им започна да се топи и да пада на едри капки плът, от очите им потекоха кървави сълзи, които с отвратително съскане и цвърчене се изпаряваха на мига...

Илюзията обаче не трая дълго. С перфектно отработени и пестеливи движения (всъщност, защо се чудя, тримата бяха работили заедно доста време и, както се казва, си довършваха заклинанията...) Тери, Били и Джони се прегрупираха. Вечният Човек излезе напред, вдигна ръка, на която сияеше аметистовият пръстен, и изкрещя на някакъв странен език. Били и Джонатан застанаха зад него, хванаха се за ръце, измърмориха на свой ред нещо, след което рязко разплетоха пръсти. Облакът на вещицата изфиряса моментално. Тримата наобиколиха пишман магьосницата, която стоеше като истукан, оплетена в ярковиолетовата паяжина, която струеше от пръстена на Тери.

— Ще се заяждаме ли още или вече сме готови да вдигаме заклинания? — миролюбиво попита Били Зеленчука.

Ако погледът на вещицата можеше да убива, от небето точно в този момент щяха да се сипят трупове на дракони. Нямаше обаче какво друго да направи, освен примирено да кимне.

— Чудесно! — похвали я Деветте Пръста. — Хайде сега, мирно и тихо, разваляш заклинанието... и без да ти идват странни идеи, понеже не знам колко дълго ще издържи търпението на Тери.

Роузи изръмжа нещо не твърде културно, влезе в къщичката си, след малко отвори прозореца и хвърли един амулет на земята.

— На! Да ви приседне дано!

— Браво! — Били се наведе, вдигна го и го стисна в юмрука си. От ръката му бликна черен пламък, който бързо се превърна в зелен дим и отлетя.

— И да не съм чул за друго подобно нещо, че лошо ти се пише — изръмжа Тери с характерното си благо настроение. Роузи го поздрави с вдигнат съсухрен среден пръст и хлопна кепенците.

— Добре, банда, хайде да скокнем до „Зелената котка“ за една бърза бира! — викна Били с усмивка.

— Да бе... бира... виж, ако е за водка, става — намръщи се Джонатан, докато палеше появилата се изневиделица цигара.

— Е, ако ще прием водка, за какво беше цялата тая разправия днес? — тросна се Тери.

— За чест и слава, учителю... за чест и слава — прегърна го Джонатан през рамо и издуха две кълбета дим в лицето му.

— Добре де, навихте ме. Ама няма да се увличаме, защото помните какво стана последния път, когато се напихме тримата...

— Всички помнят — потръпна Били. След което явно се сети за нещо и се ухили: — Началство, ти научи ли белота най-накрая или още те бият като трол — елфи?

— Ти да мълчиш... хм... патенце — затапи го Тери, обърна се към нас (толкова бяхме се захласнали, че бяхме забравили да излезем от храстчето) и подвикна:

— Хайде, младежи! Напред към „Котката“! Бирите са от вас!

СМЪРТТА В МЕТРОТО

Когато Смъртта влезе в метрото, остана крайно неприятно изненадана. Появата ѝ винаги бе съпроводена с писъци. Вярно, че се бе маскирала, но това никога не спираше простосмъртните. Когато онзи ненормален арабин се бе взривил на автобусната спирка в Тъпър Ийст Сайд, бе приела образа на тригодишно русокосо и синеоко момиченце. Имаше писъци. Бе прекарала целия 11 септември в обикаляне насамнатам около кулите близнаци в лика на военен пилот (какво да се прави, в нейната професия бе така — или развиваш чувство за хумор, или се пенсионираш преждевременно...). Часове преди двата самолета да се забият в творението на американския инженерен гений, навсякъде, откъдето минеше, се раздаваше по някой-друг... правилно, писък. Дори в любимите ѝ години на бубонната чума, когато седмици преди първите смъртни случаи бе обикаляла из прогнилата и смърдяща на леш Европа под формата на 90-годишен свещеник, болен от Паркинсон, какво бе предизвиквала появата ѝ сред селяците? Писъци, разбира се.

Това бе едно от първите неща, които баща ѝ — бившият Смърт — се бе постарал да я научи още докато бе в люлката. Нейните връстници си играеха със скелети на умрели котета и разлагащи се трупчета на гълъби, а тя бе принудена да седи мирно пред тати и да запаметява напътствията му дословно. „Повярвай ми, малката ми“, чуваше тя и до ден-днешен плътния му задгробен глас, „сега може и да съжаляваш, че не си навън с останалите, които безгрижно си играят в площадката с изпражнения и строят малки фекални кулички с родителите си. Ще дойде време обаче, когато ще си ми благодарна. Защото ти, дребосъче, си създадена, за да бъдеш велика. А великите дела искат велики саможертви. Така че ако не желаеш да прекараш остатъка от съществуването си в пренасяне на умрели домашни любимци до Великата Небесна Ферма, по-добре ме слушай и запомни всичко, което ти разказвам...“.

Така и бе направила. И в момента можеше да се сети за един от първите уроци, които татко ѝ бе преподавал: „Винаги има писъци. Дори да се дегизираш като Господ Бог, винаги ще се намери някой — обикновено или дете, или откачен — който да те разпознае. Бъди внимателна и имай готовност да пресечеш паниката още в зародиш. Защото паниката е Хаос. А това, което правим ние, е възплъщение на Върховния Ред. Ние сме тези, които подреждат кубчетата обратно в кутията, след като боговете и дяволите са се наиграли с тях. Ние сме тези, които ги подготвят за следващото представление“.

А днес явно трябваше да умре някой доста високопоставен в йерархията, щом Министрите я бяха повикали толкова спешно. Смъртта винаги бе ползвала метафорите на баща си — за нея повечето хора бяха кубчета с препинателни знаци, известна част бяха трудно влизащи в употреба букви като „Ъ“, „Щ“, „Ю“ и прочие, а останалите (доста малък процент, ако трябва да сме точни...) бяха значими и невъзможни за замяна графеме като „А“, „О“, „И“ и така нататък. Припряността в гласа на Отвъдния обаче бе толкова отчаяна, че в първия момент се бе замислила дали няма пък да се наложи да ескортира до оня свят самата шибана кутия.

Само по себе си това бе достатъчно, за да докара нервна криза на когото и да било.

А и липсата на писъци...

С огромно усилие на волята си наложи да не се паникьосва. „Паниката е Хаос“, повтаряше си тя като мантра, докато оглеждаше вагона, в който ѝ бяха заповядали да се качи. Домакини, тийнейджъри, застаряващи похотливци, баби, връщащи се от пазар... и сополиви ревящи хлапетии. Сигурно имаше поне 200 в целия влак, две трети от които бяха на по-малко от три метра от носа ѝ.

Тук вече със сигурност имаше нещо нередно. Обикновено малките досадничета първи улавяха присъствието ѝ и започваха да циврят. А сега... нищо. Тя се огледа наоколо, но дори тренираният ѝ поглед не успя да локализира проблема. Явно щеше да се наложи да рискува.

— ОК, не се правете повече на гламави, ами ми кажете за какво иде реч! — ревна тя, използвайки свръхсекретната инфразвукова честота. Хората не можеха да я чуят — най-много нечие тренирано ухо съумяваше да прихване вибрациите, причинени от ултраниските

звукови вълни, но отдаваше това на факта, че някой от околните определено е прекалил с бобената салата тази вечер.

Отстрани изглеждаше така, сякаш Смъртта в сегашния си аватар се прозява. Гениалната част в цялата система за комуникация бе, че хората пребиваваха в заблуждение, че прозявката е заразна. Ето защо когато някой се „прозинеше“ на публично място и избрани личности наоколо му „отговаряха“, това се приемаше като нещо абсолютно нормално. На никого нямаше да му хрумне, че всъщност става свидетел на оживен разговор между доста по-висши същества, за които човешката раса бе просто забавление, подобно на дежурния анекдот на предпоследната страница на вестника.

— Здравсти, колежке — „прозя“ се един от седящите във вагона потни и вмирисани на риба чичковци. — Какво чудесно съвпадение! Моля те, кажи ми, че си тук не заради X-74-01-J, понеже споровете за юрисдикция са ми толкова омразни...

— Точно него издирвам! — сопна се Смъртта, която бе запомнила инвентарния номер наизуст („Съвършенството се крие в подробностите“, обичаше да повтаря баща ѝ). — А ти от кой отдел си?

— От „Любовна Смърт“, уважаема... Водим нашия човек на отчет вече над 20 години и мисля, че е наше право да го приберем.

— Как пък не! — обади се заядливо (и беззвучно, разбира се...) една от решаващите sudoku в ъгъла на вагона баби. — X-74-01-J си е наш! Отдел „Самоубийци“ го преследва, откак беше на 15 години... и въпреки всичко продължаваше и продължаваше да ни се изплъзва! Юрисдикция друг път — сега вече го пипнахме!

— А нас, „безчувствените“, никой ли не ни бръсне за слива, колеги??? — нададе ядосан глас тийнейджърът със скейтборда в дъното на коридора. — Винаги ни затикват в девета глуха, а после на нас ни мърморят защо не сме приключвали повече случаи за тримесечие! Ако искате, обадете се на Министрите, правете каквото искате, но този тук ще го прибере отдел „Емоционално осакатени“ и точка!

— ТИШИНА, МОЛЯ!!!

Инфразвуковата вълна, разтърсила влака, бе толкова мощна, че накара колелата на железния звяр да застържат заплашително по релсите. Пътниците (или поне онази част, която не бяха въввлечени в окултно-юридическата дискусия) ужасено се уловиха за перилата във

вагоните. Машинистът по-късно щеше да признае пред любовницата си, че със сигурност е завъдил няколко бели косъма заради въпросния инцидент.

— Някой ще ми обясни ли защо, в името на Мрака, обсъждате скромната ми персона? — продължи да тътне страховитият глас. Смъртта и събеседниците ѝ с изумление откриха, че източникът на въпросното боботене бе мъж на средна възраст, леко оплешивяващ откъм чело, но за сметка на това с доста дълга коса, прихваната на опашка отзад, с фланелка на ветераните АС/ДС. Всички го бяха забелязали още при влизането в метрото... и го бяха отписали като възможно най-тривиалния в цялата подземна железница. Не, наистина — нямаше начин това да е Х-74-01-Ј...

Смъртта направи нещо, което не ѝ се бе налагало от студентските години — бръкна в раницата си и извади досието на обекта, когото я бяха призовали да „прибере“.

— Хм, я да видим... Тери Сторн?

— За Вас, уважаема, съм Джаред — поклони се иронично странният смъртен. — И за какъв клин, да ме прощавате за сквернословието, сте се юрнали подире ми като стадо разгонени гоблини? Хайде, госпожо Смърт, Вие сте ми ясна... ама чак пък половината добитък от Министерството? Честно, карате ме да се чувствам като кинозвезда.

— Ами, господин Сторн... — запелтечи бабата от „Самоубийства“.

— Ван Сторн, драга! — раздражено я поправи облеченият изцяло в черно човек.

— Господин ван Сторн, сър... много се извиняваме, ама... ние сме обикновени черноработници...

— Да бе! Лично главите на половината отдели в Министерството следват задника ми... и си мислите, че съм толкова прост, че да не заподозра нищо? Е, уважаеми, изплюйте камъчето!

— Хм... ами според данни от разузнаването днес трябва вече да сте мъртъв, сър — обади се чичката от „Любовна смърт“.

— Триста орка и брадата на крал Артур в собствен сос! — развесели се странникът, който очевидно нямаше намерение да умира точно днес. — Ама Анна още ли работи в статистиката? Да ѝ предадете много поздрави!

— Да, непременно, ама... аз казах „разузнаването“...

— Е, така де — а откъде разузнаването черпи данни в 99% от случаите? От статистиката, понеже бюджетът им за скаути е отрязан. Онази патица е забелязала, че приближавам критичен момент — тоест, има доста голяма вероятност да се метна пред някой влак, да скоча от Бруклин Бридж или да се нагълтам с любимите на д-р Хаус хапченца. Само че нека ви издам една тайна. Анна и статистиката ѝ винаги грешат. Да, наистина съм отчаян от живота. Да, не виждам смисъл да продължавам да се мъча, колкото само да отлагам неизбежното и за пореден път да се хвърля в обятията на незнаеща какво иска кокошка. Така е... но така беше и останалите 3798 пъти, когато съм изпадал в подобни ситуации. Някак си винаги намирах сили да продължа. Усещах дълбоко в себе си онази тръпка, известна на всички комарджии: да, губиш, останал си по долни гащи... ами ако изведнъж късметът за разнообразие вземе, та те споходи? И ти продължаваш смело, хвърляйки се с главата напред в поредното житейско бласто, залагайки честта си, интелекта си и финансовото състояние на поредната никаквица, от която вероятно ще можеш спечелиш единствено поредната партида горчиви и несподелени сълзи. Но поради някаква странна ирония на ентропията именно тази тръпка те поддържа жив... напук на Вас, уважаема — той се поклони пред Смъртта, този път без капчица сарказъм, а с дълбок респект — както и на всички вас, лешояди такива, които само дебнете зад гърба ми.

— О, я стига! Писна ми от разправии с теб! — кресна тийнейджърът със скейтборда от „Емоционално осакатени“. — Идваш с нас и точка по въпроса! После ще бистрим статистики, ентропии и прочие простотии!

Той се изправи заплашително и вдигна дясната си ръка с дланта напред. Татуировката на Министерството проблясна за миг върху кожата му с адски пламък.

Странникът се усмихна невесело.

— Ама никога няма да се научите, нали? Не мога да разбера какво ви преподават в този ваш колеж... Да тръгнеш срещу Тъмен Маг със Заклинанието на Щайнхофер? Това, меко казано, е несериозно.

Той щракна небрежно с пръсти и огънят в шепата на младока помръкна. Закъснелите рефлексии на Смъртта най-сетне се обадиха и тя

понечи да извади косата иззад гърба си и да я размаха с добре оттренирания жест, на който я бе научил баща ѝ...

Напрасно.

Не можеше да помръдне от мястото си. Съдейки по яростта, която струеше от очите на колегите ѝ, същото важеше и за тях.

— И да не забравите да предадете много поздрави на Анна! — ухили се закачливо магът, докато се изнизваше през току-що отворилите се врати на метрото. — До скоро, младежи!

Гадината се разтвори в потока пътници, които бързаха към прясно построения до въпросната спирка мол. Дълго време никой не смееше да наруши тишината, която изведнъж бе погълнала вагона.

— Мамка му и юрисдикция! — изплю се на пода след десетинаминутно мълчание бабата от „Самоубийства“.

— Тц, мамка му и разузнаване! — контрира чичката.

— Да бе, в тия дни човек и на себе си не може да има доверие...

Смъртта остана безмълвна. Докато колегите ѝ се джафкаха помежду си, тя се опитваше да прогони спомена за X-74-01-J... по дяволите — за Тери Сторн.

А също така и за жеста, който магьосникът бе направил малко преди да изчезне в тълпата обикновени люде в метрото.

Същият онзи жест, който свалячите използваша от изобретяването на телефона насам.

Свит юмрук, изпънати палец и кутре, сочещи към устата и ухото. „Обади ми се...“.

ПОНЯКОГА СЕ ВРЪЩАМ В ДУШАТА ТИ

Специално за онези двете, които захвърлиха магията на боклука и направиха всичко, за да унищожат един истински магьосник...

Вчера отново надзърнах в душата ти. Вечерта бе скучна, по телевизията отново даваха сладникави филми от онзи вид, по който ти толкова си падаше, независимо от това, че в тях се разказваше за истинска любов от вида, който ти изгони... Нямах друг избор, освен да си наляя чаша коняк, да изгася светлините в кухнята и да погледна в душата ти. Все пак това е едно от преимуществата да си Тъмен Маг — да имаш способност да надничаш в най-тъмните кътчета на света, гръмки именувани „женски сърца“.

Също както и очаквах, там беше мрачно и пусто. Постоянната ти мания за ремонти не бе подминала и сърцето ти — голите стени, които някога грееха във всички цветове на дъгата, бяха покрити с разпарцаливени помръкнали тапети, а светлината на умиращото слънце се отразяваше тъжно в помръкналите нацърбени чинии и в отдавна немитите чаши.

Поогледах се наоколо. Търсех усмивката си. Когато трябваше да напусна с подвита между краката опашка, жалък и бездомен, прокуден като куче, което не е лаяло достатъчно силно (или му е бил измислен някакъв друг несъществуващ недостатък), я забравих при теб. Мислех си, че има някаква много малка вероятност да я открия. Надявах се, че може би я пазиш, че не си я изхвърлила заедно с милионите хубави спомени, които споделяхме навремето. Напразно — нямаше я. Вероятно е споделила участта на всичко останало — натикано в чували за смет с лека ръка и метнато небрежно на улицата, за да зарадва евентуално някой клошар.

Разбутах наслоените паяжини. Я, каква изненада — все пак си запазила нещо. Един кашон, на който с избледняващ химикал бе

написано „Послушание“. Вътре се търкаляха прашните спомени за миговете, които дори ти не би могла да отречеш, затова ги бе затикала толкова надълбоко, далеч зад метлата на майка си — всичките случки, когато смирено си плюех в душата и забравях, че и аз съм човешко същество, а не роб, когато трябваше да се усмихвам, вместо да избивам зъби на хора, чието най-добро постижение бе да изрекат пожелание за смъртта на моето коте, когато нямаше работа и бяхме щастливи, защото нямаше кой да те убеждава, че заслужаваш нещо много по-добро от мен... например мускулест идиот, чиято сексуална активност да е правопропорционална на умението му да забива гвоздеи и да оправя скапани автомобили.

Идеше ми да заплача. Нямаше да е за пръв път — от мига, в който си въобрази, че си недооценена, плачех почти всяка вечер. Сега обаче се насилих да задържа сълзите си — щях да наводня душата ти, а както вече установихме, нямаше да мога да я поправа с магическа пръчка като желаниа от теб мъж. Вместо това стиснах зъби и продължих да обикалям. Не че имаше много за гледане. Защо когато магьосниците говорят, че истинското вълшебство е в усмивките на двама души, вещиците като теб се мръщят презрително и цитират приятелки, майки и женски списания, в които се говори за Непреходната Женска Ценност — мъж, който да ги издържа, докато те се бият в гърдите колко са независими.

Навремето, когато бях още второкурсник в Несъществуващия Университет и специализирах „Тъмни Изкуства и Несвята Магия“, преподавателите ми бяха пропуснали да споменат женската измама като едно от Забранените Заклинания. Едва когато напреднах в обучението и започнах да се интересувам от Неназовани вълшебства, разбрах, че още Архиканцлерката на Трантор бе издала дълбоко засекретения си Указ 85, с който се налагаше строга цензура върху магията на вещиците и възможните варианти за противодействие. И досега не мога да простя на никого от контингента на „Зелената котка“, че нито веднъж не ми бяха намекнали за това. Ако някой, който и да е, беше промълвил поне думичка, вероятно сърцето ми още щеше да е невредимо.

За жалост обаче успях да се поддам на лъжовната ти същност. Отново. Добре поне, че успях да разбера една от основните истини в

живота. Един от тези постулати, които не са в конспектите на нито един магически университет.

„Когато се захващаш с малолетна вещица, винаги си подсигури път за бягство. Защото въпрос на време е дъртата вещица да промие подобие то ѝ на мозък“.

А тогава вече няма път назад.

Защото дъртите вещици познават болката в съвършенство. И няма да се поколебаят и миг, преди да научат дъщерите си как да ти я причинят във всички възможни варианти.

ТРИНАДЕСЕТАТА ГЛАВА

Специален поклон пред Адриан Лазаровски :(

Събудих се от звука на камък, стържещ друг камък. Отначало не успях да осъзная откъде се разнася сухото търкане, но после полъхът, който разбута застоялия въздух, заобикалящ ме от незнайно колко столетия, освежи паметта ми. Бях в гробница.

Следователно, това бе звукът от отместваща се надгробна плоча. Странно. За последен път чух това стържене преди около две-три хиляди години, когато десетина търсачи на силни усещания бяха решили да опитат късмета си и да ме възкресят. Но пък ако помня какво се случи с тях... В крайна сметка, ничия памет не е безгрешна — дори ако се казваш Абдул ал-Хазред.

Така. Напредваме. Вече дори си спомних името си. Браво на мен. Другото засега не ме интересува. Важно беше да разбере единствено на кого, Мракът го взел, бях потрябвал по никое време.

Все още не бях отворил очи. Страхувах се, че ако го направя, сухата кожа на клепачите ми ще се разпилее по бузите ми като прастар пергамент. А и не знаех дали идиотът не е донесъл със себе си отвратителния привкус на светлина — тази, която за едно Дете на Мрака като мен бе по-омразна и от Божия целувка. Отлепих бавно устни и изрекох:

— Ако си донесъл със себе си факла или нещо друго, би ли го изгасил, ако обичаш?

Учудих се на гласа си още с първата прозвучала нотка. Приличаше на звука от разравяне на купчина чакъл в празно ехтящо пространство. Устата ми се разтегна в усмивка, която обаче се стопи, щом чух гласа отсреща:

— Спокойно, Гарване. Мракът е и моя съдба.

Изпсувах наум. От всички неканени гости, които очаквах да видя пред себе си, името на Тери Сторн бе последно в списъка ми.

— Тери... Доста време мина от последната ни среща...

— Така е, учителю.

— Предполагам, имаш достатъчно убедителна причина да използваш това, на което самият аз съм те учил, и да връщаш от смъртта един пенсионер.

— Приеми, че просто съм те събудил от доста продължителна и досадна старческа дрямка.

— Не че не си прав донякъде, но това е друг въпрос. Само не ми казвай, ако обичаш, че си дошъл за книгата.

— Така е, Гарване. След като друидите от Светлото Братство изгориха последния 666-ти препис на „Некрономикон“, единственият останал екземпляр би трябвало да е у теб.

— Да, вярно. Но какво те кара да мислиш, че ще ти го дам? Мисли бързо, младежо. Търпението ми не е безгранично и ти много добре знаеш това.

— В момента това въобще не ме интересува, Гарване.

— Нима искаш да кажеш, че ще се изправиш срещу мене, ученико?

— Нямам намерение, учителю. Не съм дошъл за свада, а за разговор... молба... може би съвет...

— За какво ти е книгата ми? И без това вече знаеш много повече от който и да е друг Тъмен Маг.

— Повярвай ми... трябва ми и то много.

Изгледах го втренчено. В гласа му прозвучаха нотки, каквито не бях чувал досега. За хилядолетията познанство с него бях ставал свидетел на какво ли не — на ярост, раздразнение, безразличие... но тъга у Тери Сторн???

Премерих го с очи още веднъж от глава до пети. Беше все същият както преди вече близо четири хиляди години, когато дойде в къщата ми, за да се изучи на Тъмното Изкуство. Беше твърдо решен да стане най-добрият... и, в името на Мрака, успя. В началото никой не го приемаше насериозно — отчасти поради факта че е ученик на Лудия Арабин (в крайна сметка никога не бях бил популярен...), отчасти поради вроденото недоверие и в някои случаи дори омраза към малефицистиката и некромантията, отчасти поради твърдото му решение да запази младежката си външност. Последното като че ли разгневи най-много мухлясалите мозъци на колегите му, според които

ако един Маг не изглежда стар като света, изкуството му не струва и пет пари. Въобще Тери с външния си вид нарушаваше най-малко две трети от всички магьоснически традиции. Вместо обичайния бял плащ или черна роба, препасана с въже (каквито бяха каноните) той винаги носеше черни кожени якета или дълги черти палта. Косата му — все още гарвановочерна — бе доста дълга и препасана отзад на тила със сребърна халка. Никога не носеше жезъл или други глезотии, но за сметка на това не сваляше от ръката си станалия вече легендарен пръстен с изрязаната от цял аметист пентаграма. Да, хлапето определено имаше собствен стил — както във външния си вид, така и в изкуството си...

— Усещам нещо странно в гласа ти, ученико.

— Никога не съм можел да скрия нищо от теб, Гарване.

— Случило ли се е нещо?

Той се поколеба. Това бе нещо ново — досега не го бях чувал да забавя отговорите си дори за миг.

— Трябва ми Тринадесетата глава, учителю.

Сега пък аз млъкнах объркан. 13-та глава на моя труд бе финалната, най-дълго мислената и проверявана от мен. Това бе апотеозът на „Некрономикон“ и на Тъмното Изкуство въобще, нещо, което дори и най-закоравелите Тъмни Магове не бяха докосвали. Никой досега дори не бе разтварял страниците на 13-ата глава. В нея бях описал финалните стъпки, които магът трябваше да извърши, преди да се отдаде изцяло и безвъзвратно на Мрака. Там бях изброил всички начини да изтръгнеш от мозъка, плътта и душата си онова, което ни прави хора и същевременно ни лишава от пълния потенциал на магията — лигавите човешки чувства: любов, състрадание, милост...

— Май не те чух добре, ученико? — проговорих след дълго мълчание.

— Напротив, Гарване. Искам 13-ата глава.

— Знаеш, че е опасно. Никой, освен мен, не е извършвал това... а и не съм съвсем сигурен дали успехът ми не се дължеше на чист късмет.

— Това няма значение, учителю. Или и аз ще умра, или ще бъда погълнат от Мрака... И в двата случая печеля по-добър от сегашния си

живот. Мислех, че вече съм постигнал всичко, но не е така. Искам да се отърва от чувствата си.

— Досега не бях забелязвал да ти пречат.

— Отскоро започнаха, Гарване. Хиляди години прекарах в лутане по всички светове... търсех жена, на която да дам онова в мен, което за целия ми живот стана твърде огромно и дори заплашва да ме взриви отвътре като напор на задържана зад тясна язовирна стена вода... Да, намерих много жени, които заслужаваха да бъдат обичани истински — така, както само аз мога. Сред тях имаше и такива, които не се плашеха от силата на любовта ми подобно на свикналите на приятелско харесване и сексуално привличане от страна на незрели хлапета. Да, Гарване, имаше и истински жени, а не просто ненужно натрупване на мастна тъкан около вагината. Малко бяха, но ги имаше. Но тук дойде другият проблем, учителю. Аз съм почти на 8000 години. Знаем, че не ми личи, дори глупавите жени не го забелязват отначало... но после...

Видях как юмруците му се свиват, в очите му се появи опасен блясък, а челюстите му бяха здраво стиснати.

— Какво значение, в името на Мрака, има на колко години съм в действителност, след като по външен вид и по дух съм млад??? Какво трябва да стане, за да поумнеят жените? Защо дори аз, с цялото си магическо изкуство, не мога да променя това??? — Всеки следващ въпрос се процеждаше с усилие през стиснатите му зъби и излизаше навън като експлозия от жлъч.

— Успокой се.

— Не мога, учителю. Трябва ми 13-ата глава!!! Трябва ми...

— Успокой се. Ще ти дам книгата.

Извърнах поглед към пода на гробницата. Следвайки движението на очите ми, един от камъните се разклати и се измъкна с отвратителното скърцане на гнил зъб. Под него имаше дебел том, подвързан с истинска драконова кожа. Трудът на живота ми. „Некрономикон“ — алфата и бетата на Тъмното Изкуство. Не някой от вече отдавна изгорените 666 преписа — оригиналът, написан от моята ръка. Някъде вътре из него сигурно все още имаше кървави петна по страниците: кръвта на онези, които се бяха опитвали да го откраднат от мен... и бяха загинали от неопишуемо грозна смърт, за която дори и аз предпочитал да не мисля.

Видях как очите на Тери припламнаха.

— Вземи го, ученико. Смятай това за подарък към най-способния от последователите ми. За теб е.

Бавно, много бавно, той се наведе и измъкна от дупката моето любимо творение.

— А сега, ако ми позволиш, възнамерявам да заспя отново. Или да умра отново, ако така предпочиташ. Знаеш, че винаги си добре дошъл тук... така че наистина ще се радвам да те видя отново тук след време... и то невредим, да подчертая. Внимавай, Тери, и късмет.

Последното нещо, което видяха очите ми, бе изуменият поглед на Тери. Досега никога не го бях наричал по име. По този начин признавах, че е равен по сила на мен, че вече не сме учител и ученик, а двама равнопоставени Магове... последните истински Тъмни в историята на магията.

И, в името на Мрака, той наистина си го заслужаваше.

Искрено се надявах, че ще се срещнем отново.

КУПЕ №7

Разказът е писан през далечната 1999 година... Тогава влаковете на БДЖ бяха все толкова некомфортни и миризливи, но пък романтиката, която цареше в купетата, беше безценна. Тогава жените бяха по-толерантни към случайните запознанства и дори се случваше да излязат с някой, който не е манекен на фитнес зала. Посвещава се на всички, които все още си спомнят тези красиви мигове...

Влакът беше почти празен. Зарадвах се, понеже в последно време никак не обичах компаниите, особено когато бяха нежелани и натрапващи се. Влязох в купето, затворих вратата зад себе си и с облекчение запалих цигара. Някой беше казал, че пороците ни правят по-силни. Не знам дали бе прав, или просто това бе поредният опит на човека да оправдае жалкото си пристрастие към някои дребни удоволствия, но това бе точно това изречение, от което имах нужда, за да успокоя будната си както никога съвест. Виж, за да успокоя и мислите си, които препускаха из главата ми като стадо побеснели коне, трябваше да предприема значително по-решителна стъпка — като например да се опитам да поспя. В края на краищата не бях спал от доста време. Реших да се опитам да поправа злината, като изгася фаса и се отпусна безволно на седалката.

Не знам колко време бе минало, нито пък какво точно ме накара да отворя толкова внезапно очи. На отсрещната седалка, точно срещу мен, бе изникнала сякаш от небитието млада жена, почти тийнейджърка, която пушеше нервно и гледаше през прозореца с празен поглед. Сепнах се. Сякаш бях видял призрак. Опитах се да издам нещо средно между спазматично прокашляне с лек извинителен оттенък и дрезгав смях над собствената си страхливост. Резултатът не бе никак успокояващ нито за мен, нито за неочакваната ми спътница. Тя трепна и цигарата падна от ръката ѝ.

— Хм... Здравейте — прочистих най-накрая богато покритото си с никотинов налеп гърло и успях да събудя джентълмена в себе си. — Отдавна ли ме наблюдавате как се предавам доброволно на Морфей?

— Всъщност тъкмо влизах — поотпусна се малко момичето, дори успя да изкара отнякъде слаба усмивка. Мислено пригладих перчема си и се усмигнах (също мислено, разбира се) в отговор — явно все пак прословутият чар на потеклото ми все още действаше.

— Странно, че сте избрали да влезете точно в това купе — продължих с настоятелността си, въпреки че бе повече от очевидно, че последното нещо, което тя иска, е разговор по това време на денонощието и то в компанията на непознат във влака. — Всички останали са почти празни...

— Не знам какво ме накара да вляза тук. Може би... просто не ми се седеше сама. Предпочетох да имам все някаква компания.

— Дори и за целта да трябва да влезете при непознат, който може да се окаже изнасилвач, клошар или масов убиец? — усмигнах се вежливо аз.

— Да, дори и това.

— Не знам каква е тази самота и този стремеж към разговори, щом може дори да Ви накара да влезете в Купе №7...

— Че какво е странното на това купе? — погледна ме изненадано момичето. Очевидно наистина не бе чувала нищо... или доста добре се преструваше. Ще видим...

— Хм-м-м... ако наистина сте пропуснала историята на Купе №7 в този влак, значи наистина имате нужда от доста сериозен и продължителен светски разговор... или пък сте проспали последните 20 години от живота си.

Тя се усмигна:

— В подобен случай би трябвало майка ми да ме е родила спяща.

— Съмнявам се искрено в това, мадамозел — поклоних се леко аз. — В такъв случай, след като пътят ни и без това е доста дълъг, а темите за разговор между двама случайни познати са твърде малко, бих счел за свой дълг да Ви разкажа историята на Диана и Тери Сторн... ако не възразявате срещу нахалството ми, разбира се.

— О, не, моля Ви — запротестира тя с усмивка. — Помислете само каква скука би била, ако няхахте готовност да извадите като фокусник от ръкава си някоя-друга история...

— Благодаря Ви, но след като ще навлизаме в дълбоките дебри на миналото, свръхестественото и необяснимите неща, по-добре е да изгасим лампата. Добрите истории винаги изискват по малко мрак, не мислите ли? Не се притеснявайте, не съм сексуален маниак и няма да Ви сторя нищо. Просто приемете, че мисля и си припомням миналите събития по-добре в отсъствието на дразнещата ме понякога светлина.

Момичето реши да приеме всичко като каприза на един възрастен или пък любопитството ѝ надделя решително над страха, тъй като без да се колебае нито за миг, изгаси и без това едва мъждукащия светилник в купето. Отпуснах се назад, преплетох пръсти и започнах:

— Пред около 7120 години...

— Но, господине! — прекъсна ме спътницата ми. — Преди малко казахте, че събитията в Купе № 7 са станали преди двадесет години...

— Така е, мадмоазел, но понякога, за да разберем по-добре близкото минало, трябва да се обърнем към по-старите времена. Тогава, когато всичко е било значително по-лесно, понеже на този сега корумпиран и материален свят е властвало предимно Доброто. Нямало нито алчни богаташи, нито презрени дори от родителите си бедняци, нито сребролюбиви момичета и жени, които да търсят единствено това в мъжете около тях. В този свят, за който Ви разказвам, властвала единствено и само магията — добрата магия... Добрите магьосници били уважавани от всички, тъй като не отказвали на никого помощ, услуга или дори само добра дума. По петите им винаги се тътрела многобройна тълпа, която искала да им благодари, да ги дари с цвете или поне да се докосне до дрехата им с благоговение.

За жалост обаче дори в такъв идиличен на пръв поглед свят не можело да мине без капката катран, която, както добре знаете, вгорчава цялата каца с мед. Някъде в тъмните гори на Ледената планина тихомълком набирал сила Ордена на злите магьосници — мелези, неспособни да се оправят като хората дори с елементарна вещерска магия, но за сметка на това безкрайно амбициозни и твърдо решени един ден да завладеят целия свят, да внесат покварата на парите и веднъж завинаги да изкоренят Доброто от душите на човешкия свят.

— Добър разказвач на приказки сте — прекъсна ме младата жена — но все пак аз отдавна не съм във възраст, в която вярвам на истории

за магия и победа на Доброто над Злото...

Въздъгнах.

— Естествено, мадмоазел. Знам това. Именно това би трябвало да Ви убеди, че Злото все пак успя да спечели въпросната битка на живот и смърт. Не само Вие — никой вече не вярва в магията и в Доброто. За хората като Вас магия е фактът, че пачка пари, размахана пред носа на жена, променя като с вълшебна пръчка отношението на описваната особа от омраза към любов... Но нека се върнем към разказа. Освен ако не Ви е неприятно...

— Не, не, продължавайте...

— Добре тогава. Както вече Ви стана ясно, за разлика от измислените приказки, които най-често имат добър край, в моята история за жалост нещата не се развиха по най-добрия начин. Преди 7120 години Орденът успя отнякъде да намери неизвестен дотогава препис на злия трактат „Некрономикон“, чийто автор Абдул ал-Хазред и досега е смятан за най-силният маг, появявал се някога на света. С помощта на Черната книга Орденът успя да преобрази коренно лицето на света. Напразно добрите вълшебници се опитваха да спасят хората — дори Вечният Човек, Тери Сторн, силен маг и добър човек, не успя да спре натиска на Злото, разпространяващо се като проказа сред народеца. Злите магьосници прекършиха дори неговия дух и след като напразно се опитаха да приобщят душата му към своята кауза, наложиха над него Проклятието на Спрялото Време. Тялото на Тери бе зазидано в черна скала на върха на Ледената планина и единствено Светлината знаеше кога ще бъде прекратено то.

Тук вече, мадмоазел, е време да се прехвърлим в по-близки времена, тъй като никой не знае къде се е скитала душата на Вечния Човек през следващите 7000 години. Нито пък е известно защо изведнъж Проклятието е загубило сила. Според някои Мракът най-накрая е сметнал, че Тери вече е безопасен и е забравил огромна част от магическата си сила, затова е спестил по-нататъшните му страдания. Други пък, по-романтично настроени, и до ден-днешен вярват, че магът сам е намерил пътя към свободата си. Така или иначе един прекрасен ден Тери се събуди съвсем сам в непознат за него град. Голяма част от силите му наистина били изчезнали, а другата част направо се стопила, когато видял какъв хаос цари наоколо. Хората (също като Вас, млада девойко) изобщо не вярвали в магия, борели се

през огромна част от жалкия си живот, за да се сдобият с колкото се може повече пари, а когато най-накрая успявали да ги съберат, установявали, че вече са прекалено възрастни, за да ги харчат за каквото и да било разумно. Любовта била стъпкана дълбоко в калта, а връзките между мъжа и жената били просто узаконяване на правото за ползване средствата на мъжа. Дълбоко огорчен от това, което видя, Тери...

— Изненадана съм, господине — прекъсна ме спътничката ми. — От време на време говорите в минало време, а друг път разказвате така, сякаш сте бил свидетел на всичко това...

— Така ли? Простете разсеяността ми, мадмоазел. Понякога ми се струва, че всичко това е минало пред очите ми... че е спомен, от който никога няма да се отърва... Но както и да е. Да продължим с историята.

Дълбоко огорчен от това, което видял, Тери тръгнал да се скита из света. Сам, без приятели, без възможност да сподели с някой оцелял магьосник тъгата и болката си, той обикалял много градове, докато един ден — тук вече навлизаме в по-познато за Вас време, мадмоазел — се заселил (като че ли за постоянно — поне така му се струвало тогава) на едно място. Градът, който магът избрал, бил страшно запуснат и пълен с еснафи, но това, което го привлякло в него, била атмосферата. Той сякаш се зареждал с енергия от планините, горите и поляните, вдишвал пълни гърди сила и мощ от песните на птичките и тътена на гръмотевиците... е, и за да бъде възможно най-правдива историята ни, нека не пренебрегваме и факта, че Тери бил възхитен от местните ханове и кръчми. За кратко време той станал постоянен посетител на повечето от тях.

Именно в една от тях той се запознал с Диана — момичето, за която Ви споменах пред малко, мадмоазел. Запознанството им било напълно случайно, но онова, което последвало след това, едва ли може да се опише с думи, дори човек да е сравнително добър разказвач, какъвто без съмнение е Вашият покорен слуга... Емоцията, която избухнала в гърдите на мага, била първична и неподправена, непозната за никого от 7000 години насам... и много красива. Да, именно красива, мадмоазел — една любов може да бъде толкова красива, независимо че не може да се види с невъоръжено око, че когато влюбеният мине покрай Вас на улицата, Вие да се усмихнете, без да

знаете защо, да забравите всичко лошо, което Ви се е случило през деня, и да започнете да мислите за море, чайки и волен вятър... Случвало ли Ви се е някога подобно нещо, мадмоазел? Не? Значи определено не сте срещали Тери Сторн преди...

Магът изчака години, преди да се осмели да признае на красавицата чувствата си. Тъй като много добре знаеше какво опустошение бе наложил Ордент преди седем хиляди години на човешките души, той не посмя да направи това лично. В крайна сметка дори на един вълшебник е присъщо чувството на свян... Така или иначе нека не Ви занимавам с празни подробности за дълбините на магьосническата душа, а да вървим направо към развързката на нашата история. Бих ли могъл да Ви помоля за една цигара, мадмоазел?

Момичето мълчаливо протегна към мен полупразната кутия. Благодарих с кимване, запалих цигарата, с наслада издишах огромно кълбо дим към прозореца на купето и продължих:

— Тери замина за друг град и започна да изпраща на момичето любовните си писма от разстояние. Понякога, за по-романтично, прибягваше до пощенски гълъби, понякога, когато почувстваше завърнала се частица от миналото си могъщество, се явяваше в съня ѝ, а друг път целуваше луната, носеща името ѝ, и тя връщаше мечтаните целувки на магьосника... Не бе лека задачата му, мадмоазел, о, не... даже прекалено трудна, а за жалките души на хората дори и невъзможна. Той обаче бе загубил огромна част от силите си, но за щастие бе запазил сърцето си. Именно то му подсказваше какво да ѝ говори; то му нашепваше да не се страхува да признае, че без нея животът му би бил прекалено скучен и пуст (какъвто всъщност бе бил досега...), че за пръв път от хилядолетия усеща чувствата и мислите си споделени, душата си — пълна, а очите си — усмихнати, а не тъжни и пълни с болка... Призна ѝ даже, че заради нея дори бе готов да се откаже от алкохола, който дълги години запълваше празнотата в душата му...

Един ден обаче дистанционният разговор между двамата стана прекалено задълбочен. За пръв път от хилядолетия насам вълшебникът казваше на някого, че го обича, а той му отвърщаше със същите думи... О, мадмоазел, само ако знаехте как магьосникът избухна в плач като малко дете! Дори не можете да си представите бурята от емоции в душата му...! Все пак най-съкровеният му мечти изведнъж

губеха прашасалото униние, в което бяха помръкнали още от момента, в който магът осъзна невъзможността на връзката между него и девойката, и засияваха във всички багри на дъгата... В името на Светлината, мадмоазел, наистина в такива моменти дори най-добрият разказвач губи думите си и започва да съпреживява сладката болка!

... Както, в интерес на истината, и в моментите, когато всичко това се срина в калта. Ще се опитам обаче да Ви пресъздам катастрофата, която последва наистина невероятната кулминация на тази любов...

Измина доста време. Диана все така продължаваше да твърди, че обича магьосника, но междувременно пред нея изникваха все нови и нови изкушения. Дватама все още бяха разделени, и дори преградите между тях ставаха все повече, тъй като тя замина за друг град, а Тери бе задържан от съгражданите си, които дълго време не бяха виждали истински магьосник и отчаяно се нуждаеха от услугите му. Един ден магът не получи вест от любимата. Отчаян и неразбиращ какво става, той се метна на първата железница, която успя да хване, и се запъти към Диана. Докато железната машина поглъщаше разстоянието, оказало се непреодолима пречка пред девойката, той неусетно се унесе и заспа. Сънят му го отведе при любовта му, която, естествено, бе успяла да намери друг, който да запълва сърцето ѝ. Гаврата дори бе още по-жестока, понеже магът се пренесе точно на сватбата ѝ...!

Поспях за малко, колкото да дръпна от почти угасналата цигара, окашлях се и продължих:

— Мадмоазел, едва ли имате представа какво представлява всъщност болката на един магьосник... Вие сигурно сте се срещали единствено с някакви бледи подобия на болка, които отминават след първата чаша с алкохол. Но болката на един маг... особено тази по загинала любов... това, смея да Ви уверя, е нещо страшно. Пред нея разбиването на стъкло с ръка, прерязването на вени с бръснарско ножче или скокът под влака изглеждат като невинни детски занимания. Единственото, което Тери успя да направи, е да... как да Ви го обясня с разбираеми за Вас думи... да кажем, да материализира мъката си, която излезе от него като лавина, ураган и цунами, взети заедно. С последни усилия той успя да я овладее, за да не навреди на невинни хора... като Селена например... или на останалите във влака... затова цялата ѝ ярост се обърна към него.

Поне да бе успял да умре... За съжаление магьосниците не умират толкова лесно. Някаква зла сила непрекъснато им пречи да умрат и ги държи садистично живи... или полуживи, в случая — за да могат да гледат как собствената им мъка живее, щастлива е с друг и го забравя за секунди...

Казано накратко, Тери се превърнал в... сянка... призрак, бихте казали Вие, макар че няма да сте права... мисъл, може би... Не знам как бих могъл да Ви опиша състоянието му, мадмоазел, защото това означава да преоткрия света на физиката и метафизиката наново. Единственото, което е ясно обаче, е, че магът е още някъде сред нас... и определено в този ден неминуемо се появява в Купе № 7, за да си спомни за жената, която някога бе обичал... и продължава да обича и до ден-днешен... Повечето хора се боят от това и избягват да стъпват в него, както дяволът бяга от тамяна... Може би това е страхът от собствената им гузна съвест.

Поспях и изхвърлих цигарата през прозореца. Момичето срещу мен плачеше. Тя обърса сълзите си с ръка (колко нетипично за една дама, помислих си аз) и с тих глас попита... сякаш насила:

— А Вие не се ли страхувате да пътувате в това купе?

Изправих се. Тя се сепна и се отдръпна назад. Засмях се.

— Страхувах се от много неща... включително и от любовта и нейните предателства... но това беше, докато още бях жив.

И излязох през затворената врата.

ЗАТВОРНИКЪТ

Разказът е писан в Стара Загора, затова ми се струва най-подходящо да го посветя на М. Л. — благодаря за хубавите спомени...

Скърцането на веслата и плясъкът на водата бяха успели да ме приспят, понеже когато лодкарят каза „Пристигнахме“, се сепнах и доста време се чудих къде съм. След няколко дълги мига обаче съзнанието ми възприе студа, влагата и отвратителното количество мрак, което се изсипваше върху мен като лавина. Имах чувството, че дори факелът в ръцете на лодкаря гори с черен пламък.

— Господи! И сте го заключили тук?!

— Той е вътре по собствено желание, отче — смотолев селянинът и завърза лодката здраво за една от ръждясалите куки на брега, подобни на тези, за които оказаха трупове в моргата на нашия манастир. Тръснах глава, за да прогоня сравнението, и търпеливо изчаках всички проверки: документи, претърсване, сканиране с магическа пръчка (последното доста ме изнерви, понеже магът току-що бе завършил Университета и бе доста пипкав), после една доста дразнеща инспекция на малкото личен багаж, който имах... Най-накрая началникът на стражата успя да изцеди някаква измъчена усмивка от каменното си лице и промълви през зъби:

— Добре дошли в Осгард, отче.

Докато крачех по хлъзгавите стъпала нагоре, към самия връх на кулата, където ми бяха казали, че е килията му, съвсем сам, с един-единствен факел, който сякаш нямаше да ми стигне и за половината стълби, неусетно се замислих колко малко души са извървявали този път, без стражата да ги подбутва отзад постоянно с мечовете си, а ръцете им да не са здраво оковани с ръждясали вериги. Сигурно се брояха на пръсти. Говореше се, че преди седмица лично крал Робърт е

дошъл дотук, без охрана и без свита, за да разговаря с него, но си бе тръгнал с празни ръце. Не ми се мислеше за тези клюки.

Както не ми се мислеше и за това колко души са извървели обратния път... имам предвид живи. Всъщност и без това мъртвите биваха изхвърляни директно от кулата, за да могат и пираните отдолу да усетят сладостта от живота. В крайна сметка в Кайлен имаше и други затвори, но Осгард бе най-добрият... и най-зловещият. Тук не изпращаха за дреболии от рода на убийство или метеж. Тук бе елитът.

Докато размишлявах, краката ми изведнъж се оказаха на равна площадка. Неусетно бях стигнал. Вдигнах факела и осветих масивната дъбова врата, обкована с толкова желязо, че навярно бе повече от дървото. Тъкмо се чудех дали е редно да почукам или просто да извикам високо името си, за да съобщя за присъствието си, когато с ужасяващо скърцане двете крила се отвориха и от килията се извиси глас:

— Отец Анри! Заповядайте, очаквах Ви. Дори може да се каже, че позакъсняхте... с около минута, ако не се лъжа.

— Стълбите ме забавиха — все пак вече не съм първа младост — отвърнах машинално, докато влизах, и чак след това се усетих, че допреди пладне самият аз не знаех, че ще пътувам за Осгард. А името ми? То пък откъде му бе известно?... Той долови объркването ми, понеже се разсмя искрено, с топъл глас, който странно контрастираше със студа наоколо:

— Е, отче, може и аз да не съм вече първа младост, но някои нещица все още работят. Седнете, разположете се... Вино?

Напълно изглупях. Вино? В Осгард? Където нелегалното внасяне дори на коричка хляб бе престъпление, наказващо се с бичуване?

Той щракна с пръсти. В средата на килията се появи маса с кана вино и два бокала, както и два стола. Незнайно как прозорецът с дебели метални решетки изчезна, а на негово място се появи камина с уютно пламтящи огнени езици. Приближих се — наистина топлеха... Отпуснах се на стола — беше твърд и несъмнено реален. А казваха, че магическата блокада в, около и над Осгард е непробиваема...

— Мисля, че едва ли е необходимо да се представям, особено след тази малка демонстрация, но все пак... протокол... Отец Анри, приятно ми е да срещна толкова знаменита личност като Вас. Казвам се Джаред Терънс ван Сторн, но за приятелите съм просто Тери.

Той пристъпи напред, ръкува се с мен и седна на масата. Дрехите му бяха прашни и изпокъсани, беше брадясал като разбойник, а ръцете му бяха мръсни, с изгризани до кръв нокти. Единствено дългата му гарвановочерна коса бе безупречно поддържана и пристегната отзад на тила със сребърна халка.

— Удоволствието да се срещнем, е мое, синко...

— Моля Ви, отче... — прекъсна ме той. — Никога не съм бил слуга на нито една църква и нямам намерение и в бъдеще да се забърквам с вашите религиозни глупости.

Скръцнах със зъби, но продължих:

— Все пак, рядко се случва обикновен човек като мен да се запознае с легенда като Вас... макар и...

— О, сигурно Ви притеснява външният ми вид?... Виждате ли, трябва да поддържам убеждението у моите пазачи, че съм за окайване... сломен... неспособен на нищо... а това едва ли ще стане, ако продължа да се обличам като благородник...

Объркването ми нямаше граници. Когато тръгвах от манастира преди пладне, очаквах, че тук ще открия отчаян магьосник, останал без приятели, без магическа сила, дори без любимия си алкохол... затворник без останала капчица надежда и вяра... е, вяра в себе си, разбира се... А вместо това — леко опърпан джентълмен с безупречни маниери, който се държи като у дома си. „Той е вътре по собствено желание, отче“, припомних си думите на лодкаря...

— Значи официалната версия, че сте заточен тук от Магистратите...

— Безумие! — Смехът му отново закънтя из тясната килия. — Нима има човек, който би дръзнал да заточи Онзи, Който Не Се Променя? Вечния Човек? Просто така им бе по-удобно да съхранят достойнството си. Те се кичат с наградата, че са ме заловили... аз съм тук, в безопасност... Какво по-добро от това? Всички са щастливи...

— Безопасност?! Не ми казвай, че Драконът се бои от някого! И колко мощен трябва да бъде този враг, та да потърсиш укрытие в Осгард?

Кадифеният му смях се разтече между пръстите ми.

— Изгубихте джентълменския си тон, отец Анри, дори преминахте на „ти“, но ще отдам това на прекомерната Ви възбуда от срещата с мен... и на прекалената Ви доверчивост. Да, Вие ми вярвате,

отче, затова именно сте дошли тук, независимо от религиозните си предубеждения, неверието в магия и фанатичната си измислена вяра във фалшиви богове...

— Отговорете, ако обичате!

— Добре де, добре, не бъдете толкова раздражителен... Все пак гневът не би трябвало да е присъщ на Вашата религия. Та... на въпроса. Не се страхувам от враговете си, а от приятелите си, Анри. Или по-точно от тези, които си мислят, че са ни приятели, но с „приятелството“ си не правят нищо друго, освен да ни разочароват и да ни причиняват болка. Знаете, че мога да се справя с всеки враг независимо от силата му, понеже знам, че той мисли точно обратното на онова, което мисля и чувствам аз. Но приятелите... О, велики Мрак! Дори аз не съм в състояние да спра или поне да отклоня онова, което те са способни да ми причинят... по простата причина че това е същото като да се биеш със самия себе си.

— Не Ви разбирам...

— Просто е, отче... Един от така наречените ми приятели направи нещо, което и най-безмилостният ми враг не би сторил. Започна да целува жената, която обичах... независимо от факта, че преди да разбере колко значи тя за мен, той... Не, няма значение — прекъсна се самият той — обещал съм, че няма да говоря за това, понеже това означава принизяване на собственото ми ниво. Стига Ви да знаете, че неговото отношение бе същото като Вашето към мен точно в този момент — интерес, респект... страх може би... но и... — Тук той отново спря. — Няма значение. Поне така подсказва мъдростта ми и наблюденията ми, отче... същите, които ми подсказват, че обетът за целомъдрие май не значи много за Вас...

— Това няма нищо общо!

— Отново гняв... Ако Вие бяхте на мое място, Анри, най-малкото, което щяхте да направите, е да унищожите света... А аз само разруших една скапана ферма... вместо да предам и двамата на Мрака. Нищо работа, нали? След това реших да се уединя в кулата си и да загърбя миналото... Но не би! И двамата започнаха да ме търсят, да се опитват да се свържат с мен... пощенски гълъби, зачатъци на неопитна магия... Мислех, че ще мога много лесно да се защитя, но как да се защитиш от самия себе си?! Те знаеха какво мисля... какво чувствам... къде точно ме боли... какво точно трябва да чуя, за да се предам...

Наивници... Никой като че ли до края не разбра какво всъщност е положението.

— И заради една плътска наслада доброволно сте се обрекли на заточение?

— Без категории, Анри Араго! Ако наричате това плътска наслада, по-добре ще е да лепнете етикета „груб аграрен секс“ на непорочното зачатие! Но, въпреки това, като оставим думите встрани... да, прав сте. Заради една любов аз оставих живота си на заден план... и дойдох тук. Местните магове, естествено, не могат да се сравняват с мен, но заедно... може и да устоим на атаката им.

— В такъв случай мисията ми тук...

— Да, отче, безсмислена е. Вие сте тук, за да ми предложите освобождаване в замяна на дребна услуга... ако се не лъжа, имате проблем с Мъртвия Град и отчаяно се нуждаете от опитен некромант, който да ви спаси кожата...

— Е, не точно...

— Така или иначе отговорът е „не“. Но ако някой ден Вие или Вашата църква открие магия, цяр или молитва за отваряне на женски очи... за осъзнаване кой всъщност обича и кой се лигави... тогава заповядайте — ще обсъдим условията на сделката с удоволствие. Предварително обаче Ви предупреждавам — тази задача е неизпълнима. Опитвал съм хиляди години... но когато жена е родена сляпа, няма магия на този или който и да е свят, която да я накара да прогледне... било то магия на думи, жестове или погледи, било вуду, черна или бяла магия... Нямате шанс, отче... А сега сбогом.

Без да искам (и без да съм в състояние да се съпротивлявам) краката ми сами започнаха да се плъзгат към изхода. Безсилен да направя каквото и да било, изкрещях:

— Ти самият си слепец, Драконе! Не мислиш ли, че има възможност да си проспал любовта на тази жена и сега да се самобичуваш за нищо?!

Това бе последният път, когато чух смеха му.

— Пътят към моето сърце минава през труповете на съперниците ми, отче. Това е единственото, в което вярвам... след като го видя и почувствам.

Докато слизах надолу по влажните стъпала, в главата ми се въртяха няколко заблудени, хаотично летящи мисли. Първата — че

Орденът трябва доста да се потруди, докато успее да създаде желаната панацея. Втората — че без помощта на Дракона бяхме обречени, понеже Мъртвият Град и Поглъщащите щяха да унищожат и малкото останало човешко у хората. А третата — че и аз самият не по-зле от Онзи, Който Не Се Променя знаех, че няма начин да отвориш очите на жена.

Но със сигурност поне щяхме да опитаме. Ние от Ордена сме големи оптимисти.

А (иска ми се да вярвам) такъв май е и Джаред Терънс ван Сторн. Или просто Тери — за... хм... приятелите.

КОЛЕДНИ СЪЛЗИ

Квартирата на Павел до театъра във Велико Търново... Оги, кренвириши и котето Люси... Една от най-добрите Коледи в живота ми — само приятели (никакви фалшиви любезности към тъщи, които не можеха да ме траят...), ракия от 2,19 лв. и раждането на един разказ. Наздраве, приятели!

Винаги съм казвал, че Коледа е мрачен празник. По принцип няма лошо — та какво по-добро за един Тъмен Маг от един мрачен празник, би си казал някой с извратено чувство за хумор. Вярно е — по принцип си е така, но в действителност, повярвайте ми, не е. Още повече че според традицията Коледа е семеен празник, а във всички светове едва ли ще намерите Тъмен Маг, който да се е обзавел с подобен лукс — семейство.

Ето защо не беше никак учудващо, че и тази Коледа моя милост се беше запътил към любимото място на всички депресирани елементи — кръчмата „Зелената котка“. Там редовно търкаха столовете поне по пет-шест вкиснати и отчаяни от живота гоблина, джуджета, дриади... а по някои по-големи празници като тъпата Коледа например числото им се утрояваше, повярвайте ми. Що се отнася до мен, бях твърдо решен да прибавя собствената си (не по-малко депресирана) мутра към техните тази вечер.

Щом влязох в „Зелената котка“ обаче, останах неприятно изненадан: кръчмата беше празна. Даже я нямаше и станалата вече част от инвентара елфическа проститутка, която от известно време насам киснеше редовно с приятелката си по масите в очакване на поредния клиент. Само новото барманче Арчи, което заместваше собственика Рей Макгавърн (а Рей, както правилно се досетихте, беше отишъл да празнува някъде със семейството си), умислено търкаше чашите зад бара. По дяволите, тази вечер се очертаваше доста скучна.

Всъщност обаче бях сбъркал. Когато по навик тръгнах към камината, за да почеша зад ушите разкошната зелена персийка, дала името на кръчмата, забелязах, че на бара е седнал непознат за мен странник. Не бях го видял веднага, понеже и той като мен бе облечен в черни дрехи. Изключение правеха ботушите му и късата жилетка, които бяха масленозелени. От пръв поглед го оприличих на колега-Тъмен Маг от аркейнския орден на Мрачния Меч. Изругах мислено, понеже не знаех в какво настроение е. А когато един Тъмен от ордена на Мрачния Меч е в кофти настроение, най-умното, което можеш да направиш, е да се държиш по-далеч от него, понеже в най-добрия случай можеше да унищожите света при сблъсъка си, а в най-лошия... е, родителите ти едва ли щяха да имат какво да погребат в семейната крипта... Не се смейте — бил съм очевидец и на двата примера.

Орденът на Мрачния Меч беше доста странна организация. Неговите адепти проповядваха, че светът се е появил такъв, какъвто го познаваме сега, когато Бог е изпаднал в неописуема ярост и е разсякъл с Великия Меч на Светлината първоначалния си проект за Вселена. От страшната сила на удара сияещият някога Меч се обвил в тъмен покров и станал по-черен от Нищото, по-мрачен от Тъмния Владетел и по-страховит от дяволски гняв. Бог захвърлил Меча в по-тъмната половина на Вселената и я прокълнал навеки, отричайки се от нея. Орденът на Мрачния Меч (така бяха започнали да наричат някогашния Меч на Светлината) се бяха врекли един ден да открият оръжието и с помощта него и на страховитите си Тъмни Магове — които не бяха минали през Магическата Школа като мен например и затова според някои бяха самозванци — да съединят наново двете Вселени. Някога, когато бях хлапе на има-няма 1500–2000 години, често казано, и аз се бях увлякъл по тази легенда, но сега, когато бях на възраст почти четири пъти повече, едва ли бих се хванал.

Никога досега обаче не бях срещал аркейнски Тъмен очи в очи. Ето че сега ми се удаваше прекрасна възможност да си поговоря с един от тях. След кратък размисъл реших да поседна до него, да изпием по халба ейл и (ако беше в добро настроение, разбира се) да си поговорим като колеги.

Още докато разкопчавах плаща си и оставях шапката си на стола до него обаче ми стана ясно, че думите „добро настроение“ и този приятел тази вечер явно си бяха обявили война. Младежът (понеже

очевидно нямаше и 3000 години) беше сключил вежди, очите му бяха кръвясали и като че ли готови всеки миг да се напълнят със сълзи, а челюстите му бяха здраво стиснати, сякаш за да не изтърват някоя шестстепенна оркеска псувня. Пред него бяха наредени поне една дузина — ако не и повече — еднолитрови халби, от които само една беше пълна. Останалите бяха пресушени и даже и най-големият пияница не би могъл да изцеди и една капка от тях. Приятелчето беше на дъното на депресията си и продължаваше да копае, за да стигне дори още по-надолу. Нищо обаче — реших да рискувам, понеже ужасно не ми се пиеше сам. А плюс това от два месеца не бях утешавал никого и душата ми на доморасъл психоаналитик започваше да страда... Шегувам се, разбира се, но ако знаете колко пъти понякога е досадно да бършеш сълзите и сополите на подобни разкиснати елементи, без да има кои да изслуша теб... От време на време наистина се запитвах дали не съм обърнал призванието си и дали не трябваше вместо да подавам документи в Магическата Школа, да се опитам да следвам психоанализа.

— Прощавайте, свободно ли е до вас? — обърнах се към младежа, който точно взимаше от масата поредната си халба. Без да ме удостои с поглед, той заби физиономия в ейла и измърмори неприветливо:

— Кръчмата е празна. Иди си намери място другаде, ако обичаш!
— И остави халбата с трясък на масата.

— Извинявай... колега — нарочно наблегнах на тази дума — виждам, че ти е криво, но вместо да се нахвърляш с лека ръка върху хората, които биха могли да ти помогнат, защо поне не им позволиш да седнат при теб и да изпие по бира заедно?

Още при споменаването на думата „колега“ младежът бе надигнал глава и ме бе изгледал с интерес, който обаче твърде бързо помръкна. Дори и пръстенът с изрязана от цял аметист пентаграма — отличителният белег на Тъмните, преминали през Черния Факултет на Магическата Школа — не успя да привлече както трябва вниманието му. Когато приключих с монолога си, той с усилие отлепи устните си и проговори с нежелание:

— Ами не искам просто... Това не ти ли стига?

— Няма проблеми, младежо. — Противно на думите си обаче най-безцеремонно се настаних при него и креснах на Арчи да си

размърда задника и да ми донесе бира, ако не иска да го превърна в репичка. Когато ейлът ми пристигна, леко повдигнах халбата си по посока на младежа и казах вместо наздравица:

— Казвам се Тери Сторн, ако това ти говори нещо. — По разширените му очи виждах, че му говори, и то как. — Сега би ли ми обяснил защо искаше да ме наругаеш, дори без да си ме погледнал в очите като хората?

— Днес не ми е ден... Нали знаеш, има дни, в които всичко, което си трупал през годината, трябва да избие по някакъв начин, понеже иначе имаш чувството, че ще експлодираш. Е, лично аз усещам, че днес е моят подобен ден.

— И какво толкова е станало? Разжалвали са те? Изключили са те от Ордена? Отнели са ти жезъла? Да го вземе Мракът, какво толкова си увесил нос като току-що обезчестена девственица?

— ОК, Тери, ако ми позволиш да се обръщам така към теб, виждам, че идваш с твърдото решение или да ме ядосаш, или да ми помогнеш. Днес нямам желание да се карам с никого, така че по-добре да те оставя да сториш второто. Нека първо да ти се представя. Казвам се Найджъл Мартин, и както правилно забеляза още в началото, съм от Ордена на Мрачния Меч. Или поне бях досега, понеже съм твърдо решен да се махна оттам.

— Да не би вярата ти да се е разколебала случайно? — подкачих го аз.

— Напротив — точно защото вярвам твърде много, искам да се махна. С това, което виси над мен като прокоба, в скоро време може въобще да няма Орден. Не вярвам единствено в себе си, даже може да се каже, че се мразя.

— Хайде бе! — ухилих се аз. — И кой точно те е проклет — лично Тъмният Владетел или някой от учениците му?

— Не ми се подигравай, Тери. На мен изобщо не ми е до смях. Напротив — плаче ми се. Знаеш ли колко трудно е за един аркейнец да заплаче? По принцип хората казват, че в Аркейн мъжете нямат слъзни жлези и че им ги махат с операция още при раждането. А сега аз, така, както ме гледаш, съм готов да ревна като невръстно дете...

— Роден съм преди около 2800 години — продължи Найджъл, след като отпи малко от бирата си. — Или са повече, или са по-малко, но на кого му пука? Последните няколко от тях бяха истински ад. И

всичко благодарение на една млада, красива и дяволски палава и изобретателна вещица на име Айра... *(леко потръпнах при споменаването на това име, понеже ми беше много добре познато)* — ... която някога практикуваше в света Лианор (не знам дали си стъпвал там някога, но повярвай ми, че лианорките са едни от най-красивите жени). Сега обаче Айра не е там. Тя върви по петите ми и сипе проклятие след проклятие върху главата. И, повярвай ми, всичко това ѝ доставя огромно удоволствие.

— Някога — въздъхна Найджъл — двамата с нея бяхме... бяхме толкова близки, че сърце не ми дава да ти кажа, че бяхме две отделни личности. Бяхме една-единствена, бяхме толкова тясно свързани един с друг, че всяка раздяла, дори за миг, болеше физически. Мислехме по един и същи начин, обичахме едни и същи неща, болеше ни за едно и също... И така 420 години. Не ме питай защо се разделихме. Беше отчасти моя, отчасти нейна вина. И двамата подлежим на упреци, но съм сигурен, че едва ли има нещо, което двамата с нея да не сме си казали сами, един на друг, по време на дългите самотни нощи отначало, веднага след раздялата.

— После обаче на нея ѝ хрумна да отмъщава... — Найджъл с жест подкани Арчи да не се помайва, а да донесе още по бира. — В името на Мрака, Тери, дори и Тъмният никога не би измислил поужасяващо проклятие! Отначало си мислех, че това е просто прощалният ѝ подарък... Отведнъж всички жени започнаха да се чувстват привлечени по незнаен начин от мен. Лепяха ми се като мухи, разбираш ли — омъжени, разведени, малки, големи... В началото се радвах на това и мислех, че животът ми оттук нататък ще върви като по вода. По-късно обаче хлътнах по едно дете — наистина дете в сравнение с действителната ми възраст. И тогава разбрах подлия замисъл на заклинанието на Айра. Тери, тя беше пропуснала нарочно последната руна! Това превръщаше цялата магическа формула в... в нещо ужасяващо! Когато жените се приближаха достатъчно близо до мен — не само във физически, но и в психически смисъл — заклинанието изведнъж се обръщаше и ги отблъскваше с такава сила, че някои от тях дори не издържаха и се самоубиха от ужас... Имаше жени, които ме обявяваха за грозен миг след като бяха казвали, че по-красив мъж от мен не са срещали през живота си... Кажете ми как би могъл да оцелее обикновено човешко съзнание след това? Подобно

нещо може да измисли единствено болен женски мозък... понеже, нали знаеш, че в огромна част от жените отмъщението и желанието да наблюдават чуждата болка са заложени генетично...

— Ужасно е, Найджъл... — само това успях да кажа. Заклинанието ми беше много добре известно... дори повече от известно. — За тази формула и за начина на опорочаването ѝ е писал още преди доста века лудият арабин Абдул ал-Хазред в книгата си „Некрономикон“. За жалост обаче всички 666 нейни преписа отдавна бяха изгорени по заповед на Конвента на Световете... Не знам дали бих могъл да ти помогна...

Найджъл Мартин се изсмя кратко. Прозвуча като хрип или като кашлица.

— Аз не искам да ми помагаш, Тери. Знам, че е невъзможно. Единствено... ако имаше начин да възкреса Абдул ал-Хазред... или да открия митичния 667-и препис на книгата му... но това е прекалено еретична мисъл. Не че понякога не си мечтая за това...

— Но...

В същия момент часовникът на стената започна да отброява дванадесетия час.

— Весела Коледа, Тери... — Найджъл се изправи, стисна рамото ми, хвърли няколко монети на бар-плота и с бързи крачки излезе през масивната врата на „Зелената котка“. Първият ми импулс беше да хукна след него. После обаче се отказах. Така или иначе бях сигурен, че пак ще се срещнем някой ден. Все пак двама души, тръгнали да издирват прословутия 667-и препис на „Некрономикон“... и то точно с една и съща цел... и то заради една и съща личност... абе, с две думи, нямаше как да не се срещнем отново.

Мда, понякога жените бяха наистина странни създания. В разстояние на има-няма 500 години... двама мъже — едно и също заклинание... Но, както е казал Оскар Уайлд, „единствената разлика между женския каприз и «вечната» любов е тази, че капризът трае малко повече“.

Вместо да се торозя повече в екзистенциални размисли за това кого, защо и докога обичат жените, реших да прекарам времето по-приятно и креснах на Арчи да ми донесе още ейл. В крайна сметка беше Коледа. По дяволите, ако Рей Макгавърн не бе отишъл да

празнува със семейството си, а беше останал тук, чашата ми нямаше да остане и за миг празна. Ех, тези младите...

КОНВЕНТЪТ

Да си кажа направо, моментите, в които ми се губят думи, са сравнително малко. Даже, като се замисля, мога да ги изброя на пръстите на едната си ръка. В края на краищата, с това си изкарвам хляба. Аз съм човек на словото. Винаги съм се гордял с факта, че обядвам буквите и сричките по-умело, отколкото девственица може да оседлае еднорог. Ако древната максима, че жените обичат с ушите си, беше вярна, Джакомо Казанова и Дон Хуан де Марко щяха да се редят при мен на опашка, за да ми искат съвет. *(Само за протокола — не е вярна)*. Мога да продължа със сравненията до късна доба, но мисля, че вече схванахте основната ми идея.

Ето защо фактът, че преди малко, когато седнах пред белия лист с намерението да опиша всичко, което се случи миналата седмица, на петък, 13-и, и не успях да реша откъде да започна, през кои реки на повествованието да преплувам и къде да сложа точка на разказа си, ме изненада, меко казано, неприятно. През целия си живот бях приемал способността си да заплитам фини словесни паяжини за даденост. Достатъчно бе и най-малкото късче вдъхновение, за да усетя онова леко прищраковане, с което парченцата от мозайката започваха да се наместват в главата ми. Ами ако досегът с истинска магия бе обезличил въображението ми? Ако осъзнаването, че онова, за което съм разказвал цял живот, е истина, като с вълшебна пръчка ме бе превърнало в творчески импотент...? В такъв случай щях да изгубя и единственото си преимущество пред тълпите сиви, безхарактерни и скучни люде, с които се сблъсках всеки ден.

Не, наистина, с какво да започна? Може би със сбирката на серийните убийци на вълнолома? Или с търга на некромантски манускрипти, приключил с масов магически побой и заплахи за отнемане на лицензи? Или пък да ви попитам дали някой от вас случайно не разполага с координатите на онази зашеметяваща сукуба от Русия — със сините очи, потресаващо дългите мигли и перфектните крака, заради които си заслужаваше да вриш в Ада поне четири

мандата? Сериозно — ако някой случайно ѝ има телефона, нека ѝ предаде, че искам да се ожения за нея...

Но май се отплеснах. Затова, както съветват във всички безсмислени курсове по художествено писане, ще бъда принуден да започна без гръмко начало. Просто ще ви разкажа всичко за това, което се случи в Балчик на петък, 13-о число, миналата седмица. Затова, ако случайно имате някакви забележки относно начина, по който съм оформил този ръкопис или пък започнете да мрънкате как липсват ясно изразени увод, теза, изложение и заключение, чувствайте се свободни да отидете и да се оплачете на арменския екзорсист. Без майтап — даже, ако изявите желание, ще ви дам и адреса на личната му Фейсбук-страница. Приятели сме.

Та значи всичко започна преди около половин година. Тогава гаджето ми ме заряза... но всъщност всички, които сте чели разказите ми, знаете за какво става дума. Даже твърде добре. Това, което със сигурност дори не предполагате обаче, е, че независимо от изминалите над 200 дни аз продължавах да чувствам липсата ѝ. 24/7, както казват братята-американци. Всяка нощ сънувах кошмари, свързани с нея — всеки следващ по-извратен от предишния. Алкохолът не помагаше (цялата келтска митология ми е свидетел, че опитвах повече от усърдно). Писането на разкази до известна степен притъпи болката, но не чак дотам, че да си сложа ръка на сърцето и да заявя „Да, излекуван съм!“. Един ден (беше преди около месец) се убедих окончателно, че няма да стане по лесния начин. Трябваше да сменя обстановката. Да се разходя някъде — сам, в непознат град, където нищо нямаше да ми напомня за загубата, която бях преживял. Отворих папката със спам в електронната си поща, която редовно се пълнеше с туристически офери от знайни и незнайни фирми, и щракнах върху първото ми попаднало писмо. „Елате в Балчик!“, подканваха ме ярките букви от рекламата. „Само сега: 20 лева за нощувка, закуска, обяд и вечеря! Райско кътче, тишина и романтика!“. С концепцията за рая се бях разделил още когато първото ми по-сериозно гадже ме заряза, романтика също не ми трябваше (видях какво стори с нея последната измамница), но виж, от тишината определено бих могъл да се възползвам. Разумната цена също си каза думата, ето защо след кратък телефонен разговор вече бях горд притежател на петдневна резервация във въпросния хотел. Няма да ви споменавам името му, за да не

изземвам функциите на спама. В крайна сметка хората с това си изкарваха хляба.

С уреждането на отпуската също нямаше кой знае какви проблеми, затова след броени дни вече бях на път към Балчик. Няма да ви отегчавам с подробности за пътя... само ще спомена, че колегите-автори на разкази на ужасите биха могли да напишат многотомник, посветен единствено и само на българските влакове. Краткият престой във Варна също мина учудващо леко и без особени ексцесии и *deja-vu* на древни спомени с Онази Ненаживялата Се. Малко лашкане с екзотично-българската маршрутка под звуците на мазна чалга и олигофренски БГ-рап... и вече вдишвах соления и пропит с история въздух на Балчик. Бях идвал в този град за последно преди повече от двадесет години с родителите си, но с чисто сърце можех да кажа, че стъпвам тук за пръв път.

А хотелът... Какво да ви кажа за него? Колкото и да го описвам, все няма да е достатъчно. Напомни ми за детските ми емоции, когато за пръв път стъпих в Златни пясъци. Изумителното съчетание на море и гора, усещането, че си изгубен в буйната растителност, която сякаш диша с теб и е навсякъде — под прозорците ти, пред погледа ти, в душата ти... начинът, по който вдъхваш зелената свежест, ароматът, който гали, приспива и възбужда... Предполагам, че дори великият Рей Бредбъри, да се свети името му, би се затруднил да пресъздаде цялата поетика на това място.

Виж, що се отнася до процеса на регистрация в хотела, всичко си беше напълно прозаично и сякаш извадено от древен комунистически фризер: пълната липса на електронна база данни, бланки, отпечатани вероятно на същата печатна машина, на която Ленин е печатал позиви за Октомврийската революция (мамка му, полето за датата все още започваше с „19... г.“!)... Собственикът проучи личната ми карта толкова внимателно, все едно постъпвах на служба в ДАНС, дълго рови в някакви зацапани халваджийски тефтери, но явно в края на краищата реши, че съм достатъчно благонадежден и ми връчи ключа за стаята с думите:

— Приятен престой в хотела ни, г-н Станимиров! Дано съумееете да намерите общ език с гостите.

Зачудих се дали да му кажа, че общуването с непознати хора е последното, което в момента ми се върти из главата, но реших, че едва

ли се интересува чак толкова много от подробности.

Стаичката беше повече от задоволителна — с три легла, които изглеждаха доста удобни, дъвен телевизор с кинескоп (с култовата марка „NEO“) и кабел за сателитна телевизия (за съжаление, след кратка инспекция установих, че не са съвместими един с друг), огромна тераса, от която не се виждаше море, но пък за сметка на това разкриваше перфектен изглед към околната гора... Вече предчувствах спокойствието, в чиито прегръдки щях да се отпусна през следващите пет дена. Стигнах до решението, че няма смисъл още отсега да разопаковам раницата (не че в нея имаше кой знае какво: няколко комплекта тениски, боксерки и чорапи, дезодорант, самообръсначка и афтър-шейв — за разлика от бившата ми обичах да пътувам с малко багаж, а не сякаш отивам на заточение в Сибир за десет години). Вместо това реших да се поразходя.

Приготовленията ми бяха кратки: свалих вмирисаната на БДЖ фланелка и я замених с чиста, ухаеща на омекотител, с щампа на Rammstein. Тъй като градът на Цонко Цонев бе наблизко и се предполагаше, че аборигените вече бяха попривикнали, се надявах, че появата ми с хеви-метъл атрибутика няма да ми навлече познатите до болка укорителни погледи от страна на местните бабишкери. Пък и да ме зяпаха, все ми беше тая — образът на мъж на средна възраст, който отказва да сведе глава пред каноните на застаряващото ни общество, бе нещо, с което се гордеех. Бабите можеха да цъкат с език при вида на метросексуалните безполови личности, напомпани от фитнеса и без нито едно косъмче на манекенските си задници, но лично аз смятах, че мъжът трябва да бъде мъж и да остави епилациите и прочие гейщини на така наречения „прекрасен пол“. Точка по въпроса.

Излязох от хотела и дълго се скитах по чаровните улички на Балчик. Дори процесите на демокрация, фискализация и циганизация не бяха успели да унищожат красотата на малкото градче. Просто трябваше да си затвориш очите за купчините мургавели, продаващи под път и над път кичозни китайски магнитчета, шалчета на „Манчестър Юнайтед“ и „Челси“ (о, какви изконно български сувенири!) и зле обработени на Photoshop пощенски картички. В мига, в който човек съумееше да филтрира въпросната гмеж, древната атмосфера на Балчик се появяваше като с вълшебна пръчка, улавяше го за ръка и повеждаше съзнанието му на дълга и романтична разходка.

Когато най-накрая почувствах умората да се просмуква в костите ми, погледнах часовника си и видях, че съм пропуснал вечерята. Не че бях гладен всъщност, но много ми се искаше да прекарам вечерта на терасата с питие в ръка, а от опит се бях уверил, че пиенето на празен стомах не ми се отразява кой знае колко добре. Добре, че на връщане забелязах малка бензиностанция, която очевидно бе иззела функциите и на квартален хоремаг — вътре се продаваха хляб, алкохол и цигари, а отвън бяха насядали местните пияници, които отпиваха от отдавна стопилите се бири с такава мудност и умора, сякаш бяха каторжници, приковани с вериги към масите, обречени на доживотно къркане. Купих си кренвиршка със съмнителна ядивност, литър водка и двулитрово шише „Кока-кола“ и с чувството на преизпълнен план по романтика за деня закрачих към хотела.

Когато се прибрах в стаята, хвърлих си един хладен душ, издъвках с неохота закуската, налях си щедра порция водка и чаша кола и с наслаждение седнах на терасата. Още първата глътка ме убеди, че животът не е чак толкова отвратителен, както ми се струваше, а след втората всичко придоби розови оттенъци. Запалих цигара и тъкмо издишах дима през ноздрите си, когато дочух леко покашляне, дошло от някоя от съседните стаи. Подскочих и се заозъртах, за да видя кой, по дяволите, дръзваше да наруши спокойствието ми. Отначало несвикналият ми с мрака наоколо поглед не успя да съзре нищо, но след секунда-две забелязах на терасата вляво от мен не твърде висок мъж с черно джинсово елече и къси панталони, преливащи с всички цветове на дъгата, който нервно премяташе тънко бастунче в ръце.

— Пфу, мътните да ме вземат, изкара ми акъла, човече! — избухнах аз, опитвайки се да прикрия смущението си.

— Да не би да Ви стреснах? О, прощавайте... много съжалявам — заоправдава се съседът ми и заби стеснително поглед в земята. — Аз просто... така де, чудех се дали не знаете дали сбирката на неживите вече е започнала...? Трябваше да се съберем в 22 часа до басейна ей там... — Той посочи с бастунчето си някъде в тъмнината напред.

— Сбирки ли? Не знам за никакви сбирки! Да ти приличам на справочник? — сопнах се аз и тутакси мислено се наругах за невъзпитания си тон.

— В такъв случай, прощавайте още веднъж. Наистина не исках да Ви плаша, а и мислех, че сте тук за Конвента... но тъй като явно съм сбъркал, пожелавам Ви лека вечер.

Той кимна учтиво и се разтвори в мрака, който постепенно поглъщаше всичко наоколо. Сепнах се, но набързо се самоуспокоих, че мъжът просто бе влязъл безшумно в стаята си. Останалите призракоподобни детайли най-вероятно бяха плод на умореното ми от лашкането с българските железници съзнание, което на всичкото отгоре никога не бе страдало от липса на въображение.

Въздъгнах и отпих нова глътка от противно топлата водка. Е, така де — за 20 лева на ден не можеше да очаквам, че в стаята ще има и хладилник...

— Добър вечер! — дочу се плътен женски глас, този път от дясната тераса. Едва не се задавих с колата си.

— Добра да бъде... — успях да изстискам от себе си, докато се извързвах, за да заста на очи в очи със събеседницата си. Може би не бе най-добрата идея... Леко прозрачна рокля, която оставяше доста малко на въображението, предизвикващи инфаркт форми, потресаващо дълги мигли, прикриващи най-сините очи, които някога бях виждал... Гърлото ми пресъхна и дланите ми се покриха със ситни капчици пот.

— Чудех се дали случайно не знаете къде ще бъде... м-м-м... — Красавицата се запъна, очевидно търсейки подходящата дума. Едва доловимият ѝ акцент подсказваше, че пред мен стои една от най-прелестните рускини, които някога бях срещал през живота си.

— Сбирката? — предположих аз, светкавично минавайки на руски (бях го научил перфектно още преди да мога да пиша и чета на български). — Ето там, до басейна — би трябвало да почне в 22 часа — упътих я така уверено, сякаш допреди минути бях председателствал въпросното събиране.

— О, много Ви благодаря! — усмихна се девойката, предизвиквайки пет-шест микровзрива в мозъка ми. — Вие няма ли да ходите? Бихме могли да отидем заедно, ако искате...

— Не, благодаря, пазя си силите за утре... — измънках аз, като мислено се кръстех: „Дано не ѝ хрумне да попита какво ще има утре...“. Слава богу, красавицата не бе любопитна:

— Добре, до утре тогава!

И с усмивка, която можеше да докара инсулт и на евнух, тя се скри в потъналата в мрак стая.

Глътнах остатъка от чашата си на екс и без да губя време в наливане на разремител, я напълних отново до ръба. Така си и знаех: не трябваше да пия на гладно... виж само какви халюцинации плуват пред очите ми... още малко и джуджета ще започнат да ми се привиждат...

— Извинявам се за натрапването, господине, но без да искам, станах свидетел на объркването Ви — раздаде се тих глас зад гърба ми. Е, това вече беше прекалено. Можеше да се закълна, че бях заключил вратата на стаята си...

— Така е, заключихте я — потвърди гласът. Обърнах се рязко, като за малко не разлях питието си. Зад мен бе застанал младеж на видима възраст около 20–25 години, със светлокестенява коса и пронизващи стоманеносиви очи. Беше облечен в тъмновиолетово наметало, изпод което срамежливо проблясваше някакъв вид ризница, изплетена от милиарди миниатюрни стоманени пръстенчета. Китката на дясната му ръка бе обгърната от масивна сребърна гривна, широка четири-пет пръста, покрита със странни символи, които не бях виждал никъде досега.

— Тогава как влязохте, да му се не види? — вбесих се не на шега аз, без дори да осъзнавам, че непознатият очевидно бе проникнал в главата ми, щом отговори на незададения ми на глас въпрос.

— Една от слабостите ми е да приемам всяка ключалка като лично предизвикателство, господин Станимиров — отвърна странникът. И таз хубава — знаеше името ми, четеше мислите ми... Що за дяволска работа?

— О, нека не намесваме дяволите, приятелю — засмя се младежът, приседна на края на едно от свободните легла и щракна с пръсти. В ръката му изневиделица се появи чаша, която гостенинът ми без капчица смущение напълни щедро от моята бутилка водка, повдигна я леко в знак на наздравича и отпи юнашки гълток. — Ех, обичам пороците на вашия свят... Дори така любимите Ви дяволи нямат чак толкова примамливи изкушения... а, повярвайте ми, нищо не може да се сравни с публичните домове на Ада...

— Аха, разбирам... но все пак бихте ли обяснили, преди да си помисля, че съм откачил окончателно и безвъзвратно? — прекъснах го

безцеремонно аз.

— Както пожелаете, г-н Станимиров... или мога да Ви наричам Александър?

— По-добре Сашо — въздъгнах аз. — „Александър“ ми викаше само майка ми, и то когато ме пращаше да върша нещо или щеше да ми се кара.

— Така да бъде — усмихна се непознатият и надигна отново чашката. — Та да се върнем там, откъдето започнахме: съжалявам още веднъж, че подслушах мислите ти, Сашо, но в моя защита искам да кажа, че човек, който е дошъл на Конвента и мисли толкова силно, едва ли не сам си проси да проникнат в съзнанието му. Повечето от гостите тук вдигат такива могъщи блокади, че и Генералът би се затруднил да определи какво точно мислят. Но не се притеснявай, и ти ще се научиш с течение на времето на подобни трикове...

— С течение на времето? За какво говориш?

— О, извинявай, забравих, че все още не знаеш какво става. Виждаш ли, приятелю, без да искаш, си дошъл в Балчик точно по времето, в което се провежда ежегодната сбирка на магьосници и прочие същества с не твърде ортодоксални способности от цялата страна, наречена гръмко незнайно от кого „Конвент“. По принцип не сме свикнали хора, незапознати с цялата завера, да пристигат случайно на нашите срещи, което означава, че някой или нещо поради неизвестна причина те е довело тук. Кое то на свой ред ме принуждава да те попитам: какви са твоите умения?

— Умения ли? Не те разбирам...

— Всеки маг има тясна специализация — нещо, което го отличава от другите... коронен номер, ако щеш. Да вземем мен за пример. Точно ще поправа пропуска си и ще се представя, както си му е редът — казвам се Марин Томов от Стражица и коронният ми номер е да говоря със стихииите. Някак си неусетно с течение на времето се научих да комуникирам с вятъра, водата в реките и езерата, светкавиците и дори земетресенията. Ако случайно се чудиш защо Стражица не бе срината до основи през далечната вече 1986 година, твоят покорен слуга имаше пръст в цялата работа...

— 1986 ли? — прекъснах го аз. — Че ти тогава не си бил роден!

— Много ти благодаря за комплимента, особено като се има предвид, че всъщност съм на 417 години — поклони се иронично

магьосникът.

— Хм, доста е трудно да повярвам в това... И в този ред на мисли, в интерес на истината, не ми приличаш много на Марин с тези дрехи...

— О, да бе — плесна се по челото събеседникът ми и махна небрежно с ръка. Странните одеяния изчезнаха, заменени от напълно тривиални изтъркани дънки, тениска с надпис „Блага сума железни крака разтваря“ и чифт прокъсани кожени сандали. Единствено гривната продължи да проблясва на китката на дясната му ръка. — Извинявай, тук малко си падаме по театралните ефекти и костюми. Та докъде бяхме стигнали?

— Точно се хвалеше как си разказвал вицове на земетресението в Стражица и то от смях забравило да срине града със земята.

— Иронията ти е неуместна, друже, но ще я преглътна някак си — ухили се Марин и пресуши остатъка от водката в чашата си на един дъх. — И така, да се върнем на твоята скромна особа: какво точно е твоето призвание?

— Ами... нямам такова... — объркано измънках аз. — Доколкото ми е известно, не съм магьосник, даже напротив: ако търсиш средностатистически българин за някакво социологическо проучване, по-добър от мен едва ли ще намериш... Нямам семейство, живея сам с котката си, работата ми е напълно обикновена и скучна, от време на време пиша разкази, които почти никой, освен моите приятели, не чете, изкарвам точно толкова, колкото да не умра от глад или с пресъхнало гърло.....

— Чакай малко — прекъсна ме Марин. — Я се върни на това за разказите!

— Е, да, пиша от време на време фантастика, фентъзи и хорър, но това не е от кой знае колко голямо значение...

— Хм, Сашо, смей да те уверя, че ако наистина пишеше, щях да съм те чел. Не съм по-различен от повечето колеги тук: имам слабост към добрата литература... и под „добра литература“ имам предвид точно изброените от теб жанрове. Гордея се с това, че съм изчел всичко, което излиза на книжния пазар... но името „Александър Станимиров“ определено не ми говори нищо.

— Ами ако някога прочетеш нещо от един цикъл за кръчма, която се появява тук-там из световите и приютява най-различни

магьосници, разочаровани от живота, да знаеш, че имаш честта да се познаваш с онзи, който се крие под псевдонима на автора — ухилих се аз и напълних чашите с нова порция скоросмъртница.

— Триста кентавъра и девственият мустак на Локи! — плесна се по челото Марин и ме тупна свойски по рамото. — Абе, Сашо, защо не каза веднага, че ти си авторът на „Кръчма Зелената котка“? Че ако ей сега скокнем до басейна и кажем на всички кой си, на ръце ще те носят! Е, някои от по-големите особняци могат и да почнат да те разпитват откъде получаваш информация за секретните мисии на Тери Сторн и Били Зеленчука, ама да не ти пука — любителите на теориите за конспирации са навсякъде...

— Искаш да кажеш, че това, което мислех за пълна измишльотина, всъщност е истина?

— Ха-ха, със сигурност, приятелю! Мамка му, защо не дойде миналата година? Тогава всички идиоти бяха тук — даже и Джонатан Деветте Пръста, който по принцип ни избягва по непонятни причини...

— А защо ги няма тази година?

— Ми Тери замина на Старозагорските бани — там по принцип се събират така любимите ти дяволи, таласъми, огрета и прочие нечиста сила. Нашето момче бе бая налютено, понеже някой от тях го бил нарекъл „евтин фокусник“, затова реши да се разходи до там и да си поговори с него. Даже съжалявам, че в момента не съм там, понеже веднъж да видиш батко си Тери в акция, повече на цирк няма да стъпиш — толкова е забавно. Били Зеленчука бил на почивка във Велико Търново (превод: забърсва някоя първокурсничка, омайва ѝ главата с простотии, след което ѝ изтрива паметта и се впуска в следващата авантюра). Другите, честно казано, не ги знам къде са...

— А „Зелената котка“ не се ли появява тук от време на време?

— О, не, друже — нямам представа защо, обаче „Котката“ се варди от Балчик и Старозагорските бани като дърт развратник от заклинание за полова немощ.

— Здраве да е... — почесах се по темето аз.

— Хайде да се поразходим малко, че да те представя на нашите хора — щракна с пръсти Марин и стана от леглото.

Без никакво колебание го последвах — така или иначе сънят ми се бе изпарил, умората също... а като прибавим и факта, че щях да се

срещна с прелестната сукуба... хм, исках да кажа — с останалите магьосници и прочие свръхестествени създания... така де, разбрахте за какво става дума.

— Къде искаш да отидем първо? — попита ме Марин, докато заключвах вратата на стаята (да ме пита някой защо ли, след като очевидно хотелът бъкеше от минаващи през стени и отключващи с едно докосване врати хора...). — Ако ти се разкарва до вълнолома, може да успеем да сварим серийните убийци, които се събират само когато Конвентът съвпадне с петък, 13-и. Нещо като традиция им е — всичките са едни фаталисти, та ум да ти зайде...

— Че те пък какво търсят тук? Конвентът не е ли само за вълшебници?

— Първо на първо, да те светна, че ако наречеш някого „вълшебник“, автоматически го принизяваш до новобранец и/или младок, така че много внимавай къде използваш тоя епитет. Предпочитаме „маг“, „магьосник“ или „човек на магията“. Второ, според теб как серийните убийци се измъкват постоянно от закона? Естествено, че им е необходима лека свръхестествена помощ. Съответно с колкото повече сила разполагат, толкова повече трупове им тежат на съвестта. Тук гледаме да не приютяваме ония самодейци, дето са претрепали по някоя-друга бабичка или изкормват малки деца и след това се гордеят с това. От мен да знаеш, това са абсолютни аматьори. Има едно приятелче от Асеновград — бат' Милко — дето се е специализирало в издирването и... да кажем, обезвреждането... на идиоти като тях. Виж, народът, дето се е събрал сега на вълнолома... това са гении, Сашо. Хора, които успяват да разчетат без грешка аурата на всеки, да определят с точност до секундата кога да отнемат този или онзи живот, без това да повлияе на развоя на бъдещето... хм, всъщност няма нужда точно на теб да обяснявам какво е ентропия и причинно-следствени връзки, разбира се.

— Добре де, дай да слезем до морето и да ги видим — след толкова хвалебствия чак ми стана интересно — ухилих се аз.

След около десетина минути успяхме да стигнем до вълнолома, без да се изпопребием по стръмните стъпала от хотела до морския бряг. На няколко пъти ми се струваше, че сме на косъм от това да се загубим, но Марин, който очевидно познаваше всяко камъче и тревичка наоколо, уверено ме водеше надолу. Когато най-сетне

стълбите свършиха и закрачихме по крайбрежната алея, без особен труд успяхме да съзрем групичката тъмни силуети, насядали по бетонните „таралежи“ на буната. Чак сега ми направи впечатление колко мъртво и пустинно бе каменистото подобие на плаж наоколо. Нямахме ги глъчката, светлините, пиянските подвиквания оттук-оттам, дрънченето на чаши и миризмата на кебапчета и пържена цаца, с които обикновено бе пропит всеки квадратен сантиметър от българското Черноморие.

— Обикновена психоманипулация, Сашо — подсмихна се Марин, когато забеляза как се ослушвам и душа като прегладняла котка. — Учи се в първи курс на университета: наелектризираш психологическата атмосфера с мисли за смърт, болести и разруха, народът се депресира и си стои по хотелите... или изобщо не припарва до Балчик. Така всички са щастливи — те, защото не виждат онова, на което мозъците им не биха повярвали, и ние, защото няма кой да ни се пречка из краката и да се дере под звуците на мазна чалга.

Докато моят спътник ми обясняваше всичко това, неусетно бяхме се приближили на един хвърлей камък до събралите се на вълнолома хора. Когато ни забелязаха, всички млъкнаха като по команда. Можех почти физически да усетя напрежението, което се разля по костите ми. По този начин, казват, се чувстват онези, на чийто гръб играе аленочервената точка на лазерния мерник на снайперистите.

— Спокойно, момчета, това съм аз, Лъо Клер^[1] — ухили се Марин и се обърна с лице на север, за да може пълната луна да освети физиономията му. — Водя ви гостенин. За пръв път е на Конвент, но надявам се — не за последен, така че не го плашете много...

— Уф бе, Марине... Що не се обади първо, че да не се стягаме толкова? — изпуфтя един от групичката.

— И да изпусна гледката на десетина паникьосани пишман главорези? Никога — засмя се моят нов приятел и ме подбутна напред. — Младежи и дъртаци, представям ви Негово Мрачно Превъзходителство Сашо Станимиров — автор под прикритие на редица любими вам разкази от рода на „Зелената котка“, „Клуб 13“, „Влак до отвъдното“ и прочие благинки.

— Чумата да ме тръшне и тъща ми да ме свестява! — изплю се с възхищение в морето един от накацалите по „таралежите“. — „Клуб

13“ ми е един от любимите разкази! Сигурен ли си, че това е човекът, който го е написал?

— Хиляда процента, Ники — кимна Марин.

— Голям съм ти почитател, братле — Силуетът стана от мястото си мълниеносно, приближи се с безшумни стъпки до мен, улови ръката ми и я разтърси. — Ако знаеш колко идеи съм заимствал от твоите истории... е, надявам се, че няма да ме съдиш за авторско право.

— Съвсем не, аз съм алтруист — измърморих под носа си аз. Явно шегата се прие добре, защото хилежът на насъбралите се близо пет минути оглася безлюдния плаж.

След като ритуално стиснах ръцете на всеки един от „убийствения кръжок“ (лаф на Марин), се разприказвахме надълго и нашироко за техническите подробности на убийствата, начините за тяхното прикриване, практическите аспекти на различните оръжия и техники... Ако Марин не ме беше дръпнал встрани и не ми бе прошепнал, че ще изтървем търга на магическа литература, сигурно щяхме да осъмнем. Ако знаете колко само ми се иска да ви споделя някои от най-интересните моменти в разговора ни... но няма как — заклев се с ръка на сърцето, че няма да използвам факта как тези хора разкриха душите си пред мен. Въпреки всичко обаче Ники, който се оказа един от тарторите на цялата агитка, обеща, че ако ченгетата успеят да заловят някой от тях, ще ми предостави пълен картбланш да опиша всичко в разказ, новела или роман. Съмнявам се обаче от това да излезе нещо. Дори да допуснем, че родната полиция съумееше да си свърши работата (в което всеки разумен човек би се съмнявал до последния си дъх), пак нямаше да посмея да напиша каквото и да било. Доста зор щеше да ми е да обяснявам после откъде, мътните ме взели, съм научил за неща, за които силите на реда дори не подозират...

Търгът на магическа литература съвсем ме остави без думи. Скупчилите се около изнесената от някоя от хотелските стаи маса магьосници стигнаха чак до бой, когато един от хасковската група обвини колегата си от Павликени, че е фалшифицирал последния от манускриптите на Юсуф бин Ахмед (кърджалийски некромант, известен с напредничавите си мисли относно начините за използване на магарешки карангии при извикването на джинове, блатници^[2] и опойци^[3], както услужливо ми обясни Марин). След няколко

заблудени файърбола и едно-две проклетия за сплашване на врага на Генерала му писна, раздаде няколко шамара зад вратовете на скандалджиите и ги заплаши, че ще отнесе въпроса до Комисията за свръхестественото към Народното събрание и лично към проф. Божидар Димитров. Кавгата угасна също толкова внезапно, както бе и започнала.

А, да, Генералът... Тази митологична личност... Успях да се запозная и с него — архимаг от Пазарджик, който специализираше в областта на криптофилологията (другояче казано, хобито му бе да открива древни ръкописи и да разшифрова прастарите заклинания, закодирани между редовете им). Никой не знаеше на колко години е точно — сред магьосниците това се считаше за проява на лош вкус. Носеха се слухове за това как навремето помогнал на хан Крум да се избави от обкованата със сребро чаша, направена от главата на Никифор и превърнала се в един от най-могъщите артефакти по прабългарските земи. Други пък се кълняха, че с очите си са виждали у дома му златен ритон с глава на елен от Панагюрското съкровище, подарен му лично от Котис I заради огромната помощ, оказана при битките с Филип Македонски. Трети уверяваха съвсем сериозно, че Генералът всъщност е бил модел на аборигените от остров Пасха при създаването на прословутите каменни идоли. Не знам кое от всички твърдения, което чух онази вечер, бе истина, но факт бе, че Генералът бе авторитет, когото всички слушаха и с когото всички се съобразяваха.

Докато с Марин наобикаляхме многобройните групички по интереси и се запознавахме с видни и не чак толкова магьосници от цяла България, не можех да не потърся с поглед момичето, което ми бе направило зашеметяващо впечатление още първата вечер. За жалост обаче не можах да я открия. Наистина жалко. Напълно съм сериозен — беше толкова красива, че за пръв път през живота си изпитвах желание да предложа на някоя жена ръката и сърцето си...

За сметка на това пък имах честта да стисна ръката на Благой — първият български маг, участвал в международния Конвент в Чикаго преди години, чиято презентация „Сексуалното напрежение между бродници и инкуби — мост между магията на Изтока и Запада“ бе пожънала невероятен успех.

Получих и покана за гостуване на русенския клуб за приложна магия и пророчества, чието лоби в Балчик бе повече от впечатляващо.

Познавах Русе като град на диви купони и невероятни чешити, но с удоволствие щях да разгледам и другата му страна — онази, която оставаше скрита от очите на простосмъртните.

Успях да разменя няколко приказки и с една от групичките, които придаваха международен привкус на Конвента — стийите^[4] от Македония. Много приятни създания, между другото — начетени, с чувство за хумор и любителки на доброто парти. Е, имаха си и трески за дялане — ако Марин не ме бе предупредил да отклонявам учтиво поканите им за нощно къпане, не се знае докъде щях да я докарам...

В общи линии, благодарение на новите ми познати петте дена в прекрасния хотел отминаха неусетно. За съжаление трябваше да се прибирам в София, където отново щеше да ме грабне водовъртежът на скуката, сивотата и безличното ежедневиe. Вместо за магии и убийства щях да слушам отдавна досадили ми изповеди за работа, заплати и бонуси, вместо разкрепостени и духовно освободени магове щях да бъда отново заобиколен от еснафи и сребролюбци, а вместо чаровни сукуби щях да наблюдавам с тъга мазните телеса на ненаживяли се блудници.

Надали ще придобиете и най-малка представа какво ми беше по време на обратния път към столицата. Едва ли ще мога да ви опиша достатъчно достоверно как пустотата, прогонена от вълшебната атмосфера на Балчик, постепенно се завръщаше и с всяко потракване на колелата на влака окупираше поредния квадратен сантиметър от сърцето ми. Не очаквам да ме разберете.

Знайте обаче едно: със сигурност дните до следващото лято (до следващия летен петък, 13-о число) ще отлетят неусетно. Защото очакването е съвсем различно, дори приятно, когато има на какво да се надяваш. Бъдете сигурни, че ще ви разкажа за всичко, което ще се случи на Конвента догодина, също толкова правдиво и без да ви спестявам нищо, както направих и в настоящия разказ.

А, и между другото...

Сериозно, някой да знае телефона на Наташа?

---

[1] „Това съм аз, Льо Клер!“ — реплика от британския комедиен сериал „Ало, ало“, станала класическа благодарение на многократните повторения на шоуто по българските телевизии — Б.а. ↑

[2] Блатник — зъл дух, обитател на блатата. Според народните поверия, блатните духове трупат съкровища на дъното на блатата векове наред и ревниво ги пазят от натрапници. Ако човек се приближи много до някое блато, блатниците могат внезапно да изскочат от тинята и да го завлекат на дъното, за да го удавят — Б.а. ↑

[3] Опойца — зъл дух — кръвопиец, приемащ физическа форма на пиявица, който се загнездва под кожата на човека и смуче кръвта му. Опойците докарват бяс, т.е., могат да се вселят в човека, чиято кръв са смукали. В някои вярвания смятат, че в опойци се превръщат хората, които умират пияни. В миналото такива хора ги погребвали отделно на гробищата, встрани от другите — смятало се, че да умреш като опойца е все едно да се самоубиеш — Б.а. ↑

[4] Стйи — водни духове, обитаващи най-дълбоките места в реките, засвидетелствани във вярванията на българското население в Македония. Представяни са като жени с много дълги разплетени коси, които давят хората в реките. Вярва се, че човек дори да се опита да избяга от тях, те хвърлят по него косите си, впримчват го и го оплитат с тях и го завличат в дълбините, където го удавят — Б.а. ↑

666 ЧАСА

На С. — ако знаех, че с онази нямам бъдеще, щях да си призная, че ме привличаш. Извинявай. Дано поне си щастлива.

Новата синя блузка подчертаваше гърдите ѝ по перфектен начин. Силвия с труд отмести поглед от огледалото, тръсна русите си къдрици и реши, че няма смисъл повече да се кипри — така или иначе пак всички мъже на купона щяха да се натръшкат задружно в краката ѝ. Поне това — заедно с обилните количества алкохол, които тя възнамеряваше да унищожи тази вечер — щеше да я забавлява до известно време... и може би да я накара да забрави за секунда за факта, че Боби я бе вбесил тази сутрин. Не че имаше чак толкова голямо значение: в края на краищата Боби беше просто поредният мъж в живота ѝ, запътил се с бавни, но сигурни крачки към вратата, на която пишеше „ИЗХОД“. Рано или късно в полезрението ѝ щеше да се намъкне поредното ново попълнение, което автоматично означаваше „сбогом и благодаря за рибата, Боби“.

Силвия беше колекционерка. Тя прилежно съхраняваше в паметта си спомени за всеки един мъж, който някога се бе прехласвал по огромната ѝ гръдна обиколка, бе крил нейни снимки в чекмеджето под чорапите си и бе поне веднъж се обръщал към нея с предложението да се омъжи за него. Жените около нея, които можеха да направят поне приблизителна сметка каква точно е бройката, я наричаха уличница. Мъжете предпочитаха по-завоалирани термини, които обаче, лишени от пудрата и фон-дьо-тена, се свеждаха повече или по-малко до същото. Това обаче нямаше никакво значение.

Тя беше колекционерка.

Именно страстта ѝ към колекциониране бе причината да се съгласи да отиде на този рожден ден. Хиляди пъти предпочиташе да остане сама (е, с котките си, но все пак...) у дома, ала мисълта, че има

възможност да се запознае с нов екземпляр, чието разбито сърце да добави в червеното си тефтерче, я накара почти машинално да избере от гардероба си синята блузка. На нея сякаш с големи букви бе написано „ИНФАРКТ!“, но какво пък — мъжете бяха просто бройка. И си заслужаваха всяка една молекула болка, която можеше да им бъде причинена. Инфарктът също влизаше в тази категория.

Когато стигна до апартамента, купонът вече бе в разгара си. Рожденикът Джордж с щедра ръка разливаше коняк и уиски на желаещите да се насвяткат. Силвия не познаваше почти никого, освен две-три от поканените девойки. Това обаче въобще не я притесняваше, даже напротив: предизвикателството да размажеш нечие сърце — като хлебарка в кухнята — бе доста по-вълнуващо, ако не познаваш жертвата си. Силвия присви уши като ловджийско куче (образно казано, ха-ха; всъщност само се поизправи, за да изглежда по-висока, и повдигна гърдите си още малко по-нагоре, точно преди критичната точка на изскачане). Ловът можеше да започне.

Червеното килимче, изтъкано от мъжки тела с разтуптяни сърца и амбицирани други части на тялото, вече бе достигнало достатъчна дължина, за да удовлетвори самолюбието на девойката, но за нейно огромно съжаление не бе успяла да открие екземпляр, достатъчно добър за колекцията (и за леглото ѝ). Отегчена, Силвия се огледа наоколо, издирвайки с поглед някого, с когото още не се бе закачала. За нейна огромна изненада имаше такъв — един господ знае как го бе пропуснала по време на Великия Полов Кръстоносен Поход. Тя се закова на едно място и го заразглежда с интерес. В интерес на истината, нямаше кой знае какво за гледане — обектът бе с неопределена възраст и неопределена привлекателност, заседнал в един от ъглите на апартамента и поглъщащ такива количества алкохол, че биха засрамили и руски докер. Опитният колекционерски поглед веднага го идентифицира като Обект 17-В, тоест, незаинтересован от млечни жлези индивид, който в личната класация на Силвия заемаше почетното второ място по сложност — точно след женените и верни на съпругите си мъже.

Значи, ако се вярваше на статистиката, трябваше да ѝ отнеме не повече от 5 минути, за да го накара да ѝ поиска телефона.

Силвия почти машинално изпъчи гърди, задъвка невинно един от русите си кичури и се втурна във фронтална атака.

Младежът (бе решила, че е млад, независимо от посребрените му слепоочия) учтиво поде разговор на неутрални теми с нея. Съгласи се, че икономическата криза е убиец на добрите намерения на правителството, кимна съчувстващо при новината, че утре се очакват гръмотевични бури, обсъди новите тенденции в социалните мрежи и Интернет-форумите... и дотам. Никакви въздишки, никакви скрити погледи в деколтето ѝ, никакви опити скришом да набере собствения си телефон, докато уж разглежда снимките на котките ѝ... нищо. Докато се мъчеше с него, Силвия изпита почти непреодолимото желание да го хване за брадичката (е, за целта трябваше да се качи на табуретка, но това едва ли би я спряло), да повдигне главата му нагоре и да потърси контактните лещи в очите му. Друго обяснение, освен катаракта, глаукома или астигматизъм нямаше.

Нямаше обаче и реакция.

Под предлог, че трябва да ползва тоалетната, девойката изчезна за малко от полезрението на неподдаващия обект, скри се в съседната стая и свали сутиена си. Не бе прибегвала до толкова отчаяни мерки от времето, когато се опитваше да разбие сърцето на ректора на университета, който бе завършила. Даже и гледката на Кулите близнаци обаче не успя да накара мъжа със зелените очи да предприеме каквото и да било.

След близо тричасова битка Силвия се предаде и с усещане за горчилка в устата си тръгна.

Живееше доста далеч от мястото на купона, но реши да повърви, за да охлади малко яростта и безсилието си. „Мамка му, мамка му, мамка му“, повтаряше си тя, докато токчетата ѝ ядосано отмерваха ритъма на ругатните по тротоара. *Дали пък причината не е в мен... о-о-о, я се разкарай! Да върви по дяволите този импотент... да върви по дяволите с тънката си усмивка и замислените си зелени очи...*

Чакай малко... хм, зелени очи... обикновено не забелязваше чак такива подробности. Силвия закова на място. Размекваш се, сестро, а и номерцата ти вече май не вървят, промърмори някакво далечно гласче в главата ѝ. Да вървиш по дяволите и ти, отрязва го на секундата тя, бръкна в чантата си, извади цигара и разсеяно затърси огънче. Потънала в размисъл за гръдни обиколки и зелени очи, почти не усети как леко поомачканият „Честърфийлд“ пламна сякаш от само себе си. Едва на третото дърпане инстинктите ѝ подсказаха, че нещо не е наред.

Тя се сепна и с рязко движение изхвърли фасата в канала — все едно се отърваваше от гърмяща змия, незнайно как озовала се в ръката ѝ.

— Извинявай, нямах намерение да те стряскам — дочу се тих глас зад гърба ѝ. Силвия подскочи, обърна се и се сблъска с две зелени очи, внимателно оглеждащи лицето ѝ, сякаш търсещи някакви знаци, известни само на тях.

— Исках просто да попитам защо беше целият този цирк — продължи собственикът на очите, след като приключи с огледа. — Инстинктите ми подсказват, че всичко е избиване на комплекси от твоя страна, но когато човек стане на седем хиляди години...

Седем хиляди ли? Сигурно бе казал 17 или 27. Силвия твърдо реши да намали малко алкохола.

— ... не може да си позволи да отхвърля възможности с лека ръка — довърши странният, неподдаващ се на обработка екземпляр.

— Затова ли ме преследваш? — опита се да прозвучи нахакано, но в действителност уплахата ѝ прозираше през думите... също както гърдите ѝ през блузата по-рано тази вечер.

— Зададох ти прост въпрос, Силвия. Изисква прост отговор.

— Да, цирк беше! — избликнаха думите ѝ, преди да успее да се сдържи. — Опитвах се да те сваля, импотентно животно такова! И за твоє сведение никой досега не ми се е опъвал така, както ти... — Сълзите — част от обида, част от безсилие — неусетно закапаха, размазвайки доста скъпоструващия ѝ грим.

— Съгласен съм, че когато не си свикнал, тежко приемаш всяко безразличие — кимнаха разбиращо зелените очи. — Ако беше на мое място, едва ли щеше да реагираш така. Но както и да е — ще те попитам още само веднъж: харесах ли ти наистина или всичко бе просто защото се дърпах?

Силвия замълча, преглъщайки отвратителната солена влага, стичаща се по бузите ѝ. Нямахше смисъл да отговаря на този циркаджия. Понечи да се завърти и да побегне обратно към апартамента на Джордж, където бе светло, където имаше мъже, които за един поглед към гръдта ѝ щяха да я защитят от тези пронизващи зелени очи... където нямаше цигари, пламващи от нищото...

Но не успя. Краката ѝ не помръдваха. Сякаш бе парализирана... само че едва ли парализираните крайници можеха да усетят полъха на вятъра, безсрамно разхождащ се насам-натам по бедрата ѝ. Зелените

очи се впиха в брадичката ѝ и като че ли я повдигнаха насила, докато двамата не преплетоха погледи. Надали имаше човек (още по-малко жена...) на този свят, който да може да излъже при усещането за мрак, извиращ от зениците му.

— Не те харесвам.

Думите се откъснаха от устните ѝ и с глухо тупване се сринаха в краката ѝ. Сърцето ѝ подскочи. Незнайно защо усещаше, че е направила най-голямата грешка в живота си; сега вероятно откачалката щеше да я зашлеви, да ѝ пререже гърлото, да я изнасили (абе какво изнасилване, нали го набеди, че е импотентен, пак се обади онова нахално гласче)...

Зелените очи обаче я изгледаха с равнодушие и се стопиха в мрака. Да, последният изблик на мрак от страна на непознатия бе именно равнодушен. Не пренебрежителен, не ядосан, не похотлив... а равнодушен.

Силвия усети, че отново може да се движи. Лапвайки още една цигара (този път обаче си запали по старомодния начин, със запалка, без помощта на някакви чудновати зеленооки странници, ха-ха), тя се заклатушка по пътя към дома си. Още щом главата ѝ докосна възглавницата, споменът за налудничавата случка избледня и милостиво я остави да се наспи. На другата сутрин, както обикновено, кафето и първата цигара за деня съвсем успешно се доразправиха с него. До обяд Силвия дори не си спомняше нищо за сини блузки, зелени очи и рождени дни.

Когато след два дена тя изгони Боби, защото вече ѝ бе станал нетърпимо досаден, всичко ѝ се видя в реда на нещата. Тя бе Силвия. Тя бе Колекционерка. Тя бе пълната противоположност на онези нейни „приятелки“, които търсеха дълга връзка, любов и прочие измишльотини. Защо трябваше да ѝ пука за някакъв си Боби?

Няма и седмица след това обаче и новото ѝ завоевание — Харисън — пое по същия път. А след него — и Джими, и Фил, и Ръкси, и Анри... Просто не можеше да се задържи с мъж повече от денонощие. Всички бяха перфектни — в крайна сметка гръдната ѝ обиколка я уреждаше с каймака на мъжкия свят; всяко ново попълнение на колекцията ѝ сякаш току-що слизаше от корицата на списание...

Но нямаха зелени очи.

Силвия полека-лека започна да изпада в паника. И тримата психоаналитици, при които отиде, я успокоиха, че надали тепърва закоравяла Колекционерка като нея се е влюбила. Вероятно обикновен хормонален дисбаланс... соматична обструкция... не можа да запомни всички сложни думички, с които я засипаха. По-важното бе, че никой не успя да обясни напълно тази странна сексуална апатия, която я бе налегнала. За нея това бе страшно: все едно да кажеш на чревоугодник да загуби вкусовите си рецептори!

Когато се убеди, че докторите не могат да ѝ помогнат, Силвия се порови малко из Интернет и откри една скромна и непретенциозна обява, забутана в дъното на лъскав уеб-сайт на брачни консултанти. „Имате сърдечни проблеми, които сякаш са дошли като гръм от ясно небе?“, гласеше черно-бялото банерче. „Елате на нашите сбирки и получите помощ от сродни души!“. Докато си записваше адреса, в главата ѝ се въртяха невесели мисли за удавници, сламки и зелени очи.

Мястото, където се провеждаха въпросните сбирки, се оказа позабутано и от обявата, въпреки че кварталът далеч не бе толкова лъскав, колкото бе сайтът за брачни консултации. Силвия търпеливо изтърпя досадните баналности от рода на „Помогни си сам, за да ти помогне и господ“ и когато жените се разпръснаха из стаята, събирайки се на малки групички, тя си избра едно мрачно девойче на около 18 години с тъмни кръгове под очите и завърза разговор:

— Не беше от кой знае каква полза, нали?

— Не, разбира се, но в края на краищата аз (а, предполагам, и останалите) идвам тук, за да забравя поне за час-два за проблемите си — отвърна момичето, нервно отгризвайки парче от ноктите си. Силвия забеляза, че бяха изгризани до кръв.

— Любовни мъки, а? — подхвърли тя невинно.

— Нямах си и най-малка представа. А при теб? Какво те яде?

— Зелени очи — изтърси Силвия, преди да успее да се овладее.

Момичето пребледня.

— Да позная ли? Купон, свалка, завършила с разговор навън... нищо сериозно от твоя страна? — трескаво заразитва тя. Силвия кимна, усещайки как стомахът ѝ, незнайно защо, се завързва на възел. Чак сега си даде сметка, че събеседничката ѝ не е чак толкова млада, колкото ѝ се бе сторила на пръв поглед.

— Името му е Тери Сторн — заразказва девойчето, търсейки неуспешно къде по ноктите ѝ има оцелял материал за гризане. — Запознах се с него в кръчма „Зелената котка“... вероятно не си чувала за това място; повярвай ми, и аз бих дала мило и драго да не знам, но вече е късно. Едни приятели ме заведоха там... казаха ми, че това е кръчма, която съществува едновременно във всеки град, във всяко време, във всяка вселена. Спомням си, че тогава си помислих, че тревата им е дошла в повече... плюс това всички говореха за магии, за тролове, за вещици и други такива — надрусана работа, какво да ти кажа. Само че...

Само че когато влязох в кръчмата, не мислех вече така. Там наистина имаше всичко — и елфи, и джуджета, и вампири... Зелената котка също бе истинска, а не измислица на кръчмаря: спомням си как се редувахме да я милваме. Истински беше и онзи, с когото ме запознаха тогава — висок, с един-два бели косъма на главата, въпреки че казваха, че е на седем хиляди години...

Силвия изтръпна.

— Тъмен Маг, един от последните в занаята — така ми го представиха. Много по-късно разбрах, че е и един от последните в друго... Естествено, на пияна глава започнах да го свалям; за съжаление компанията ми бе твърде сръбнала, за да ме предупреди да не правя това. Всичко завърши, както най-вероятно е завършило и при теб: излязох навън, за да поизтрезнея на есенния вятър, той ме последва, попита ме дали съм била искрена и дали искам да имам нещо общо с него... Аз, естествено, се изсмях и му казах да се разкара. Откъде да знам, че съм попаднала на може би единствения останал човек, който приема романтиката сериозно?

На другата сутрин вече бях успяла да изтрезнея и да забравя всичко. По-късно обаче връзките ми започнаха да се разпадат — една след друга, по различни поводи, но с един и същ край: опитвам се да поправа нещата между нас, но вместо това пред погледа ми изникват две зелени очи.

Моите приятели ми казаха, че според техни познати това, което Тъмният Маг ми е сторил, се нарича „666-часовото проклятие“. 666 часа. Това са 27 дена и 18 часа, през които трябва да успееш да откриеш магьосника, който те е прокълнал, и да се опиташ да

спечелиш сърцето му. В противен случай си обречена на самота до края на живота си.

Аз опитах. Господи, колко пъти опитах! Но така и не успях да намеря „Зелената котка“, за да се върна в нея и да поискам прошка от магьосника...

— Къде мога да я открия? — изхриптя Силвия. Гърлото ѝ бе свито на кълбо, а сърцето ѝ биеше така, сякаш всеки момент ще изскочи от гърдите ѝ и ще заподскача по улиците в последен отчаян опит да намери тайнствената кръчма...

— „Зелената котка“ се материализира само тогава, когато пожелае — отвърна тъжно момичето. — А и магьосникът се появява един-два пъти в годината неканен на някое парти, причаква някое флиртуващо хлапенце и след това... След това знаеш: 666 часа и... това е.

Силвия слушаше преbledняла; устните ѝ се мърдаха беззвучно, отброявайки времето назад до онзи миг, когато бе преплела пътищата си с Тери Сторн; краката ѝ тръпнеха в желание да изтичат на улицата и да бягат, да бягат, да бягат, докато открие „Зелената котка“ и искрено се извини на магьосника, да му обясни, че съжалява, че горчиво съжалява за всичките мъжки сърца, разбити и стъпкани в калта, включително и за неговото...

* * *

Патрулиращият полицай откопча радиостанцията си и изрече с репетираната толкова пъти безизразна интонация:

— Централа, тук 12-98. Докладвам за жена, видима възраст 20-25 години, неконтактна, без видими белези от насилие. Открих я седнала на тротоар в Бруклин. Вперила е поглед в една точка и постоянно повтаря две неща: „667“ и „зелени очи“. Изпратете с линейката и екип от психиатрията.

БИРА, МАГИИ И ПЪРЖЕНА ЦАЦА

Благодарности на Бранко, който успя да ме убеди, че „Зелената котка“ все пак трябва да се появи и в София :)

„Зелената котка“ пак се беше материализирала на най-странното от всички странни места. Наистина, понякога не можем да схванем къде е логиката. Така или иначе кръчмата бе видна само за посветените, които знаеха за нейното съществуване. Тези, които просто се досещаха или подозираха за него, не можеше да я открият, камо ли да влязат в нея, та ако ще и Деветте Руни на Запада да им помагаша. Следователно можеше да се очаква, че евентуално ще се появи на някое по-централно място, та да не трябва да ходиш стотици километри като изоглавен хобит, за да изпиеш едно пиене на спокойствие. Е да, ама не. Когато моят добър приятел Михаил Антонов ми разказа за пръв път за „Зелената котка“ и ме покани някоя вечер да седнем на сладка приказка в нея, спомена, че най-вероятно софийското ѝ превъплъщение ще е някъде по центъра — може би на „Дондуков“ или на „Витошка“. Вчера обаче, когато ми звънна, за да каже, че са ме одобрили и че вече официално имам достъп до кръчмата, от който и свят да вляза, небрежно подхвърли, че гадното нещо се е материализирало по средата на Западен парк, ама нямало страшно, дотам имало метро, после се вървяло само два-три километра, след което затвори.

Именно затова сега вървях вече час, лутайки се из безкрайните алеи на парка, издирвайки „Зелената котка“ и проклинайки тъпата логика на транспространствените конфигурации. Вече бях започнал да губя надежда и мисълта да се върна в родния „Младост 4“, за да прекарам нощта в битов алкохолизъм, както обикновено, когато най-накрая почувствах онова странно усещане, което Мишо ми беше описал — сякаш въздухът се сгъсти около мен, всяка следваща крачка се удаваше с все по-голямо усилие, контурите на дърветата наоколо се размазаха, все едно очилата ми за астигматизъм изведнъж бяха спрели

да действат... След няколко мига преминах през защитното було на „Зелената котка“ и се озовах лице в лице с нея.

Кръчмата бе точно такава, каквато си я представях по разказите на Михаил. Не твърде огромна, уютно изглеждаща, изградена от цели дървени трупи, с масивна дъбова врата, покрита с всякакви видове руни, с малки прозорчета, от които струеше мека, по домашному топла светлина.

Натиснах тежката бронзова дръжка на вратата и влязох. За миг изгубих реална представа къде се намирам, тъй като пред очите ми избухна взрив от цветове, емоции и разговори. Пъстроцветните плащове на елфите, аленочервените наметала на вампирите, грубите зелени куртки на джуджетата, бледорозовите ефирни одеяния на сукубите... всичко се сливаше в една омагьосваща и спираща дъха феерия от багри. Когато отново успях да поема глътка въздух, видях и прословутата котарана, станала талисман и кръстница на кръчмата. Беше легнала пред камината и зяпаше аристократично и хладно — така, както само мъдро животно като котката умее — навалицата около бара. Спрях се пред нея, за да я почеша зад ушите. Прие го невъзмутимо, като ме удостои с поглед за частица от секундата. Е, в крайна сметка не ме познаваше — може би за в бъдеще щяхме да станем приятели.

Мишо, както обикновено, бе седнал на маса в едно от най-забутаните ъгълчета на кръчмата, но въпреки това по свой стар обичай се изхитряваше — неизвестно как — да комуникира с почти всички присъстващи едновременно. Мултифункционалността му бе пословична — за отрицателно време той успяваше да вдигне наздравица за рождения ден, който група тролове празнуваха в единия ъгъл, да се осведоми за здравето на умопомрачително обаятелна вампирка, която изглеждаше като живо олицетворение на плътските желания, да кресне на Рей Макгавърн да му донесе още една водка, да смигне палаво към Красавицата Маги — племенницата на Рей, която тъкмо разчистваше една от съседните маси... уф, уморих се. И въпреки всичко Михаил успяваше да свърши всичко това за по-кратко време, отколкото ми трябваше на мен, за да го опиша.

В една от паузите между две дейности той обаче все пак успя и да ме забележи.

— Слави!!! — ревна той с изтънчеността на алдебарановски носорог. — Идвай насам, приятелче! Хайде, че от половин час пия сам и ми е скучно!

Мда, сам... скучно... Когато (или ако) останеше наистина насаме със себе си, това сигурно го убиваше.

— Много път, много чудо — обясних накратко аз и се тръснах на стола до него. Той веднага викна едно питие и за мен и се зае да ми обяснява, че то това ако било път, тогава какво да кажел за миналата година, когато се загубил в Лилавите Блата, скитал се бил две седмици и за да не умре от глад, трябвало да почне да си гризе ноктите като Джонатан Деветте Пръста...

Слава на Мрака, че само след няколко минути на нашата маса седна някакво девойче, на пръв поглед горда потомка на дриадите от Нова Византия, че иначе щеше да се наложи да слушам тази не твърде интересна история поне три часа.

— А, Кити! — зарадва се гръмогласно Мишо и, естествено, веднага забрави за какво разказваше. — Дай да те запозная с едно наше момче. За сефте е тук, но бързо схваща и е от моята партия, ако ме разбираш...

— Здравсти — усмихна се момичето. Изглеждаше на не повече от шестнадесет, но за щастие дриадите се раждаха директно възрастни (и полово зрели...), така че проблемът с педофилията автоматически отпаднаше.

— Приятно ми е, Слави... — протегнах ръка аз.

— Не го слушай — намеси се Мишо. — Слави му викат само в нашия свят. Навремето, когато успя да върне Окоето на Дявола на джуджетата от Риалтор, те му лепнаха името Берен Серегон, което преведено от елфически означава „Магьосникът, Изоставен от Всички“. Така го знаят всички от Средната земя насам.

— Ами... в такъв случай здравей, Берен — пусна още една обаятелна усмивка Кити и протегна на свой ред ръка към мен. За миг се зачудих дали да се направя на джентълмен (каквото без съмнение бях, може да питате когото си искате) и да ѝ целуна ръка, но после се отказах. Не се знаеше как ще го изтълкува тя, нито пък как ще го приемат околните. С дриадите от Нова Византия шега не биваше... а с бащите им — още по-малко. Знаех го от опит.

След размяната на дежурните реплики (от кой свят си, има ли интересни неща при вас, на колко си години, какво специализираш и т.н.) Кити се обърна към Мишо и попита:

— И защо не си го водил насам досега?

— Дърпаше се нещо. Навремето обикаляше световите като някакъв стопаджия, но след случката с дракона от Минас Аннун стана асоциален, затвори се в смрадливия си апартамент в „Младост“ и не излизаше много-много. Едва тия дни успях да го навия да се пошматкаме насам-натам, и то чак след като му споменах, че „Зелената котка“ най-накрая ще отваря и в нашия свят.

— Аха... Ами странно, защото и аз съм пообиколила доста светове, а не съм го засичала... А какво е „апартамент“ — нещо характерно само за младостта ли?

Докато Мишо обясняваше на дриадата значенията на софийската терминология, аз успях мислено да го наругая поне двадесетина пъти. От всичките ми премеждия как можа да избере точно онова с дракона от Кулата на Залеза? Дано само не споменеше, че тогава бях отишъл там, за да търся прословутата Синнанска отрова за тъщата на един приятел...

Няколко водки по-късно обаче разбрах, че няма за какво да се притеснявам. Дори отчайващо нетактичният Мишо се усети, че нямам желание да разказвам за предишните си похождения, затова премина на нецензурни вицове и случки от буйната ни младост в Магическия Университет. Дриадата се забавляваше искрено, смееше се от сърце и обръщаше чашите не по-зле от нас. Два-три часа и няколко бутилки по-късно, когато Михаил се извини и със залитане се отправи към тоалетната, тя се наведе към мен и прошепна (всъщност изкрещя, защото в бъркотията, която цареше в „Зелената котка“, това бе единственият начин за комуникация):

— Не знам дали ще е грубо да те моля за услуга още първата вечер, откак се познаваме, но все пак... Дали ще можеш да ми помогнеш?

— Разбира се, кажи за какво става дума?

— Искаш ли първо да ми покажеш вашия свят? В тази дандания не мога да чуя собствените си мисли...

Добро хрумване. Забърсах бутилката с остатъка от алкохола, оставих някой лев на масата, за да има едно нещо по-малко, за което да

мрънка Мишо после, и заедно с девойката се изнизавме по терлици от кръчмата. Не че щеше да има значение, дори да бяхме излезли с фойерверки и взривове — тролският рожден ден бе набрал доста скорост и до евентуалния масов побой сигурно оставаха броени минути, така че никой нямаше да ни обърне внимание.

Нощна София произведе доста добро впечатление на Кити. Оказа се, че тя за пръв път излизаше в немагически свят и технологиите (особено трамваите) доста я удивиха. Тъй като не знаех доколко ще съумее да се отпусне сред неоновите реклами, фучащите като фурии през тунела за „Люлин“ автомобили и пияните футболни запалнянковци, които изразяваха надежда за полови органи за отбора-враг, реших да я заведа на Витоша. Не пеша, разбира се — кой джентълмен кара дамата да ходи? Вярно, че се опитвах да правя колкото се може по-малко магии в родния си свят, но... изкуството иска жертви.

Както и очаквах, красивата природна гледка, която доста напомняше за Нова Византия, накара сърцето на дриадата да се разтопи. Едвам успях да я накарам да откъсне поглед от светлините на огромния град, разпрострели се в краката ни като килим от огнени цветя на Ригел VI, за да разбере в края на краищата за какво толкова искаше да говори с мен.

— Може да ти прозвучи глупаво, но... просто няма към кого друго да се обърна — започна Кити плахо. — Навремето молих за същото нещо Тери Сторн, който обаче все още има прекалено много скрупули, за да се заеме с нещо подобно. Джонатан Деветте Пръста пък е безнадежден случай, защото дори да успееш да го завариш трезвен (което се случва веднъж на хиляда години), винаги предлага някакви извратени решения, които не ме устройват. Накратко, питала съм кажи-речи всеки един малко или много силен маг, който някога е влизал в „Зелената котка“, но никой досега не е успявал да ми помогне.

— Е, аз не съм чак толкова силен магьосник — заоправдавах се аз. — В нашия свят магията е по-слаба, отколкото в другите земи, а и наистина има неща, на които не те учат в Университета...

— Магията, която търся, не е сложна, но мнозина я считат за неморална — прекъсна ме дриадата. — Трябва ми Чувствоунищожител.

Зяпнах от изумление. Навремето, когато бяхме в първи курс, завършващите студенти редовно си правеха майтапи с нас по купоните, като ни разказваха страшни истории за Чувствоунищожителя и пораженията, които може да нанесе, ако заклинанието е произнесено от неук магьосник. Чувствата бяха деликатна материя — никой не знаеше къде точно в мозъка се вихрят те и къде точно трябва да удариш с Чувствоунищожителя, за да засегнеш именно онази емоция, която искаш да изчезне. Миг разсейване, секунда невнимание, милиметър разлика в позицията на пръстите... и вълшебният жест можеше да изтрие цялата личност на човека, подложил се на варварската магия. Последният документиран случай бе отпреди двадесетина години, когато в Неназоваемата гора Кралицата на Залезите бе пожелала да се отърве от любовта си към млад и беден трубадур. Всички знаехме как завърши това — странстващите поети бяха направили цяло състояние, разправяйки легенди, предания и саги за трагичния финал на историята...

— Сигурна ли си, че искаш именно това?

— Да, Берен. Омръзна ми от начина, по който отвратителните емоции прецакват живота ми по всеки един възможен начин. Така ми се иска да съм достатъчно студена, за да мога да мисля трезво, да не виждам във всеки един младеж, когото срещна, бъдещия си съпруг и бащата на децата ми, да мога да се присъединя към Корпуса на Нова Византия, без постоянно да ми се подиграват колко съм чувствителна и не ставам за войн... Мишо ми бе споменавал, че ако има някой в Обединените Светове, който да може да направи Чувствоунищожител, то това си ти. Разказа ми как слуховете говорели, че навремето след поредното разочарование си направил тази магия на себе си...

— Ох, в името на Мрака, ако не ми беше приятел, още сега щях да го убия с двете си ръце... — въздъхнах аз. — Поне като говори небивалици, да си проверява източниците...

— Нима не е истина?

— Ами... как да ти кажа — истина е, но донякъде. Няма човек, който да може да направи Чувствоунищожител на самия себе си... с едно изключение, но не е там работата. Прекалено опасно е. Когато човек е тъжен и иска да се отърве от тъгата, той не осъзнава, че емоцията е пропита из цялото му тяло. Във всяка една клетка, неврон и мускул се крие капчица пареща и отровна болка. И ако в момент на

тъга изречеш заклинанието, има огромна вероятност да го насочиш към себе си. Така от теб ще остане само шепичка прах, коса и две-три копчета — в случай че имаш такива неща по себе си.

— Значи не можеш да ми помогнеш?

— Не съм казал такова нещо. Виждаш ли, работата е там, че всъщност не аз направих Чувствоунищожителя. Един приятел ми помогна. Именно той е единственият, който го е правил на себе си. Няма по-голям експерт от него. Ако искаш, ще те заведа при него още сега.

— Друг магьосник от твоя свят? Нали каза, че тук магията не е на мода?

— Е, той не е точно магьосник. По-точно, самоук маг е — никога не е учил Тъмни Изкуства, не е завършил Магическия Университет, но въпреки всичко притежава частичка магия, и то доста силна, в себе си. От известно време насам си изкарва хляба като писател на ужасни, страховити и невероятни истории. По този начин канализира магията си и не ѝ позволява да се натрупва в големи количества в тялото му, защото, както вероятно знаеш, това е пагубно за всеки магьосник. Той е пословичен с лошия си избор на жени — постоянно попада на всякакви патки, които само го използват за секс, пари и услуги, след което го зарязват. Именно затова той е толкова добър в Чувствоунищожителя — правил го е на себе си безброй пъти... ако питаш мен, тайничко надявайки се, че един ден ще сбърка и ще престане да съществува. За твоя и моя радост обаче досега не е успял — жив и здрав си е... и сега ще му направим едно изненадващо посещение, ако желаеш.

Кити кимна. Щракнах с пръсти и след миг вече бяхме пред чисто черната врата на апартамента в квартал „Западен парк“. Зад нея се дочуваше шум от тракаща клавиатура. Очевидно го бе сполетял пристъп на вдъхновение.

— По принцип се казва Симо, но предпочита да му казват Налла — „Плачещия“. Така го кръстиха издателите му във Валинор, когато първата му книга бе преведена на елфически — поясних аз, преди да натисна звънеца.

Още не бяха заглъхнали последните отгласи от звъненето, когато тракането спря като прерязано с нож, вратата се отвори и отвътре се

показа брадясалата физиономия със зачервени от взирането в монитора очи, която така добре познавах.

— Здравсти, надявам се, че не спиш, щото ти вода гостенка, която направо си умира да види прекрасния ти лик и след това да ѝ направиш един Чувствоунищожител — изстрелях аз на един дъх, докато побутвах дриадата навътре, преди да е успял да затръшне вратата пред нас.

Симо се опули още повече.

— От „Зелената котка“ ли идвате?

— И да, и не. Не сме пияни и не сме тук, за да се заяждаме, просто девойката поиска помощ и аз се сетих за теб. Като стана дума за помощ, къде си държиш запасите от оная варненска ракия, дето все ми я хвалиш?

Трудният ми за социализиране приятел безмълвно кимна към шкафа с книгите, без да сваля очи от Кити. Чудесно, ще ги оставя да се забавляват, а аз ще се позанимая с няколко чашки от любимата на Налла отрова.

Бутилката вече отиваше към привършване, когато Симо и Кити явно се наприказваха, защото цъфнаха на вратата на кухнята, където бях се загнездил уютно и, отпивайки от ракията, прелиствах последния брой на „Wizards Illustrated“.

— Ще ми трябва помощ, братле — подхвана Налла още с появяването си.

— А, не, дума да не става. С тия касапльци не се занимавам и ти много добре знаеш това.

— Тц, не такава помощ, идиот такъв. Трябва ми малко силица.

— Е нали постоянно повтаряш, че имаш магическа сила като за трима? — подкачих го аз.

— Да де, ама... Наскоро пак ме зарязаха — поредният лешояд си взе своето и аз, за да не превъртя, се разписах като луд. Изгони ме само преди месец, но за 30 дена съм написал повече разкази, отколкото за цяла година. Та малко съм ошушкан откъм магия, и ако нямаш нищо против...

— Какво да те правя... — въздъгнах аз. — Веднага ли?

— Ами дай веднага, че да не ми мине вдъхновението.

Той накара Кити да седне върху един стол в средата на кухнята, след което ме улови за ръката и прибели очи. Този номер винаги

минава при него, не знам защо. Ето и сега — дриадата седеше безмълвно, леко уплашена, взирайки се с немигащ поглед в чисто белите му очни ябълки... е, така де, ефектно беше, няма как да си изкривя душата. Човек можеше да усети напрежението в стаята, без дори да се налага да е магьосник. Светлината помръкна, но дори и на мъждукането на голата крушка, която висеше от тавана, се виждаше как косата му — гарвановочерна по принцип и вързана на опашка на тила му — става снежнобяла като върховете на Огнената Планина в Азамант. Сгърчените му пръсти се извиха в странен жест, наподобяващ нокти на граблива птица, и се насочиха към главата на Кити — очевидно вече бе усетил точното място и се канеше да нанесе решаващ удар.

Косата на дриадата се разтвори на две, също както в онази хумористична случка с Мойсей в човешката библия. Нещо черно и гърчещо се заизлиза садистично бавно, със зловещо примляскване, от главата на девойката. Не за пръв път виждах как се прави Чувствоунищожител, но въпреки всичко потръпнах. Гледката бе ужасяваща. И тази лепкава гнус са нашите емоции? Това нещо ни караше да правим простотии заради жени, пари и власт? И по-лошото — няма същото такова нещо бе излязло и от мен?

Отстрани ми се стори, че Налла загуби търпение. Той изведнъж присви пръсти, сякаш грабливата птица, на която приличаше, стисва нокти, за да отнеме и последната частичка живот от плячката си. Гърчещото се черно нещо изпищя пронизително и изчезна с проплакване. Дватама със Симо рухнахме на пода, останали без сили. Дриадата не изглеждаше по-добре: от челото ѝ се стичаха огромни капки пот, челюстта ѝ бе стисната така здраво, че се изплаших дали не си е прехапала езика, а ръцете ѝ бяха покрити с изпъкнала плетеница вени.

— Ами... това е... Готова си — измънка Симо, когато вече можеше да си поеме дъх.

— Благодаря ти — прошепна със светнали очи Кити. — Как да ти се отблагодаря?

Стиснах устни, за да не се разсмея. Знаех отговора. Сега щеше да падне веселба...

— Е... ако чак толкова държиш... Хайде да отидем да почерпиш по някоя-друга бира и пържена риба в „Делфинчето“ в Студентски

град.

— Моля? — опули се дриадата, която вече очакваше да чуе някакви непосилни суми и/или неприлични предложения от креватно естество.

— Ами така де, и ние със Слави душа носим. А и там правят най-добрата пържена цаца в цяла София. Хайде да вървим, че се схванах зад този компютър! Утре ще довършвам разказа.

— Ама то е нощ... сигурно е затворено... — запелтечи Кити.

— Е, хайде сега... Ние магьосници ли сме или лукови глави? — ухили се Налла.

— Какво е лукова глава? — попита тотално обърканата дриада.

— Ще ти обясня, миличка. Това ще е първото нещо, което ще направя... след първата бира.

ГРАДИНАРЯТ

Разказът по принцип е в жанр хорър, но въпреки това продължавам да мисля за него като за част от „Зелената котка“, затова реших да рискувам да го публикувам тук. Ако не харесвате хорър, моля, не четете следващите редове!

Тишината, която обгръщаше Джаксънвил по здрачаване, винаги го изумяваше. Сякаш градчето имаше магически бутон, който изключваше всички звуци, караше птиците да се приберат в гнездата си, а хората — да се затворят в бездушните черупки, които наричаха смело „къщи“ или „дом“, но на практика бяха просто черни дупки, поглъщащи пари и емоции.

И тази вечер не правеше изключение. Единственото нещо, което нарушаваше абсолютното безмълвие наоколо, бе глухото тупкане на маратонките му по прашния асфалт. Градът се страхуваше да диша: освен него нямаше друг, който да дръзне да остане по улиците по това време. По пътя срещна бездомник, който го заврънка за някой долар, но той преряза гърлото му за секунди и миг по-късно вече бе забравил, за него. Пътюм подмина „Зелената котка“ и се зачуди за минутка дали да не влезе вътре за едно-две уискита, но реши, че няма смисъл да се бави. Не беше наглеждал градинката си от близо седмица. Пиенето можеше да почака.

След известно време най-накрая излезе от града и навлезе на територията на стария парк, който бе запустял и неподдържан от десетилетия насам. Човек можеше да види алеите само след продължително виране, и то само ако разполагаше с много въображение. Това обаче не му пречеше: отдавна знаеше маршрута наизуст и можеше да го извърви дори със затворени очи. Нямаше нужда да включва полицейското фенерче, което висеше на кръста му — след кратко и уверено криволичене между дърветата и вече бе на точното място.

Градинката бе прелестна. Пространството, което преди доста време бе било детска площадка, кипеше от живот. Беше му коствало много усилия да намери семенца и разсад за стотиците видове цветя, дървета и декоративни храстчета, но си струваше — такова разнообразие на флора надали имаше и в ботаническата градина на щатския колеж.

Той извади ножа от джоба си и се огледа. Опитното му око веднага забеляза, че почвата около перуниката има нужда от разрохване. Приклекна до нея и внимателно, за да не повреди корените, разрови леко пръстта. Ножът му удари нещо твърдо. Нежно, само с върховете на пръстите си той разпръсна бучките. Лицето на Мария почти не можеше да бъде разпознато, но около черепа все още тук-там имаше късове разлагаща се плът. Чудесно. Перуниката изглеждаше леко хилава, но остатъците от Мария щяха да я изхранят за още седмица-две, а оттам насетне природата си знаеше работата. Той мислено се похвали за великолепната идея да посади цветето в устата, която бе изричала толкова лъжи. Разлагането на езика, който навреме му повтаряше, че го обича, а след това се бе завирал къде ли не, бе превърнало перуниката в произведение на изкуството.

Е, в интерес на истината и кипарисът не беше за изхвърляне. Вече бе станал около метър висок и с нищо не показваше, че възнамерява да спира да расте. Беше го засадил в гениталиите на Рита. Явно в природата наистина имаше справедливост, защото ненаситните срамотии на блудницата, на които преди се наслаждаваше половината град, се бяха оказали чудесна утроба за дръвчето.

Лехите с петунии също се скъсваха от цъфтене. Беше ги подредил в шепите на Лара, Силвия и Шейла. Ако човек се загледаше по-внимателно, можеше да види сгърчените кокалести пръсти на кучките, които никога повече нямаше да сграбчват пениси и банкноти — не задължително в гореизброения ред.

Виж, здравецът не се развиваше добре. Листенцата му бяха пожълтели и все още не беше цъфнал, независимо от това, че вече бе средата на май. Очевидно проклетията на Ели се бе просмукала толкова надълбоко в костите и плътта ѝ, че горкото цвете не можеше да изсмуче нито капчица животелна сила от тях. Нищо чудно, като се има предвид характерът на малката вампирка.

Трябваше спешно да го пресади.

Той извади телефона от джоба си и прегледа входящите си съобщения. Едно от тях привлече вниманието му. Беше от Рейчъл — сервитьорката-нимфоманка, която от две-три седмици сееше дразги и разврат в „Зелената котка“. Да, щеше да свърши работа. На бърза ръка написа кратък отговор, че с радост приема предложението за среща утре вечер в нейния апартамент. Натисна бутона „Изпрати“.

За божурите щеше да се погрижи другата седмица. Тогава пристигаха ученичките.

СТОТЕ ЖИВОТА НА БРЕНДА МАКАЛИСТЪР

Бренда Макалистър винаги мислеше за себе си като за най-обикновена домакиня. Е, добре де — невинаги, а само през последните десетина години, откак се бе омъжила по необходимост за Лиъм, беше му родила три деца, от които само едно бе желано и планирано, и бе зарязала „кариерата“ си на бизнес-секретарка, за да се посвети на печката, прахосмукачката и мръсните чорапи. Ако обаче не вземаше под внимание опита си за пробив в света на маркетинга, си беше класическа домакиня.

Ето защо изненадата ѝ, когато една вечер — малко преди домочадието да се прибере в ипотекираната до краен предел фамилна къща — някой разби задната врата, влезе с гръм и трясък и изстреля четири куршума в гърдите ѝ, бе, меко казано, силна. Дори не успя да си помисли „По дяволите, не съм пуснала пералнята... сега какво ще облекат децата утре?“. Вместо това, докато се мъчеше да игнорира страховитата болка, бликаща от разкъсаните ѝ вътрешни органи, съзнанието ѝ поднесе услужливо мисълта „Сигурно е някой луд... че кой, да му се не види, застрелва домакини?“. След това прозрение прословутата черна пелена, която толкова често се споменаваше в любимите ѝ криминални романчета, милостиво се спусна над нея и ѝ спести по-нататъшните мъчения.

На следващата сутрин Бренда се събуди с около час по-рано от обикновено. Алармата още не се бе включила, съпругът ѝ хъркаше така юнашки, сякаш се мъчеше да пререже основите на Айфеловата кула с тъпа ножовка, а синковците му пригласяха от съседната стая в страховит синхрон... Е, лошо няма — точно щеше да успее да пригответи закуската и дори щеше да ѝ остане време да зареди кафемашината.

Само че едва ли щеше да съумее да свърши всичко това — нали беше мъртва.

Измъкна се тихо от леглото и на пръсти отиде до банята. Изобщо нямаше мъртъв вид, даже напротив — като се има предвид от колко време насам не си бе слагала маски, фон-дъо-тени и други извращения, направо си изглеждаше добре. Разтвори деколтето на нощницата си — нямаше и следа от куршумите, които бяха пронизали започващите леко да провисват гърди с онзи отвратителен разкъсващо мляскащ звук.

Хм. Сигурно беше сънувала.

Но болката беше още там. На пръв поглед бе избягала, но тя знаеше — беше се скрила някъде дълбоко вътре в нея, спотайваше се, за да избликне след ден или два, да пробяга един бърз спринт по нервните ѝ окончания, след което да се отпусне като у дома си в мозъка ѝ и да поеме контрол върху всяка клетка в тялото ѝ...

„Що за простотии!“, упрекна се тя и заслиза бавно и предпазливо към кухнята, за да не събуди домочадието. Закуската нямаше да се приготви сама, колкото и да си мечтаеше за това понякога.

В кухненския бокс цареше чистота, която би накарала всяка уважаваща себе си болница да се засрами. Нямаше кървави петна по пода, гилзи, пистолети, гаубици или лилави дракони. Всичко си беше, така, както го бе оставила снощи... преди да се появи непознатият и да я застреля.

„Сънувала съм“, застави се да си повярва тя и включи газовия котлон, за да приготви пържени яйца с бекон за Лиъм. С крайчеца на окото си забеляза как някакъв непознат с черна коса, пристегнатата отзад на темето му с очукана сребърна халка, облечен в гащеризон на водопроводчик, се мотае на улицата пред къщата. В мозъка ѝ се залута някаква странно избеляла мисъл, но тя реши да не ѝ обръща внимание. Имаше работа за вършене.

Денят ѝ мина напълно обикновено — в чистене, готвене, малко клюкарстване с Маги и Симона по телефона, още малко готвене... Нищо не ѝ подсказа, че тъкмо когато се гласеше да свали яхнията от котлона, в кухнята ще връхлети млад мъж с чорап на лицето и ще ѝ пререже гърлото с едно-единствено движение. Шурналата кръв весело забълбука и за секунди изпълни тенджерата. Бренда се зачуди какъв ли вкус ще има яхнията и дали неблагодарното ѝ семейство ще усети присъствието на странна подправка в манджата. Това бе и последната мисъл, която ѝ мина през главата, понеже номерът с пелената,

припадането и последвалото умирање се повтори в някакъв безумен изблик на *deja-vu*.

На следващата сутрин се събуди с лека болка в гърлото, все едно бе прекалила с ледените бири предната вечер. Огледалото в банята отново мълчаливо я информира, че е жива и пращяща от здраве, че няма никакви белези, освен целулитата и ситните зачатъци на стрии в основата на бюста, и че е крайно време да спре да сънува романи от Стивън Кинг и да канализира съновиденията си в по-леко смилаема посока... като Нора Робъртс например.

Непознатият обаче пак бе отвън. Този път бе облечен като телефонен техник и бърникаше нещо из разпределителната кутия, но халката, косата и всички останали характерни черти, които подсъзнанието ѝ любезно припомни, бяха налице. Когато излезе на верандата с намерението да го извика и да поиска обяснение, вече бе изчезнал. Бренда изруга не твърде културно и се зае с домашните си задължения. Беше сряда — ден за пране.

Когато обаче късно вечерта, малко преди да изключи телевизора в хола и да се качи в спалнята при отдавна заспалия си съпруг, някой се прокрадна зад нея, метна въже на врата ѝ и започна да я души, усети, че ѝ писва. В края на краищата това не можеше да продължава всеки ден! Опита се да се бори с невидимия си нападател, но хватката му бе прекалено силна. Малко преди черната пелена да я навести за пореден път, угасващият ѝ поглед мярна за части от секундата сребърната халка и гарвановочерната коса, след което умря отново.

Когато се събуди на сутринта, даже не си направи труда да ходи до банята. И без това знаеше, че няма да види нищо особено. Направо се смъкна до кухнята и зачака непознатия да се появи. Не чака дълго — този път бе с полицейска униформа, но нямаше как да я заблуди. Тя изскочи навън така стремително, сякаш дяволите от половината ад я гонеха по петите, и успя да го хване малко преди да се шмугне в храстите на съседите.

— Кой си ти и защо, по дяволите, ме убиваш всяка вечер? — кресна тя толкова гръмко, че птиците, накацали по жиците наоколо, излетяха стреснати и не се появяваха в квартала поне месец.

— О, имате грешка, мис... Аз съм тук за пръв път, тъкмо ме разпределиха във Вашия район...

— Тия ги разправяй на баба ми в Уисконсин, мътните те взели!
— Веднъж започнала, Бренда трудно можеше да бъде спряна. Все пак имаше сериозна закалка от живота с мъж и три деца.

— Добре, само се успокой... Дай да влезем вътре, ако искаш, за да не правим циркове по улицата. — Непознатият бързо мина на „ти“, когато видя, че номерът му не минава. — Обещавам, че ще ти обясня всичко.

Тя отвори уста, за да изръси поредната си пиперлива приказка, но се спря неочаквано дори и за себе си.

— Добре — промълви тя тихо и след минута мълчание добави:
— Но дай да отидем в гаража, че мъжът ми може да се събуди всеки момент.

— Както кажеш — покорно се съгласи непознатият и я последва.

Веднага щом влязоха вътре и придърпаха вратата на гаража така, че да могат да реагират навреме, ако случайно някой решеше да пие сутрешното си кафе на по-екзотично място, Бренда изригна:

— Разказвай сега каква е тази дяволска работа, но без да премълчаваш нищо!

— ОК, слушай ме и не ме прекъсвай, колкото и налудничаво да ти се стори цялата история. Виж сега, истината е, че не аз те убивам. Напротив, аз съм този, който те спасява. Затова дебна наоколо — за да се опитам да те съживя всеки път, когато някой от бившите ти любовници реши да си върне за всичко, което си му причинила.

— Бившите ми любовници ли???

— Помолих те да не ме прекъсваш! Точно така — хората, с които си спала и си зарязала през живота си. Онзи с пистолета например беше Стенли — запознахте се с него на абитуриентския си бал, разиграхте три глави от „Кама Сутра“ в раздрънкания му „Плимут Фюри“, след което ти му заяви, че по-скоро океанът ще замръзне, отколкото да легнеш с него отново. Сега е „тюлен“ и наскоро се върна от поредната си неназоваема мисия. Човекът с ножа пък е Хуан Алварез — една от последните ти колежански авантюри, който по една случайност работи за наркокартела „Меделин“... и със сигурност не е счетоводител. Вчерашният ти посетител пък е Мортимър — човекът, с когото слага рога на Лиъм по време на медения ви месец в Хавай. Виж, той е счетоводител... но има някои странни наклонности, като например сексуални желания, включващи малки момченца, бичове и

примки за удушаване. Тази вечер, ако не ме лъжат изчисленията, трябва да дойде Жан-Пиер — едва ли си го спомняш, но той със сигурност пази спомен за един семинар по бизнес мениджмънт в Мемфис отпреди година и нещо...

— Това са пълни простотии! — избухна Бренда. — Та аз почти не помня тези хора... от къде на къде те ще ме помнят? И което е по-интересно: откъде ти знаеш за тях, че и за мен, толкова подробности?

Непознатият се поколеба, след което прекара ръка по лицето си. Всичките му черти се размиха за миг, след което започнаха с леки и плавни движения да се прегрупират, сякаш под кожата му се намираха няколко взвода мравки, изведнъж решили да сменят местата си за разнообразие. Когато вълнението затихна, пред нея стоеше съвсем друг човек.

— Джаред? — попита невярващо тя, докато една част от съзнанието ѝ се чудеше колко точно ще ѝ струва престоят в психиатрията, а друга я ръчкаше и повтаряше с дебилно въодушевление: „Аз казах ли ти, че тази коса и халката ми напомнят за някого? Казах ли ти, че... казах ли ти...“.

— Да, Бренда, аз съм... Ще трябва да ме извиниш, че не съм ти споменавал, че съм магьосник, но... сложи си ръка на сърцето и признай: щеше ли да ми повярваш, дори да го бях направил?

Тя с неохота се съгласи, че е прав.

— Знам, че за теб съм просто поредното име в тефтерчето със завоеванията — продължи той — но ти за мен бе нещо съвсем различно. Аз те обичах... обичам те и сега, но това не е най-важното. Да се върнем на твоите кандидат-убийци. Наскоро забелязах, че поради някаква странна аномалия в структурата си ентропията направо е полудяла. Разрових се малко насам-натам и открих интересно нещо. Обикновено времепространствените връзки стоят като закотвени в тялото на вселената и дори магията не може да ги помръдне от мястото им. Именно затова да знаеш, че ако някой ти каже, че може да промени хода на историята, да направи от водата уиски или да накара някой да се влюби в теб, може с чисто сърце да му се изсмееш. Тъй като ентропията обаче ежесекундно е подлагана на хаотичен натиск от всички страни, корените ѝ са започнали лека-полека да се изместват. Не да се изтръгват от мирозданието, не — както казах, това е невъзможно — но просто да се приплъзват надолу и надолу по

течението, като солиден бент, подкопан в продължения на години от напора на течащата вода. Ние не усещаме тези изменения — те са прекалено малки за нас, а и дребните катаклизми като непрекъснати валежи в продължение на цялото лято, разделите между хора, прекарвали заедно години или аварията в атомни електроцентрали по принцип оправдаваме с лош късмет, съвпадения или нещо от този род. За ентропията обаче дори приплъзване с частица от милиметъра е повод за паника. Ето защо от известно време насам тя е решила да вземе нещата в свои ръце и да се... самопоправи, ако искаш. Ако следиш новините по телевизията, сигурно ти е направило впечатление — еди-кой си диктатор обявил оттеглянето си, в еди-коя си държава финансовият министър получил инфаркт часове преди да обяви вдигането на данъците, еди-коя си компания смъкнала цените на продукцията си, тъй като се опасявала от антимонополни бунтове... Това са все примери как ентропията ремонтира тихомълком местата, където в тялото ѝ могат да се появят пукнатини. Тъжно ми е да ти го кажа, но ти, мила моя Бренда, си една от тези пукнатини. Неразумните решения, които взимаше едно след друго в продължение на целия си живот, са причината сега да си мишена на една сюррия загубили разума си мъже, които дават мило и драго да те видят във вид на тленни останки, мирно положени шест фута под земята.

— Ти си луд...

— Де да бях, скъпа... Ако искаш, ще те оставя да бъдеш на разположение на Жан-Пиер тази нощ и утре пак ще си говорим. Осъзнавам, че цялата тази информация ти идва в повече, но едва ли ще успея да те убедя, че говоря истината, освен ако ти самата не се увериш в това.

— Махай се!

— Добре, Бренда, няма да споря... До утре!

Джаред изчезна. Да, именно изчезна — не излезе пред вратата на гаража, не се изниза като уловен в крачка любовник през прозореца, а изчезна като внезапно духнат пламък на запалена свещ: в един момент го виждаш, в следващия — не. Поне след него не остана онзи аромат на тлеещ фитил, който винаги ѝ навяваше асоциации за гробища, смърт и раздяла, иначе съвсем щеше да превърти.

Бренда грижливо заключи вратата на гаража, прибра се в кухнята и си наля щедра порция от уискито на Лиъм. Майната му, че беше

сутрин. Беше си заслужила малко глезене.

Живителната сила на алкохола се оказа надценена, защото ръцете ѝ спряха да треперят едва след третата чашка. „Простотии!“, повтаряше си тя непрекъснато, докато броеше малцовите експлозии в празния си стомах. „Пълни простотии! Сигурно е от стреса... Да, от стреса ще да е. Цяла година без отпуска, слугуване в домакинството и похабени нерви с децата и с Лиъм... От това ще е“.

До края на деня почти бе успяла да се убеди в истинността на тези думи („Една лъжа, повторена сто пъти, става истина“, кънтеше в главата ѝ гласът на д-р Гьобелс, но тя се мъчеше да не му обръща внимание). Донякъде и уискито, което към полунощ значително бе намаляло, успяваше да поддържа огъня на надеждата ѝ. „Всичко ще се оправи, всичко ще се оправи, всичко ще се оправи...“, рецитираше тя наум, докато разбъркваше тестото за пая, с който възнамеряваше да поглези домочадието утре сутрин. Продължаваше да си ги повтаря дори след като брадвата, просвистяла изневиделица, разцепи черепа ѝ с плашеща лекота. „Да, да, знам — пелена, небитие и така нататък...“, бе последната мисъл, притичала с раздразнение през съзнанието ѝ.

Събуди се с неприятно, но не нетърпимо главоболие. Неволно опипа тила си в очакване да докосне страховития белег от зарасналата разполовена кост. Както и предполагаше — нищо.

Джаред я чакаше в гаража.

— Добре, признавам, не си луд, знаеш какво говориш... кажи ми сега какво да правя, че това вече започва да става досадно!

— Лошото е, че не мога да направя нищо, докато не са те убили — развенча надеждите ѝ за лесна развързка okazaлият се магьосник неин экс-любовник. — Ентропията не обича актовете на безсмислено отмъщение, а тъй като двамата с теб не сме свързани, тя ще разтълкува моята евентуална намеса именно като такава. Мога единствено да те съживявам всеки път... както и да решавам въпроса с онези, които вече са си минали по реда.

— Имаш предвид...

— Не питай неща, чийто отговор не искаш да знаеш — прекъсна я Джаред. — Вчера отидох при един стар приятел... учител... абе сложно е... Та, както и да е, той ми каза, че ако убиеш кандидат-убийците си, преди да са имали възможност да те убият, рано или

късно ентропията ще се усети, че нещо не е наред, и ще мине към следващия пункт от списъка си.

— Е, хубава работа... И затова си бил път чак до стария си даскал? Че това и аз можех да ти го кажа... „Нападението е най-добрата отбрана“, поне така съм чувала.

— Не е чак толкова лесно — подсмихна се Джаред. — Повярвай ми, визитата си струваше...

— Няма значение — кажи ми какво според ентропията е „рано или късно“?

— О, надали ще мине чак толкова време... месец, два... година най-много...

— И как си представяш да трепя човек след човек в продължение на месеци???

— Спокойно, ще ти помагам за почистването — махна с ръка небрежно Джаред, сякаш ставаше дума за есенната уборка на листата в градината.

Бренда не беше очарована от перспективата, но очевидно нямаше друг избор, освен да се съгласи. Купи си кама от един търговец на ножове в центъра — не беше толкова ефективна, колкото пистолет например, но шансът да събуди Лиъм или малките с наръгване бе доста по-нищожен, отколкото с изстрели в стил „Брус Уилис влиза в стаята с лошите“. А и камата беше красива — с арабски йероглифи по острието и дръжка от еленов рог, която бе толкова удобна, че сякаш бе продължение на дланта ѝ.

Направо загуби бройката на всички, които заколи през следващите два-три месеца. Често казано, нямаше и представа през леглата на колко мъже е минала, преди да се задоми и да реши, че вече няма да е роб на нагона си. Кандидат-убийците прииждаха като татарски орди — един след друг, неумолими и твърдо решени да я убият по какъвто и да било начин: с отрова, с електрошокови остени за добитък, с огнестрелни и хладни оръжия... Изобщо нямаше да се учуди, ако се появеше някой с лазерен джедайски меч или с миниатюрна атомна бомба.

Една вечер обаче вместо поредния мераклия за живота ѝ се появи Джаред. Изникна наред кухнята толкова внезапно, че за малко не го наръга. Добре, че имаше бързи реакции, та острието мина на сантиметри от лявото му око.

— По дяволите, Джаред! Кога ще се научиш да предупреждаваш кога ще идваш?

— Спокойно, Бренда, не се нервирай. Идвам да ти съобщя добра новина. Според Учителя, който е доста по-вещ от мен в разчитането на ентропията, вече си в безопасност. Гневът на мирозданието се е изсипал пред вратата на друга мъжемелачка от твоя калибър.

— Страхотно! Наистина ми бе писнало да съм главна героиня в психотрилър... Имам чувството, че мъжът ми вече започна да подозира нещо.

— Доколкото знам, убийствата се отразяват добре на либидото ти, така че не вярвам Лиъм да се оплаква... — ухили се цинично Джаред.

— И така да е, това не е твоя работа — отрязва го Бренда. — Благодаря ти за всичко, радвам се, че ми помогна, но вече е време да си ходиш.

— Щом искаш...

Джаред се стопи във въздуха. Тя извади от джоба си камата и с облекчение я пуснах в коша за боклук, като старателно я посипа с остатъците от вечерята, която синовете ми не бяха дояли. Не й се искаше някой да я открие сутринта и да започне да задава неудобни въпроси. След това се качи в спалнята, легна до съпруга си и заспа спокойно за пръв път от месеци насам.

Когато се събуди на следващата сутрин, противно на очакванията си не беше в семейното ложе. Дори не си беше у дома. Нощницата й бе подгизнала от влага, а в дробовете й нахлуваха една след друга вълни от отвратителна смрад на спарено, сяра и мухъл. Опита се да размърда ръце и крака — безуспешно. Очевидно бе вързана за някаква маса. „Маса за аутопсии“, обади се гласът на разума дълбоко в главата й. „Има улей за оттичане на кръвта и другите телесни течности, не си ли го виждала в «От местопрестъплението»? Това сто процента е маса за аутопсии...“.

— Добро утро, Бренда — усмихна й се Джаред от далечния ъгъл на стаята. Бе застанал пред мангал с току-що разпалени въглени, в който бяха натикани остриета с различен калибър и форма.

— Какво, по дяволите...

— Не си ли й обяснил още? — прокълтя плътен басов глас, който сякаш се носеше от всяка молекула въздух наоколо.

— О, не, Учителю. Следвам добрите стари канони на романите на ужасите, според които злият гений разяснява пъкления си план миг преди да разфасова героинята.

— Ама си ми един театрал и ти, Тери... — въздъхна гласът. — Както и да е: давай по-набързо, че ще пропуснем рождения ден на Брайън в „Зелената котка“.

— Какво правиш?! — изпищя Бренда, когато Джаред (*Тери?*) измъкна един от страховито изглеждащите ножове от мангала. Видът на нажеженото острие я караше да се чувства малка и беззащитна, също като преди години, когато баща ѝ се приближаваше към нея с огромния кожен колан в ръка.

Само че сега не бе получила двойка. И раната от това едва ли щеше да зарасне толкова бързо, колкото тези на дупето ѝ...

— Много е просто, Бренда — заговори Джаред делово, докато се приближаваше неумолимо към нея. Очите му горяха с пламък, не по-малко ярък от този на острието в ръцете му. — Това, което пропуснах да ти кажа, е, че те спасявах от всички, за да мога да те убия собственооръчно. В крайна сметка, не бих могъл да допусна някой да ми отнеме това удоволствие, нали така?

— Но ти каза, че ме обичаш...

— Именно затова искам да те убия, скъпа.

— Но нали си... нали си магьосник?! Нямате ли... кодекс, устав... нещо от този род?

— Този влак замина отдавна, Бренда. Заради жени като теб съм нарушавал правилата толкова пъти, че и на Магистрите им писна да ми държат сметка.

— А ентропията??? — хрумна ѝ спасителна мисъл. — Нали спомена, че ентропията не обича актове на отмъщение?

— Милото дете! — разсмя се безплътният глас, докато нажеженият кинжал пореше вътрешностите ѝ с ужасяваща лекота. — Тери, явно си забравил да ѝ споменеш кой точно е измислил ентропията...

ПРИНЦЪТ, ПРОСЯКЪТ И УЛИЧНИЦАТА

*Тони, не съм забравил... Специален поздрав за теб,
където и да си...*

Когато влязох, балната зала още не бе започнала да се пълни. Тук-там разни навлеци се оглеждаха лакомо в търсене на поредната титулувана особа, към която да се присламчат да досаждат, а и пажовете трескаво обикаляха около масите, за да ги дозаредят с още една порция вкусотии, но в общи линии огромното помещение бе почти празно. Явно бях подранил доста. Позачудих се какво да правя, кимнах разсеяно на иконома, който ме поздрави почтително, взех една чаша шампанско и тръгнах из залата.

По дяволите, как мразех подобни събития! Тълпите винаги са ме изнервяли. Всичките тези графове, барони, принцове, инфанти, маркизи и прочие сган, които знаят да говорят само за парите си (които в повечето случаи не бяха техни, а на бащите им...) или за поредното си завоевание на любовния подиум. Ако ги слушаше човек, щеше да излезе, че три четвърти Тиарен са нещо средно между суперсвалячи и баджанаци помежду си... Ненавиждах подобно самохвалство, но... *Noblesse oblige* — благородството задължаваше...

Докато обикалях насам-натам, народът започна да приижда. Пустото пространство постепенно започна да се оживява с онази странна глъчка, позната на всеки що-годе редовен посетител на така наречените „светски“ събития — смесица между бръмчене на рой пчели и накъсан, трескав речитатив в дъвен театър. Продължих да се разхождам наоколо, като поздравявах от време на време средно досадните си познати, отбягвах твърде досадните такива и се мъчех да не бъда забелязан от шампионите в клас „скука“. До пристигането на краля оставаше достатъчно време, така че всички присъстващи (и аз включително, разбира се) имахме великолепна възможност да се

огледаме, да разменим поредната доза клюки и да натъпчем стомасите си с отбраните деликатеси на кралския двор.

Тъкмо бях отбил атаката на графчето на Сиан, което се мъчеше да ме убеди, че е успяло да преспи с херцогинята на Антира, когато погледът ми внезапно бе привлечен от мъж на неопределена възраст, който не се вписваше в обстановката наоколо. За разлика от останалите, които бяха направили всичко по силите си да се наконтят с възможно най-натруфените и лъщящи одежди, той бе облечен от глава до пети в черно — наметало от лъскава коприна, жакет, прилепнала риза и просторен панталон. На ръката му противно на очакванията не блестяха седем или осем пръстена от масивно злато, а една-единствена сребърна халка с гравирани неразбираеми за мен знаци по нея. Косата му, дълга и гарвановочерна, бе прихваната със сребърна халка и оставена свободно да пада по гърба му. Чертите на лицето му също бяха определено неподходящи за подобно събитие — некрасивите му скули, носът му със странна форма, очевидно неведнъж трошен в улични сбивания... всичко говореше, че въпросната личност може да бе подходяща за инвентара на някоя пристанищна кръчма в Порт Антон, но не и за изтънчен кралски бал.

Въпреки това обаче трябваше да отдам дължимото на солидното му излъчване... а може би и самочувствие. Дръзка усмивка, каквато не бях виждал досега, не слизаше от устните му, а поведението му бе царствено и дори покровителствено. Улових се, че обмислям дали не разсъждавахме с непознатия по един и същи начин — дали и той тайно не презираше „светския“ живот, суетата, показността и натруфените кокони наоколо.

Докато размишлявах, непознатият изчезна от погледа ми. Свих рамене и продължих обиколката си из залата. Когато кудкудякането на лъскавите патици около мен стана непоносимо, с елегантен жест забърсах поредната чаша от подноса на преминаващия покрай мен паж и се запътих към балкона. Определено имах нужда от глътка чист въздух, а и обожавах да наблюдавам звездите. Гледката на отрупано с диаманти небе ме успокояваше и ми подсказваше колко незначителни и дребнави са грижите и проблемите ми.

Струваше ми се, че стоя цяла вечност, вперил поглед в небето и отпивайки от чашата с превъзходно забъркан коктейл „Драконова сълза“. Дискретно покашляне до мен ме накара да се откъсна с неохота

от занимаието си и да извърна глава, за да видя кой, в името на Мрака, бе натрапникът. Оказа се странният непознат, когото бях загледал вътре. Защо ли не бях изненадан...

— Добра вечер, графе — поздрави мъжът с учудващо плътен и приятен за слушане глас. Не знам защо, но очаквах, че от тази уста могат да се изтръгват само неприятни звуци. Разбирате прекрасно какви „топли“ чувства изпитвах още от самото начало към въпросния тип.

— Добра да е и за Вас, непознати ми господине — отвърнах машинално. Все пак във вените ми ненапразно течеше синя кръв. — Виждам, че знаете кой съм...

— О, да, разбира се — засмя се непознатият — Славата на граф дьо Трезви винаги е на десетки и стотици мили пред него.

— Ласкаете ме, господин...

— Просто Джаред. Не обичам всичките тези условности, коленопреклонничества, фалшиви любезности и прочие. Предпочитам да наричам нещата и хората с истинските им имена и очаквам от събеседниците си да постъпват по същия начин.

— Мисля, че нямам честта да Ви познавам...

— Напротив, имате, но просто тогава нямахме възможност да се запознаем лично, ако мога така да се изразя. За Ваше лично добро моя милост предпочете да напусне полесражението и да Ви остави да се оправяте сам в битката със самия себе си... и с Вашето друго „аз“.

— Не Ви разбирам... Джаред...

— Много просто, графе. Аз бях човекът, чиято любима откраднахте преди осем години. Вие дори не знаехте за моето съществуване, така че това Ви оправдава донякъде. Естествено, тя предпочете да не Ви известява за факта, че година преди да се съгласи да стане Ваша жена, бе пристанала на един... да кажем, неудобен за нея и семейството ѝ тип, какъвто несъмнено съм аз.

— Обиждате ме, Джаред!

— Не, графе — обиждам нея, въпреки че всичко вече е безсмислено. Любовта отдавна отстъпи мястото си на гнева, гневът — на яростта, яростта — на омразата, а омразата — на безразличието. Все пак не приляга на... човек... като мен да подхожда толкова елементарно към толкова сложни въпроси като предателство, лъжа,

изневяра и още куп смъртни и не чак толкова грехове, в които се забърка Вашата благоверна съпруга.

— Кой, в името на Мрака, сте Вие?

Смехът му прозвуча изненадващо топло в иначе студената пролетна вечер.

— Кой съм аз ли? Дори аз самият не съм си отговорил на въпроса кой съм аз... какво съм аз... защо съм аз... въпросите могат да бъдат продължени до безкрайност. Някои хора биха казали, че съм магьосник, понеже съм способен на неща, които за останалите са непосилни — като любовта например. Други биха казали, че съм дракон, понеже често са ме виждали да летя. Трети биха казали, че съм вампир, понеже са забелязали струйките кръв, които понякога се стичат по устните ми... въпреки че не знаят, че в повечето случаи това е моята собствена кръв от прехапаните ми устни или от посеченото ми сърце. Четвърти ме мислят за изчадие на Ада... и може би са най-близо до истината.

— Защо сте дошли тази вечер? Какво искате? — Ръката ми вече бе в джоба, опипвайки седефената дръжка на добре наточената ми кама, изваждала ме неведнъж невредим от подобни ситуации.

— Просто да поговорим, графе. Тази вечер се навършват девет години от нощта, откакто казах на жена Ви, че я обичам... и осем години от деня, в който тя реши да стане Ваша съпруга. Хората, които ме познават, са наясно, че съм малко сантиментален, а и обичам да говоря. Така че не отказвайте на стария човек малко слушателско внимание, моля Ви. И, да, ще съм Ви благодарен, ако извадите ръката си от джоба, понеже седефът е чувствителен към човешка пот... а Вие не бихте искали любимата Ви кама да стане годна единствено за боклука, нали?

Можех да почувствам усмивката (а може би и насмешката?) му и без да го гледам в лицето. Бавно извадих ръка от джоба. Прав беше — наистина бе потна. Усетих как руменината плъзва по бузите ми.

— Какво ще бъда принуден да изслушам? — попитах, опитвайки се да прикрия объркването си.

— О, нищо особено, графе. Малко разсъждения на философски теми. Навремето Вашата жена бе голям мислител, знаете ли? Или всичко, от което се интересувахте, бе колко добре ще изглежда тя, хванала Ви подръка на някой тежкарски бал подобен на този? По-

вероятно второто. Така че нека отдадем дължимото на съпругата Ви — да пофилософстваме малко...

Знаете ли, че преди много, много години, в един свят, различен от този, в който Вие сега живеете и си мислите, че е единствен и неповторим, в една страна съществувал автор, който написал невероятна книга. Тя се наричала „Малкият принц“. Всички, които я прочетели, веднага се просълзявали и започвали да я славословят — колко човеколюбива и истинска била, дрън-дрън, и подобни високопарни слова. В интерес на истината трябва да признаем, че книгата била твърде добра за времето си. Лошото е, че (както правели почти винаги) хората от този свят не умеели да четат между редовете. Затова веднага извадили думите на добрия автор от контекста и започнали да толерират принцовете. Но, както добре знаете, за да станеш принц, трябва да имаш благородно потекло или поне благородна душа. А в този свят благородните (и в двата смисъла) хора били на изчезване. Затова кандидатите за тази титла започнали да си измислят правила, за да могат да бъдат провъзгласени за такива. Някой си казал, че за да се смята един човек за принц, трябва да бъде облечен в коприна — хоп, веднага това било прието едва ли не за канон. Мозъкът на друг пък псевдогений абортирал великолепната идея, че принцовете трябва да се изразяват изящно и елегантно — *voilà!* — това вече било непоклатимо правило. В надпреварата за простотия на сезона се включили и други философи и измисляли условие след условие. В това нямало нищо лошо. Но тогава една местна кралица — малко приличала на Вашата съпруга, графе, както ще видите след малко — извършила най-голямото престъпление: измислила закон, че тези, които не са принцове, са роби, парии, плебс, просяци, деветнадесета ръка хора... И това веднага било прието на „ура“ от останалите жалки подобия на благородници.

Така на бял свят се родила една цяла нация от малки принцове. Разглезени от славата, парите и женското внимание, те с всеки изминал ден от живота си заприличвали все повече на големи задници, отколкото на малки принцове, но това въобще не било забелязвано от околните — трудно е да забележиш, че човекът до теб е кривоглед, ако ти самият си сляп... Малките принцове триумфирали, светът (и жените — тази невярна, коварна и лъскава част от света) били в нозете им... а останалите, които не били признати за достойни да носят тази

титла, били изтикани назад, в буницето на живота. Те пишели стихове, но малките благороднички си бършели... хайде да не Ви казвам какво точно... с тях. Те пеели песни, но разглезените инфанти писвали с пълен глас, за да не чуват мелодията, и хуквали към градския площад, където се събирали пияните псевдоблагородничета. Те се опитвали да стопят сърцата на жените, но все пак доста трудно се топи нещо, което не съществува, нали така, графе? Вие със сигурност знаете това — не се ли опитахте да разтопите сърцето на съпругата си... и претърпяхте провал? Да, графе, това искам да Ви обясня тази вечер — „техни височества“ не са останали само на онзи далечен свят, за който Ви разказвах. Те са и тук, навсякъде, плъзнали са като проказа, разяждат социума подобно на краста... социумът се чеше усилено, но с това само ги разярява, те започват да бъркат все по-дълбоко в душите, вадят оттам парчета окървавена плът и чувства... докато най-накрая Ви накарат да заприличате на тях самите. Те са като вируси... само че срещу вирусите има лекарство, а срещу тях няма — помага единствено лопатата, ковчегът и двата метра подземно убежище.

Така че, графе, помнете, че на този свят, освен малки, има и големи принцове — тези, които бяха деца по времето на революцията на малките принцове, а сега са възрастни, но все още умеят да обичат истински; способни са на чувства, а не на плява; говорят в поезия, а не в цифри. Когато ги видят по улицата, малките принцове и малките уличници до тях извързват презрително глава... може би от завист, понеже те помнят нещо, което те са забравили още в люлката.

Помнете това, графе... особено когато легнете довечера до съпругата си. Между другото, защо тя не е с Вас тази вечер? Все пак балът е светско събитие — малките принцеси обожават да се показват и екхибиционистично да търсят доказателства колко прекрасни са лъскавите им и напудрени фаянсови лица? О, да, вярно, каза Ви, че има главоболие, нали? Сега си мислите, че тя е у дома и се превива от болки в недотам пълната си глава? Мислете си... продължавайте да си мислите... Само че има нещо, което не знаете, графе — когато хората като Вас омръзнат на малките уличници, те тръгват по белия свят в търсене на нещо по-приказно от последното нещо, което са натикали в леглото си. Та... ако тръгнете да се прибирате тази вечер от бала порано, слезете от каретата и пред замъка си случайно забележите маркиз Виктор дьо Рение, лично моят съвет е — поздравете го учтиво.

Все пак той, освен че се ползва с по-голямо влияние от Вас във висшето общество (нещо, което и жена Ви със сигурност е забелязала...), но и Ви отменя в някои недотама приятни в последно време креватни упражнения. Приятна вечер, графе. Радвам се, че си поговорихме. Предайте поздрав на съпругата си от мен, моля Ви.

Той сложи ръка на гърдите си, поклони се учтиво, влезе в залата и се смеси с тълпата. Преди да изчезне обаче, забелязах нещо, което бе последната капка, преляла и без това препълнения ми разум. Строполих се на земята и притиснах ръце към сърцето си. Неколцина квачки вътре веднага се разпищяха. Пажовете притичаха и ме понесоха на ръце към една от спалните в двореца. Някой отчаяно викаше доктор. Но това всичко преминаваше през съзнанието ми между другото.

Звездите навън бяха много ярки. Беше светло като ден. Великолепните стъкла на двореца както винаги бяха полирани до блясък. В тях се отразяваше всичко — паркът, небето, каменните колони на верандата...

Но не и Джаред.

ПЕЩЕРАТА НА ПРОКУДЕНИТЕ

На П. и А... Е, и на майките ви, разбира се — какъде без „любящите“ тъщи :)

— Къде се губиш толкова години, магьоснико? Защо ни изостави? Нима не знаеше, че се нуждаем от теб...?

Въпросите прелитаха покрай главата му като ураган, изтъкан от мрак, отчаяние, обида и вероятно хиляди други чувства, които измореното му съзнание не успяваше да разпознае. Не помнеше кога се бе материализирал в тази пещера, нямаше ни най-малка представа какво бе правил преди малко, не знаеше дори кой е, защо се обръщат към него по този начин и какво бе забравил да направи, че да заслужи сипещия се върху него му дъжд от упреци.

Сведе очи към ръцете си. Отначало не успя да види нищо, тъй като мракът бе плътен и гъст, подобно на последните сълзи на елфите, които се търкулваха от угасващите им очи мигове преди да отплават на последното си пътешествие към Среднощните Земи. Не след дълго чернотата започна да се разпръсква полека-лека, отстъпвайки мястото си на едва доловимото мъждукане, бликащо от нежните ефирни криле на съществата, които пърхаха около него и обсипваха съзнанието му с укорителни въпроси. Вече виждаше засъхващите кървави петна по китките си, калта, набила се под ноктите му и дълбоките драскотини, превърнали дланите му в страховито подобие на наивна детска рисунка. Успя да различи и силуета на пръстен на дясната си ръка, който вероятно някога бе имал камък, но сякаш неведома сила бе успяла да го строши и сега обковът наоколо зееше като празна очна орбита.

— Къде изчезна, магьоснико? Защо ни предаде? Нима не знаеше, че без теб сме загубени...?

Горчивите въпроси не секваха и за миг. Главата му щеше да се пръсне от кълтящото в нея ехо.

— НЕ ЗНАМ КОЙ СЪМ!!! — изкрещя той. Черните скали наоколо подхванаха вика му и го заподмятаха насам-натам из пещерата. Покритите им с пукнатини лица се хилеха.

— Какво е станало с теб, магьоснико? Забравил си за себе си? И за нас? — Въпросите отново заваляха, но упрекът в тях бе заменен от загриженост и страх.

— Защо ме наричате така? Аз не съм магьосник... или поне не помня да съм бил. И къде, в името на Мрака, се намираме? И защо би трябвало да си спомням за вас?

— Ние сме Прокудените, магьоснико. Ти бе човекът, който ни събра тук. Именно ти обикаля с години из всички светове, за да издирваш нашите души и да ни доведеш тук, в Пещерата на Мълчанието. От теб разбрахме, че поотделно нямаме шанс и рано или късно ще потънем в бездната на собствената си болка... но заедно, сгушени една до друга, усещайки и съчувствайки на чуждата мъка, била тя по-силна или по-невзрачна от собствените ти терзания, започвахме да забравяме нещастieto и отваряхме съзнанията си за надеждата. Но един ден ти изчезна, Вечни Човеко... Спомена, че искаш да издириш собствената си душа, защото си се уморил да скиташ из света с наранено сърце и окрадени чувства. Сподели ни, че задачата е трудна и почти без шанс за успех, защото дълго време всеки бе късал парчета от любовта ти, бе дъвкал лакомо привързаността ти и след това бе изплювал късчетата преданост в безброй отходни ями. Но ти бе твърдо решен да опиташ. Години наред стояхме в мрака на собствената си безсмисленост и чакахме да се завърнеш. Имаше такива, които бързо загубиха надежда. Други вярваха докрай, че един ден отново ще те срещнем. И ето че мигът най-накрая настъпи. Благодарим ти, Тери... а сега те молим: вдъхни ни капчица от твоята увереност, защото изпълненото с тъга очакване е на път да ни съсипе.

Нямаше представа за какво говорят. Вгледа се внимателно в себе си. Прокъсани обувки от груба кожа, парцаливо наметало, което явно някога бе било черно, но сега бе избеляло и протрито... едва ли магьосниците изглеждаха по този начин. Прокара ръце по тялото си и напипа малка торбичка от виолетов плюш, която висеше на въженцето, препасващо кръста му. Отвърза я и внимателно разтвори гънките на плата.

Опърпаната душа, която лежеше на дъното на торбичката, изглеждаше безжизнена. Безплътното ѝ телце бе осеяно с гноясали незараснали рани и белези от предишни мъчения. Кръвта, която капеше от нея и се просмукваше в плюшеното ѝ ложе, бе толкова черна, че почти се сливаше с тъмнината наоколо. Някъде дълбоко в нея тлееше като въгленче слабо подобие на живот... но мъждукането му отслабваше с всяка изминала секунда.

Без да е сигурен какво точно прави, той поднесе страдащото същество до устните си и го целуна.

В този миг слабеещата звезда в малкото телце лумна с пълна сила. Сенките в пещерата ахнаха и побягнаха, подплашени от лудеещите огнени езици. Окъпаната в светлина душа разпери прокъсаните си криле, литна и се вля в гърдите му. Той изкрещя. Усещаше как по вените му струят пламъци. Радостните мисли на Прокудените отекнаха в съзнанието му като ангелски хор. От очите му бликаха кървавочервени светкавици, които се разтваряха в застоялия въздух на пещерата и падаха на земята във вид на милиарди алени сълзи. Мръсотията и калта, покриващи тялото му, се превърнаха в тънка струйка дим, която за секунди бе пометена от вихъра на бликналата магия. Парцаливите дрехи се преобразиха, наметалото му отново възвърна гарвановочерния си цвят, а полуизгнилото ремъче, пристягащо косата му, се трансформира в очукана сребърна халка. Той протегна ръка напред. Няколко десетки от Прокудените, подчинявайки се на неизречената молба, се приближиха и се прегърнаха. Около тях пламна тъмновиолетово сияние. Те се притиснаха силно един в друг и не след дълго се сляха в миниатюрно кълбо от течен огън, който се вля в зеещата на пръстена му дупка и се превърна в сияещ аметист.

Постепенно вихърът на магията утихна и в пещерата на Прокудените отново се възцари мрак.

— Е, приятели мои — отекна гласът на Тери Сторн, Вечния Човек, сред стените на каменния затвор — вече съм тук. Сега вече можем да напуснем тази тъмница и да се върнем обратно там, където ни е мястото — сред хората.

— Но как? Ние не можем... та те ще ни... и как ще... — избухнаха в глъч Прокудените.

— Можем и трябва! — прогърмя гласът му. — Когато се завърнем обратно сред онези, които ни пропъдиха, когато видят, че все

още сме живи и сме много по-щастливи без тях, когато сравнят дребнавите си еснафски животчета с нашите и разберат, че са направили грешката на живота си, когато са решили да се поддадат на мислите за собственото си величие... о, да, приятели мои, тогава ще настане нашето време. Тогава вече никой няма да мисли за нас като за Прокудени, напротив — ще мисли за тях като за Самотниците. И дано във всички светове не се намери някой мекушав магьосник, който да помогне на тях така, както аз помогнах на вас! И във всяка една секунда, когато някой от тях умира сам като куче, забравен от измислените си „приятели“ и любовници, ние ще ставаме по-силни и по-силни. Мракът, който те засадиха насила в нас, ще победи мъждукането от сребролюбивите им развратни сърца и ще кара душите им да гният по-бързо, отколкото самозваните вещици около тях успяват да ги излекуват. Да тръгваме, приятели! Да помогнем на тъмнината да унищожи собствените си създатели!

Аметистът в пръстена му припламна за миг. Когато огненият взрив помръкна, пещерата бе празна. Черните каменни стени се огледаха наоколо, недоумявайки къде бяха изчезнали всички.

Не че се притесняваха, че ще останат самотни.

Нещо им подсказваше, че в скоро време ще имат нова компания.

РЕКВИЕМ ЗА ДВЕ РЪЦЕ

*Отново 2001 година, отново актуално и днес...
Благодаря ти, Н.
Без сарказъм.*

Тук ли си? Не виждам, не чувам и не усещам нищо. От сълзите, проляни по теб, ослепях. От виковете, предназначени да прогонят гласа на ревността, оглушах. От ударите по стени, стъкла и ненавистни хорски физиономии ръцете ми са безчувствени. Не че има за какво повече да виждам, чувам или усещам каквото и да било. Превърнах се в бледа сянка на самия себе си. И всичко това заради теб. Странно — всичките ми учители по магически изкуства постоянно ми повтаряха отдавна проверена на практика според тях поговорка „Слабо и некачествено като женска магия“. Ако бяха живи, днес бих им се изсмял в лицето. Понеже, както се оказва, вещиците също могат да раждат невероятно силни магии. От тях сърцето пропада в невиджани досега бездни, ръцете започват да създават думи, по-нежни от вълшебство, а очите спират да виждат друго, освен тази, която ги е оплела в нежните си като коприна и силните си като драконово проклятие мрежи.

Лошото е, че вещиците, особено младите като теб, правят тези магии без цел или просто за да опитат до каква именно степен се простира изкуството им. А, щях да забравя — и без да мислят за страничните ефекти на всяко заклинание. Именно заради тези странични ефекти (понякога простосмъртните ги наричат „ревност“...) сетивата ми отказаха да работят.

Искала си да ме докоснеш? Съжалявам, закъсня. Трябваше да мислиш, преди да се впуснеш в опасните дебри на магията. Трябваше поне веднъж да се запиташ дали душата на магьосника е толкова тривиална и обикновена, колкото на останалите ти обожатели. Дали ще

е безопасно за нея да положиш върху нея бодлива тел, надявайки се, че глупавият маг ще я помисли за венец от глухарчета...

Знам защо си такава. Никой не обича вещиците. Хората обикновено или ги изгарят на кладата, или ги жигосват. Ти си жива, следователно си избягнала кладата, но жигосването е останало. Когато си се спасявала от побеснелите селяни, ти си откраднала клеймото. Сега постоянно го държиш в разпаления огън и когато някой дръзне да се приближи до теб, ти за забавление го забиваш безмилостно в плътта му... или в душата му.

Но аз не съм селянин, вълшебнице. Някога исках да съм принцът, който идва на кон и те спасява от кладата на посредствеността. Сега вече не искам нищо. Освободих дракона и вече съм сам в тъмната кула на онзи далечен-далечен хълм, където никой никога не смее да пристъпи... най-малко ти. Защото, колкото и да се преструваш на смела, теб също те е страх. Обвиняваш ме, че съм те ревнувал от съня ти. Така е, признавам — по простичката причина че МЕН ме няма вътре... че няма място за мен. Нима ще отречеш, че сънуваш други? А ТИ защо ме ревнуваш? И от кого, вещице? От дракона? От огледалото? От някаква митична личност, която евентуално ще се появи след десет хиляди години? И как може да се страхуваш, че някога ще вперя очи в друга, когато първото нещо, което ти поднесох, бяха очите ми с цялата любов, отразила се в тях? Ако не плачех, сигурно щях да се разсмея. Но усмивката ми вече я няма. Магията ми също се изпари със сутрешната роса. Превърнах се на вълк-единак и сега ближа раните си. Сам. Както винаги. Обречен на безсмъртие... и вечна самота.

О, нима видях негодувание в погледа ти? Прости ми. Забравих, че ми предложи нещо много скъпо — преплетени души. Знаеш ли в какво се превръщат преплетените души при гледката на преплетени ръце? Имаш ли представа за болката, която следва? Мислиш ли, че бих издържал да бъда твой духовен придатък и безпомощно да наблюдавам как мяташ безцелно заклинание след заклинание, а след теб върви редица захласнати простосмъртни?

Не. Стига толкова мазохизъм. И без това изобщо не трябваше да те заговарям. Трябваше да се досетя, че няма начин да дадеш на човек красота, когато той иска блажената сивота на обикновения хорски животец, пълен с толкова прекрасно обикновени личности и събития. Защо не си останах в кулата? Защо изобщо се появих пред теб?

И отново сипеш обвинения, вълшебнице. Искал съм да ти отнема магическата сила... да те огранича от сладостта на вълшебството... Ако бе така, щях да остана близо до теб. А аз правя точно обратното — бягам. Крия се. Освобождавам те от присъствието си. Кой знае — може пък това да е за добро. Може пък някак си, ей така, съвсем случайно, след като ти омръзне от любовни завоевания и тайнства, без да искам, да започна да ти липсвам. И тогава... ти сама каза, че знаеш как да ме откриеш.

На гърба на дракона има място за още един, вълшебнице. Затова — сбогом, но не до следващата раздяла, а до следващата среща. До следващата любов. Нашата, а не твоята плюс още някой. Сърцето ми остава празно. Когато се преситиш от пълнене на твоего, ела.

Дотогава в душата ми ще вали.

ЛЕКА НОЩ

И пак за теб, Тони. Не знаеш това, но наистина те обичах.

Свършва ли магията на сънищата, когато спреш да сънуваш? Не и ако знаеш, че дори като отвориш очи, ще продължиш да сънуваш наяве. Тогава целият свят около теб започва да прилича на една огромна цветна магия, феерия на светлини и сенки, птичи песни, ветровити погледи... а в центъра на всичко — две огромни очи с багрите на есенно небе. Когато потънеш в тях, става невъзможно да отделиш съня от действителността. А и не те е грижа особено къде точно си, стига очите, които обичаш, да са тук.

Тези дни отново сънувах същия сън, който не ми дава мира дълго време. Беше отдавна, много отдавна, в замъка на някакъв прашасал и забравен от хилядолетия крал. Балът беше в разгара си; поводът — гостуването на някакъв страховит принц от съседно кралство, съпровождан от очарователната си, но изключително сприхава сестра. Никой досега не я бе виждал, но за суровия ѝ характер се носеха легенди.

Когато братът и сестрата влязоха в балната зала, бях обърнат с гръб към входа и затова първото нещо, по което усетих появата им, бе внезапно настъпилата тишина, последвана от едно всеобщо ахване, прозвучало като светкавичен полъх на вятъра в забравено и от Бога село. Разбутах околните и започнах да си пробивам път напред. Около себе си дочувах как придворните навлеци ме псуват, но това беше напълно в реда на нещата: в крайна сметка никой не обича магьосниците. Едно от нещата, които ни отблъскват от всички, е фактът, че кралете идват и си заминават, а магьосниците остават... завинаги.

Когато най-накрая успях да се промъкна отпред, първоначалният потрес вече беше отминал и животът се връщаше в нормалните си

рамки: с края на очите си забелязах как подмазвачите и придворните куртизанки бяха наобиколили принца с надеждата да спечелят благоволението му; ушите ми доловиха звуците на настройваните от музикантите инструменти; в ноздрите ми се промъкнаха ароматите на чуждестранни подправки, с които готвачите бяха забъркали безброй кулинарни вълшебства...

Но всичко това мина през мозъка ми като морска вълна през коралов риф — без да остави никаква следа, освен няколко ситни перлени капчици. Понеже вече бях видял ТЕБ.

Както и в останалите сънища, които бях сънувал, че сънувам в сънищата си, ти беше прекрасна. По онези времена традициите повеляваха принцесите задължително да са в бяло, а на главите си да носят златни диадеми с брилянти. Ти обаче беше облечена в черна рокля от най-фината коприна, която някога бях виждал, а сред русите ти коси бе спотаен сребърен обръч с огромен тюркоаз на челото.

Всички скъпоценности по теб обаче бледнееха на фона на очите ти. В мига, в който се потопих в тях, разбрах, че за пръв път в отворително дългия ми живот ми липсваха думи, за да ги опиша. В началото гледаха студено, подобно на две късчета мъртъв нефрит, но когато впих поглед в тях, усетих как ледът се стопява, когато не си в центъра на вниманието. Без дори да осъзнавам какво правя, пристъпих крачка напред, отметнах качулката на наметалото си и застанах лице в лице с теб. Ти бавно вдигна очи. Погледите ни се срещнаха.

Залата ахна. Брат ти стисна зъби и се запъти към нас, но някой го спря. Дори музикантите пропуснаха по някоя-друга нота. Чудото бе станало — студът от очите ти бе изчезнал, за да отстъпи място на една очарователна усмивка, способна да накара дори каменна статуя да се нажежи до червено и да избухне на малки късчета плачещ гранит. Още тогава се заклев, че никога няма да допусна някой или нещо да натъжи или ядоса отново тези очи, каквото и да ми струва това.

Вцепенението ми бе нарушено от нещо, в което в началото не повярвах, понеже бе прекалено красиво, за да е истина — ти протегна ръка, усмихна се и каза: „Ще танцуваме ли?“

И ние танцувахме. О, как танцувахме! Погледите на цялата зала бяха приковани в нас. Допирът на черната ти рокля ме подлудяваше, а когато случайно литнал златен кичур от косата ти докоснеше лицето ми, си мислех, че ще обезумея от щастие. А когато музиката свърши,

излязохме от залата, все още хванати за ръка, и дълго се разхождахме из цялото имение, без да си кажем и дума. А и нима имаше смисъл от думи, след като очите ни говореха сами за себе си?

* * *

Тогава се събудих. Сякаш някой улови изтъквания с копринени нишки сън и го разкъса с груби пръсти на късчета, не по-големи от снежинки, които бавно се пръснаха като капки есенен дъжд над леглото ми. Затворих очи насила, отворих ги, взрях се в мрака... напразно — сънят не идваше. Нямахте ги и очите ти. Завих се през глава, но продължих да зъзна, понеже вече я нямаше и усмивката ми, за да ме сгрее. Чувствах се като парцалена кукла, от която някой бе извадил скелета и тя се бе разпаднала на безформена купчина пращен плат на земята. Нямахте го животът ми, нямаше я дозата ми наркотик... нямаше го сънят ми. Виех като куче, плаках със сълзи и без глас, удрях и чупех всичко, което докопам, но връщане назад нямаше.

Защо? Нима в съня си забравих да ти кажа, че те обичам? Или те изплаших именно с тези думи — така, както сирачето, свикнало да гризе сухи корички хляб, се страхува да опита от разкошните ястия на бала? Или просто на магьосниците не им е позволено нито от Господ, нито от Сатаната да бъдат щастливи?...

... Перото бавно скърца по пожълтения пергамент. Вятърът, който кара пламъчето на свещта да потрепва, донася от незнайно къде звуците на песен — онази, същата, на която танцувахме с теб. Дописвам последните си думи в полумрака, гася светлината и чакам нощта да ми донесе едно от двете — или смърт, или сън. Средно положение няма. Макар че всеки сън трябва да се изстрада, а всяко страдание — да се изсънува.

А очите ти правят границата между двете толкова размита и нереална...

Свещта вече изгоря.

Лека нощ, любов моя...

Дано поне ти ме сънуваш.

Дано се срещнем — в твоя или в моя сън.

ЛОВЕЦЪТ НА СПОМЕНИ

Разказът е писан доста отдавна, но и днес продължавам да се моля с цялото си сърце един ден да попадна на истински Ловец на Спомени... който да ми помогне да забравя колко пъти съм се будил с писъци заради красиви някога, но стъпкани в калта от жените спомени...

Магьосникът се появи изневиделица и я стресна, въпреки че очакваше появата му. Допреди миг в разхвърляната ѝ стая нямаше никой, а сега помещението се бе изпълнило със сухия шум от веещото се на плещите му наметало, което се носеше като че ли самостоятелно от собственика си и живееше свой живот.

— Ти ли си Мишел? — попита магът. Чашите в бюфета потрепериха от плътния му глас.

— Да... — промълви жената. Вече не беше сигурна дали наистина се нуждае от услугите му. Този човек я плашеше. Очите му... всъщност това беше най-странното и най-плашещото в него — те не спираха да играят нито за миг, постоянно променяха цвета си от тъмносин на зелен, после кафяв, после стоманеносив, след това някаква багра, за която човешкият език още не бе измислил думи... А вътре в зениците му сякаш се спотайваше нещо — нещо, което само чакаше удобния момент, за да излезе на бял свят и да започне да вилнее. Мишел преглътна.

— Защо млада жена като теб ще има нужда от Ловец на спомени? — проговори след доста проточила се пауза магьосникът.

— Н-н-н... не мисля, че има смисъл да обсъждам това с Вас — изрепчи се Мишел... може би за да прикрие колко е уплашена в действителност.

— Напротив, мила. За да уловиш един спомен и за да го унищожиш, първо трябва едва ли не да поживееш с него, да дишаш с неговия ритъм, да допреш ухо до сърцето му, за да опознаеш пулса

му... даже да му се обясниш в любов, за да приспиш бдителността му... и когато това стане — да му прережеш гърлото!!!

Магът удари с юмрук по масата. Пепелникът (както и сърцето на Мишел) подскочи от прорязалия вечерната тишина звук.

— Не се плаши от мен — продължи монолога си магьосникът. — Не аз съм твоят враг — това трябва да е първата и единствената мисъл в главата ти сега. Врагът — това са спомените ти. Този враг бавно, но сигурно изяжда сърцето и мозъка ти като трупен червей, хранещ се с мъртва плът. Най-страшното е, че не можеш да го видиш, за да го размажеш с чехъл като нахална хлебарка, която е станала толкова нагла, че идва при теб и вдига скандал защо хладилникът е празен. Това е врагът... а аз съм този, който мога да го унищожа. Аз съм единственият останал Ловец на спомени във всички светове... и в момента съм ти приятел и съдружник — запомни това, ако обичаш, и престани да трепериш като подгонена от псета лисица. Впрочем, забравих да ти се представя — казвам се Тери Сторн.

Мишел вдигна очи, като за момент забрави дори страха си.

Тери Сторн!? Легендарният магьосник, който, както гласяха слуховете, навремето за малко да унищожи един от световете, в които бил, заради...

— Даже не си го и помисляй!!! — изгърмя гласът на мага. В очите му бушуваше ален пожар.

— Толкова нескопосано мислиш, че сякаш го каза на глас... — продължи той, неочаквано снижил глас. — Не се притеснявай — нямам намерение да чета мислите ти. Просто наистина сякаш го чух с ушите си... никак не можеш да контролираш мозъка си, жено... ъ-ъ-ъ, извинявай — Мишел. Що се отнася до онези проклети слухове... ами-и-и, нека кажем, че бяха доста преувеличени... и пуснати от един пишман трубадур, който през целия си живот не виждаше друго, освен това, което го интересува лично... и което му изнася. Така, стига за това, ако обичаш. Да се съсредоточим върху твоя проблем. Говори!

Независимо от страха, сковал тялото ѝ, Мишел някак си намери останала неизвестно откъде силица, за да задвижи гласните си струни:

— Преследва ме спомен за бившия ми съпруг. Бях толкова влюбена в него... или тогава поне си мислех, че съм влюбена... че ми липсва страшно... по-лошо е и от кошмар, понеже знаеш, че кошмарът рано или късно ще свърши и ти ще се събудиш... а от това събуждане

няма... и няма край... постоянно мисля за него... помня го как загина при един дуел... би се за мен... и противникът му го прониза...

— Продължавай, Мишел — кимна магът. Очите му бяха черни... и дълбоки... като бездна, в която потъваш, без да се съпротивляваш, понеже знаеш, че спасение няма... Мишел усети как се унася в подобие на транс.

— Обичаше ли го наистина? — попита я магьосникът.

— Не... липсва ми, понеже бях свикнала с него... с вечните му обиди... със собственическото му чувство... с пародията му на любов... — Думите се лееха от устата ѝ противно на желанието ѝ.

Погледът на магьосника се насочи към ъгъла на стаята, където бе започнала да се материализира някаква тъмна и безформена сянка.

— Не спирай да говориш!!! — прогърмя гласът на мага. — Какво си спомняш за него?

— Помня... помня... помня как се запознахме... аз бях малка и исках да избягам от родителите си, а той беше истински воин... нищо, че неговите другари по оръжие не го обичаха... че го наричаха „Мухльото“... мисля, че тогава се влюбих за пръв път... просто тогава още не знаех, че жената никога не обича... а само привиква повече или по-малко с даден човек... не знаех, че не мога да обичам... а той го знаеше...

Сянката бе нараснала до човешки ръст и се приближаваше заплашително. По-късно, когато Мишел си припомняше случката с най-малките подробности, въпреки усилията ѝ не можеше да се сети за мига, когато магьосникът атакува. Той се изправи като светкавица, отметна наметалото си и протегна ръце напред. Сянката се дръпна, но вече бе късно. В стаята сякаш влетя яростен вихър. Дългата коса на мага се вееше като конска грива по време на бесен галоп, жилите по ръцете му бяха изпънати в неистово напрежение, по високото му чело се стичаха едри като сълзи капки пот, а очите му... сега пък бяха тъмновиолетови и в тях бушуваха хилядолетни бури.

Всичко свърши толкова неочаквано, както бе започнало. За миг сянката проблясна с кървавочервен пламък, след което изчезна с пукот. Чашите в бюфета се пръснаха на хиляди дребни кристални късчета като неспособно да задържа огромната си любов сърце. Тери Сторн, Вечният Човек, Ловецът на спомени се строполи на стола, останал без сили.

Миг по-късно обаче той надигна глава и очите му проблеснаха със същия онзи присмехулен пламък, който Мишел бе забелязала още при появата му.

— Това е, девойко. Споменът е вече минало. Не мисля, че повече ще те притеснява... понеже в някои случаи спомените са твърде издръжливи... но това се отнася само за добрите спомени... Лошите, какъвто бе и твоят случай, много лесно се поддават на унищожение... само че трябва да знаеш какво трябва да правиш и най-важното — да ИСКАШ да го направиш.

— Благодаря ти... — облиза тя пресъхналите си устни. — Мога ли да ти се отблагодаря по някакъв начин...? — Искрено се надяваше той да не поиска да преспи с нея, както по принцип правеха девет десети от мъжете, които познаваше.

— Успокой се, Мишел... Не поглеждам жени от близо пет хиляди години — каза той след кратко мълчание, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Тя отвори широко очи, готова да зададе логично следващия въпрос, но той отново я изпревари:

— Не, не съм нито обратен, нито ми тежат годинките. Има... има някои неща, които ме тревожат... притесняват ме насън и наяве... но не мисля да ти пълня главата с глупости. Не ти трябва да знаеш. Важното, комичното — и трагичното, поне от моя гледна точка — в случая е, че АЗ, Ловецът на спомени, не мога да помогна на самия себе си.

По дяволите! Трябваше някак си да скрие мислите си от него! Ето пак — точно си помисли колко странно е, че дори и маговете имат чувства, когато той заговори:

— Да, Мишел... все пак и ние някога сме били хора. Магьосникът... това е странно същество. Той е започнал живота си като обикновен човек... дишал е като всички, спял е, сънувал е... обичал е понякога... и точно загубата на тази любов го е тласнала към света на магията. Ти не знаеш, понеже никога не си обичала, и никога няма и да обичаш — след загубата на любов у теб се появява огромна дупка, пустота, която не може да бъде запълнена. Която заплашва да те погълне изцяло и да те превърне в част от Нищото... Ето затова хората стават магьосници — те просто търсят в магията начин да се отърват от празнотата, да избягат в друг свят или в други светове... да

обикалят по различни земи, да унищожават дракони, да спасяват принцеси, да шият разпокъсаните дрипи на Пространството и Времето, когато това се налага... с две думи, да се занимават с нещо, за да отвличат мозъка си, за да не експлодира от болка. В някои случаи обаче тъжното е, че невинаги се успява...

Той вдигна ръце, събра дланите си, след това ги раздалечи на около половин метър. Между тях се появи сияещият образ на млада жена.

— Това е моят спомен, Мишел. Това е моята болка, моето страдание вече и аз не знам колко хилядолетия, моята вина и моята непростима грешка. За жалост обаче, както вече ти казах, аз съм единственият Ловец на спомени. На нито един свят от всички, на които съм бил, не съм срещал колега, събрат по жезъл, който да може да ми помогне. Може би ти ще имаш по-голям късмет от мен... някой ден, както вървиш по улицата, ще се сблъскаш очи в очи с някой като мен... Затова обикалям реалностите като скитник, помагам на всички, които имат нужда да се избавят от някакъв спомен... а в замяна ги моля винаги за едно и също нещо. Не за пари, за дрехи или храна — един магьосник няма нужда от подобни неща. Не — аз ги моля за услуга, както ще помоля и теб днес: ако някой ден — след седмица, година или десет — срещнеш друг Ловец на спомени, спомени му за мен и кажи, че имам огромна нужда от помощ. Той ще ме намери, няма начин — един Ловец на спомени винаги усеща къде, на кой свят и в кой град, някой се нуждае от него. А и все пак репутацията върви преди мен — той се усмихна горчиво — и всички знаят къде да открият Тери Сторн: в кръчма „Зелената котка“, разбира се...

Мишел така и не разбра кога старият магьосник си бе тръгнал. Отиде си така, както се и появи: в един миг бе тук, а в следващия вече го нямаше. Единствено пламъчето на свещта леко се полюшваше насам-натам от полъха, предизвикан от косата му, завихрила се при обръщането му към вратата.

Тя щеше да го забрави, разбира се. Всички забравят магьосниците, когато вече нямат полза от тях. Когато услугата е свършена, заклинанието — отзвучало, отгласът от магията затихва, а животът със скърцане се връща в ръждясалите си скучни рамки, никой вече не си спомня за магьосниците. Хората заживяват жалкото си съществуване, радвайки се на дребнави нещица — нова дреха, нов

любовник, нова работа... — а споменът за маговете изчезва из дълбините на плиткото им съзнание.

Едно обаче е интересно: някъде там, в тъмните кътчета на душата, винаги се крие едно палаво пламъче, запалено от очите на магьосника. То тлее непрекъснато и не може да бъде изгасено нито от сребролюбие то на скъперника, нито от хиперсексуалността на жената, нито от дребнавостта на еснафа. Когато магът умре, пламъчето изгасва... и тогава хората спират работа, отблъсват любовника, престават да броят жълтиците си, вдигат очи към небето и с поне минутка мълчание се сбогуват с човека, който някога им е помогнал, а в замяна на това е бил забравен на мига. Щом пламъчето се стопи и топлината му спре да сгрява душата на човека, той се връща към обичайните си занимания.

Но докато магът е жив, това пламъче гори. Гори, колкото да ти напомня към кого можеш да се обърнеш, когато положението изглежда безнадеждно; да ти напомня, че на света/световете съществуват и те — асенизаторите на човешката душа, които единствени са способни да разринат Авгиевите обори на съзнанието; да поддържа вярата ти в магията — нещо нематериално, но много по-чисто и искрено от измамния човешки свят...

Както и да ти напомня, че ако някой ден срещнете Ловец на спомени, НЕПРЕМЕННО трябва да го упътиш към кръчма „Зелената котка“. Тя се открива много лесно... е, ако си маг, разбира се. Вътре в кръчмата винаги може да намериш подслон, ако си бездомен, съвет, ако се колебаеш, и помощ, ако си отчаян. Там винаги те чака старият Рей Макгавърн с яркозелената си писана, която дори през лятото не слиза от камината.

Там винаги е и Тери Сторн. Вечният Човек. Ловецът на спомени.

След като е помогнал на толкова много хора, сега той се нуждае от помощ.

Затова не забравяй — ако някой ден срещнеш друг Ловец на спомени, предай му молбата на Тери.

Защото му дължим поне това.

КРАДЕЦЪТ НА СЪНИЩА

Една сутрин, още преди да съм седнал пред камината, за да изпуша първата лула за деня, на вратата се почука. В името на Мрака, как мразех да ме безпокоят по това време! В крайна сметка всеки има право на своите малки радости в живота... Мърморейки под носа си, се запътих към вратата с ясното намерение да превърна в теменужка хлопащия безразсъдник, ако ме търсеше за нещо по-маловажно от края на света например. Когато отворих обаче, голяма част от яда ми се изпари — все пак не всеки ден виждаш толкова внушителна делегация пред кулата си. Изглеждаше така, сякаш цялото село се бе изсипало неканено, за да ме посети. В челните редици на събралите се забелязах кмета, шерифа и кръчмаря — тоест, елитът на местния хайлайф бе тук. Подсмихнах се, понеже контрастът между думата „хайлайф“, ухаеща на скъп парфюм, отлежало „Бордо“ и кубински пури, и гледката на облечената в груби селски одежди тълпа бе повече от комичен. За миг обаче успях да натикам смеха си в миша дупка, да прогоня скверните мисли от главата си (все пак никой тук не бе чувал нито за парфюм, нито за „Бордо“, а още по-малко за Куба и нейните великолепни пури...), свъсих вежди и запитах:

— Е, какво се е случило този път, та толкова нагло прекъсвате закуската ми?

В редиците на селяните настъпи объркване. Те се заспоглеждаха и започнаха притеснено да мачат шапките в ръцете си. Най-накрая по някакво негласно споразумение селският шериф излезе напред и без да смее да ме погледне в очите, започна да мънка:

— Арчи... имаме нужда от помощ... много голяма нужда от помощ...

— Какво има този път? Драconi, русалки, вампири? Кравата на някой от вас е спряла да дава мляко? Какъв е световният проблем?

Тук-там из тълпата се дочуха кискания, които бързо секнаха. Явно положението бе сериозно, понеже сганта никога не изпускаше удобен момент да се посмее на чужда сметка.

— Хайде де! Не ми казвайте, че сте били целия този път от селото до кулата ми, за да мълчите като репи!

— Не, Арчи... наистина сме затруднени... — продължи да се запъва шерифът и изведнъж изплю като хрчка: — В селото се е появил Крадец на сънища.

Кръвта напусна лицето ми. Даже вече не ми се и пушеше.

— Сигурни ли сте? Знаете колко сериозно е това обвинение, нали? Крадците на сънища са обявени извън закона от Конвента на световите преди повече от 4000 години...

— Знаем, Арчи, но положението е отчайващо. Никой от нас не е сънувал от месец. Вместо това, щом затворим очи, виждаме странни цветове, чуваме незначайни гласове, които говорят на странен език... Всички сме като зомбита — вървим по улиците, без да знаем защо го правим, говорим празни приказки, без да изпитваме удоволствие от тях, работим и прием, сякаш сме на хиляди мили от телата си... Моля те, Арчи, помогни ни!

— Не знам дали ще се справя, момчета... Понякога Крадците на сънища са много по-силни от нас, обикновените Магове. Ние сме изучавали единствено конвенционална магия, а те черпят сили от доста по-... първични източници, да речем...

Тълпата се размърмори. Някой се покашля многозначително, от пет-шест места долових изхъмквания...

— Какво значи това, в името на Мрака? — подразних се аз и посочих с пръст шерифа: — Говори!

Нещастникът смени поне десетина цвята на лицето, преди да се осмели да заговори. Чак го съжалих.

— Има няколко причини да искаме услуга именно от теб, Арчи, вместо да викаме Маг от Запада. Първата е, че както всички знаем, навремето са ти отнели правото на магия точно заради занимания с неконвенционални видове магьосничество...

— Да, и ми го върнаха на следващата седмица, дракон те взел!

— Е, да, но... Втората причина е, че единствено ти си влизал в пряк двубой с Крадец на сънища и си побеждавал. Никой от живите днес Магове не може да се похвали със същото, дори силно уважаваният от нас Мерлин...

— Добре де, добре, стига с хвалбите! Подозирате ли някого?

— Едно момиче дойде преди месец и половина, Арчи... — обади се плахо кметът. — Тоест, малко преди тази лудост да започне. Не знаем дали е тя, но... нещо в погледа ѝ, разбираш ли... има нещо нередно.

— Мда... Сигурно няма смисъл да се надявам, че е грозна?

— За жалост, не, Арчи... Всички знаем, че не обичаш жените...

— Я без обиди! — креснах аз, окончателно изнервен. — Сега и мъжелюбец ли ще ме изкарате? А да ви превърна в градинка с марули не искате ли?

— Ще ни помогнеш ли, Арчи...? — чу се отчаян женски глас от тълпата.

— От мен да мине... Какво да ви правя...

Успокоени, селяните започнаха да се разотиват. Единствено свещеникът се задържа малко.

— Ти пък какво искаш? — кисело го попитах аз.

— Искам да поговорим, синко... Откакто дойде в нашето село преди близо 800 години, си ни помагал много пъти. Всички помним... или сме чели в хрониките, разбира се... как прогони дракона, който ни тормозеше...

Усмихнах се мислено, понеже именно на крилете на този дракон бях дошъл навремето тук. Той ми бе приятел от времето, когато дори Мракът бе малко недоносче... Но както и да е — легендите не трябва да се зацапват с реалност...

— ... И как върна плодородието в нашите земи... как изцери всички по време на Виолетовата Чума...

— Е, добре, сега на историк ли ще се правиш?

— Знам недоверието ти към свещениците, синко, но въпреки това ме чуй — за пръв път чувствам, че си в голяма опасност. Нека всички богове бдят над теб, понеже Крадците на сънища са изчадия на Ада...

— Ако наистина бяха такива, щяхме да намерим общ език, но за жалост не са. А сега върви, понеже имам работа... ако обичаш.

Прибрах се в кулата, залостих вратата, седнах пред камината и се замислих. Трябваше ли, дракон го взел, да се навирам между шамарите, за да спася шепя селяни, които ме познаваха от има-няма 800 години? Вярно, ако успеех да надвия Крадеца на сънища, щях да прибавя още малко блясък към ореола на славата си... но, честно

казано, вече въобще не ме беше грижа за това, дали ще ме смятат за велик или за отрепка. Въпреки всичко знаех, че ще се заема... заради себе си и заради професионалната си гордост, колкото и малко да бе останала.

Отпуснах се в креслото, прошепнах заклинанието за отделяне на душата от тялото и литнах към селото. Нямаме представа какво облекчение е да летиш, необременен от тежестта на плътта, когато мисълта е сила, а чувството — могъщество, когато дори вятърът не смее да се надбягва с теб, понеже знае, че ще изгуби...

Още докато приближавах, усетих чуждо присъствие в посока крайните къщи. Силна аура, едновременно красива и плашеща, упойваща, но и убиваща, весела и в същото време тъжна... Досега не бях попадал на такова излъчване. Беше повече от странно — беше... просто невъзможно, противоречиво, необмислено... каквото и да кажех, все щеше да е на място. Предпазливо приближих мисълта си към къщурката, прикрих мислите си, за да не бъда забелязан, и влязох вътре.

Селяните бяха прави — в тази къща живееше Крадец на сънища. В очите ми се набиха един куп малки, несъществени за обикновените хора, но твърде недвусмислени за един Маг подробности. Ето, в десния ъгъл на къщата спи черен като нощта котарак; в камината виси опушен котел, от чийто ръб виси коренче от млада мандрагора; перушинка на леглото подсказва, че съвсем скоро тук е кацал бухал; на закачалката виси наметало, тъмновиолетово, почти черно... Огледах се за книги и трактати по черна магия, но бяха скрити някъде дълбоко, под някоя невидима за човешкото око дъска на пода. Понечих да търся, но се отказах, понеже и без това вече знаех — въпросната новопристигна е откраднала сънищата на селото. Оставих част от мисълта си зад огледалото, за да мога по-лесно след това да насоча магията си, и се наках да тръгвам, когато вратата се отвори и влезе тя.

Беше... беше просто неопишуема. Погледът в очите ѝ можеше да убива и да ласкае, устните ѝ можеха да сипят нежности и проклетия, ръцете ѝ бяха създадени за ласки, но не се и съмнявах, че при необходимост можеха да удушат и пещерен трол... А лицето ѝ... Зад външната красота прозираше някаква толкова стаена мъка, че дори екзорсис не би могъл да я изкара на бял свят... Стори ми се, че вече

съм виждал някъде подобно лице, но едва ли — със сигурност щях да си го спомням. Това бе Сфинкът, Химера и Горгона, сляти в една хомогенна и неделима сплав...

Положих усилия да задържа щита пред мислите си. Тя се огледа, сякаш долови нещо, усмихна се и затвори вратата. За миг се сепнах, че може да е доловила присъствието ми, но се успокоих, че сигурно просто е нащрек. Мислех да се омитам. Утре сутрин, когато Крадците на сънища по принцип са най-слаби, възнамерявах да насоча заклинанието си, което (поне така се надявах) щеше да отнеме силата ѝ и да върне сънищата на хората.

Когато се прибрах и заех отново тялото си, както винаги умората и годините се върнаха с двойна сила. Ако имаше дори най-малка възможност, със сигурност щях да се откажа изобщо от това тяло. Магиите ми го поддържаха що-годе здраво и силно, но нищо не може да се сравни с безплатния полет на мисълта и душата... Реших да поспя, за да събера сили за утре сутрин.

В полунощ обаче сякаш незнайна сила отвори клепачите ми. Разсъних се от внезапна тревога. Пипнешком напипах жезъла до себе си и, готов за светкавично заклинание, се изправих. Запаших свещта до възглавницата си и се огледах наоколо. Нямаше никой... но какъв бе този аромат на парфюм, който витаеше ефирно из стаята?

От небитието до ушите ми достигна тих копринен смях.

— Буден ли си вече, магьоснико?

Крадецът на сънища! Бе успяла да ме свари неподготвен... Дракон го взел! Без дълга и щателна подготовка дори и най-силният Маг не може да бъде уверен в успеха на един двубой с неконвенционален вълшебник...

— Виждам, буден си — прозвучаха отново сребърните камбанки на гласа ѝ. — Остави жезъла — тази вечер няма да ти потрябва. Дошла съм да поговорим.

— Има ли за какво? — опитах да вкарам подобие на остроумие аз.

Коприненият смях се разстели по леглото.

— О, има... бъди сигурен, че има. Все пак не съм пропътувала толкова мили и не съм чакала 792 години, осем месеца, две седмици, 11 дена и 23 часа, ако трябва да сме точни, само и само за да ти кажа „здравей“ и „лека нощ“...

— Коя си ти?

— По-важният въпрос е кой си ти... Арчи? След отговора на този въпрос всичко би си дошло на мястото.

— Аз съм Арчи Харис, Тъмен Маг шесто поколение, двукратен носител на Наградата на Невидимия Институт по магия...

— Всички знаем легендата, магьоснико — прекъсна ме невидимият глас. — Нима наистина не помниш нищо от живота си?

— Помня абсолютно всичко — родителите си, приятелите си... Мога да си припомня целия си живот за секунда.

— А любовта си, магьоснико?

— Любов? Няма такава нещo. Аз мразя жените.

— А беше време, когато не мислеше така... Тери.

— Как ме нарече???

— Тери, Тери, Тери... Нима това не събужда някакви спомени?

— Със сигурност — не.

— Значи Маговете от Запад са били прави — замислено изрече безплътната девойка. — Значи наистина си прибегнал до Забранено Заклинание...

— За какво говориш, в името на Мрака?

— Не призовавай напразно Мрака, Тери. Навремето ти го призова... и виж как свърши всичко. Не помниш нищо — себе си, старите приятели, които проливаха седмици наред сълзи за теб, не помниш дори единственото същество, което истински те обичаше навремето — котката на Рей Макгавърн...

— Зелената котка???

— Значи вече започваш да се събуждаш от съня, продължил осем века... Ти беше най-великият жив магьосник сред световите. Наричаха те Вечният Човек. Нямахте свят, на когото да си отказал помощ, нямаше човек, който да не си спомня за теб поне с нещо добро. И сигурно щеше да продължиш да живееш нормално, ако не бе срещнал някого... Някой, който те нарани жестоко.

Притиснах ръце към слепоочията си.

— Защо не си спомням нищо?

— Ти се опита да избягаш от всичко и от всички, а най-вече от нея... Употреби Забранено Заклинание и призова Мрака на помощ. Всичките ти приятели помислиха, че си... изчезнал. Трябваше да видиш погребението си, Тери... беше впечатляващо, ако ми позволиш

тази малка шега. Но всъщност ти не изчезна... един Маг от твоята класа не може да престане да съществува. Единствено твоя приятел Айвън Рийс се опита да те открие. Той дълго не вярваше, че никога повече няма да се видите. Накрая и той се отказа. Аз обаче не признавам пораженията, магьоснико. Дори поражението да е от легенда като теб. Така че те търсих. И както вероятно си се убедил, най-накрая те намерих.

— Коя си ти? Не те познавам! Не те помня!!!

— Знам, Тери. Дали това ще опресни паметта ти?

От дълбините на мрачната стая изплува силуета на девойката, която бях видял днес. Изведнъж лицето ѝ започна да се променя — очите станаха по-дълбоки, усмивката ѝ някак живна, скулите ѝ се очертаха по-плътнo...

— Селена! Но как... Минаха осем века!

— Не съм казвала, че беше лесно, Тери. Магията ти бе прекалено силна... но аз пък бях прекалено амбицирана. Вярно, амбицията дойде по-късно — може би стотина години след като се разделихме. В първите мигове на свободата си дори не си спомнях как изглеждаш. Вървах по живота и пиех с пълни шепи от извора на младостта. Обиколих далечни земи, познах много мъже и изпитах наслади, каквито дотогава не знаех, че съществуват. Но мина време и усетих как дълбоко нещо в душата ми дълбае тъжно и упорито. Огледах се наоколо и осъзнах, че е изтекла много вода, откакто се запознах с теб. Отначало дори не те познавах... не те бях виждала... не бях усещала мислите ти... после всичко се промени. И аз не знам защо побягнах, магьоснико. Но знам какво изпитах, когато открих липсата в душата си. Видях как хората около мен имат всичко — пари, знания, чувство за хумор, красиви тела, мозъци, които да можеш да командваш... но нямаха онова пламъче драконов огън, което играе в очите ти. Тогава осъзнах, че ми липсваш. Спомних си как ми бе обещал, че ще ме чакаш, ако ще и след хилядолетия. Започнах да се обучавам на истинска магия, за да успея да те открия. Не беше много трудно, особено когато човек знае какво го чака в края на пътя. Когато вече бях напреднала (а това се случи преди стотина години...), успях да стигна до „Зелената котка“, понеже бях сигурна, че ще те намеря там — обилно поливащ мъката си с алкохол, както винаги...

— Вече не пия... много...

— Мълчи и ме слушай!... Първото нещо, което забелязах още от вратата на „Котката“, бе фалшивият ти некролог. Знаеш ли, че той стои там от мига, в който реши да погребеш стария Тери и да създадеш посредствения Арчи? Знаеш ли, че всеки ден Рей, Айвън и Никол слагат свежи цветя пред него? Знаеш ли колко им липсваш, магьоснико? А имаш ли дори бегла представа колко липсваше на мен?

Първите няколко дни бяха загубени в сълзи. След това обаче реших, че силна натура като теб не може да е мъртва. Затова тръгнах по света. Използвах всичките си знания, за да стана Крадец на сънища. Не го правех от злоба или корист — търсех теб! Знаех, че в крайна сметка сънят ще те издаде — дали твоят, дали този на човек, бил близо до теб и докоснал се, макар и малко до твоята аура, няма значение. Ти си човек на сънищата, Тери. Не знам как така никой досега не се е сетил да те обяви за Създател на сънища. Аз бях предопределена да стана Крадец на сънища още преди да се занимавам с магия, понеже и без това присъствах в сънищата на всички мъже. Но ти... ти си Създател на сънища. Помня как ми разказваше прекрасните си истории, как с думи успяваше да ме убедиш, че животът е прекрасен... че аз съм прекрасна... че любовта може да е прекрасна. След раздялата ни винаги сънищата ми бяха цветни... а преди да те срещна, никога не бях сънувала нищо...

Но да се върнем на историята... След като обиколих половината светове и прерових дребнаво милиони сънища, най-накрая усетих близостта ти. Не можах обаче да си позволя да дойда направо при теб — всички знаят колко експлозивен е гневът на Тери Сторн. Затова реших да изчакам ти да ме навестиш. Сигурна бях, че ще го направиш. Но когато не ме позна... е, все някой ден типично женското ми самолюбие трябваше да отстъпи на заден план.

— Какво искаш от мен? — Бях прегракнал и сам се учудих от гласа си. Бе слаб и странно изтънял. Всичко ми се въртеше пред очите. Не знаех на кой свят съм, защо съм там и къде да отида след това.

— Нека ти помогна да възвърнеш всичките си спомени — прошумоля гласът ѝ като листенца от роза, погалени от вятъра. — Отпусни се.

Пръстите ѝ докоснаха слепоочията ми. Усетих, че сякаш умирам. Светкавици зацепиха объркания ми мозък. Сърцето ми се преобърна наопаки, изсипа като торба с боклук от паметта ми всички ненужни и

измислени спомени, с които бях населил нещастния Арчи Харис, и я напълни догоре със спомените на Тери... моите спомени.

Отново бях себе си.

— Селена...

— Замълчи, Тери. Не мисли за нищо.

— Защо, в името на Мрака, трябваше да дойдеш след толкова време, за да тревожиш съня и реалността?

— За да ти дам онова, което ти самият искаше да ми дадеш преди 800 години. Тогава мислех, че животът с теб ще е магически кафез, в който ще стоя затворена. Заблудена бях, че трябва първо да се наживея, преди да предприема каквото и да било. Но вече и аз съм преситена, магьоснико. Свободата, която така горещо желяех и накрая получих, се оказа безпътица и безпомощност. Вече знам, че истинската свобода е в ръцете на един Тъмен Маг, на драконовите криле и под звездите. Приятели ли сте още с твоя питомец, Тери... как му беше името?

— Азazel... Да, приятели сме. Той ме докара тук. Сега сигурно спи някъде в подземията на кулата...

Младата магьосница се разсмя искрено, целуна ме, след което се отдръпна и ме погледна с престорен гняв:

— Е, Тери Сторн, „кавалер“ такъв, добре дошъл сред живите отново! Няма ли да ме поканиш на разходка?

ПОСЛЕДНОТО БГ-ФЕНТЪЗИ

Посвещава се на всички пишман шовинисти, които толкова „милеят“ за родно фентъзи, че не могат да разпознаят качествената литература, дори да им извади очите... Блажени да са нищите духом!

Бай Фильо с наслада дръпна от току-що свитата на ръка цигара, наля си едно юзче ракия-домашнярка, отпи, примляска и с кеф се облегна на вехтия стол, който, както изглеждаше, щеше да го надживее. Не че се бе наканил да мре — всички се надпреварваха да му казват колко добре изглежда за своите 90 години — ама пустата му кратуна все дебнеше сгоден момент, че да му подметне някоя-друга мисъл от този род. Напоследък се чувстваше доста по-дърт, отколкото го изкарваше тескерето — като масълце, размазано върху прекалено големшка порязаница. Знаеше, че това са простотии, които повече прилягаха на ония пишман философи от големия град, но колкото и да се мъчеше, не можеше да прокуди пущините от главата си. Дори любимото му занимание — варенето на домашна лютеница по древна фамилна рецепта — в последно време не можеше да го накара да мисли за нещо друго. Миналата седмица например бе направил толкова много буркани, че биха стигнали да изхранят цялото село барабар с циганските колиби до бунара, но така и не успя да се отърве от терзанията си.

Ненадейно на вратата се почука. „Кой ли се е довякъл по никое време, чумата да го тръшне?“, мислено напопържа бай Фильо и се затътри нарочно бавно към антрето. Не беше викал никого, та да се налага да бърза... пък ако неканеният гостенин се откажеше и си тръгнеше, толкова по-добре.

„Ха дано, ама надали“, както се пееше в една от модерните сред хлапетиите песничка. Хлопането продължаваше все по-настойчиво.

— Добре де, чакай малко, ида! — кресна бай Фильо, докато търсеше ключовете из джобовете на потурите си. След продължително ровене ги откри и със зор успя да отключи ръждясалата брава — връстник на дядо му, който навремето бе построил проклетата къща.

Нетърпеливият натрапник пред вратата се оказа чичо Герчо — селският фелдшер, когото всички смятаха за вещер и нечиста сила. Дявол знае защо — дали заради навика му да изчезва яко дим и да не се вясва в селото с месеци, дали заради влеченията му към нестандартната медицина или пък заради смеските, които забъркваше всяка година, когато станеше време да се празнува селския сбор. Такива фойерверки жителите на Горно Графово не бяха виждали през живота си — дори Шишко Боян и Симо Майтапа се кълняха, че зарята по случай края на войната изглеждала като абитуриентски бал на поп-фолк звезда в сравнение с изпълненията на чичо Герчо.

— Думай бре, хаирсъзино! — ядосано го емна бай Фильо, без да му дава да си поеме дъх. — Нямах ли си друга работа, освен да ходиш по хорските къщи и да притесняваш тия, що искат само да глътнат една ракийка с тютюнец преди лягане?

— Прощавай, бай Фильо, но проблемът е сериозен и не търпи отлагане... — занарежда една камара купешки думички чичо Герчо, нервно мачкайки сивата си филцова шапка, с която не се разделяше дори когато израждаше бебетата на селските моми.

— Давай по-бързо, че ракията се стопли!

— Добре, бай Фильо... Извинявай още веднъж, но помниш ли онзи пръстен, който братовчед ти подари за 80-ия рожден ден?

— Оная тенекия???. Дето Бончо каза, че я е спечелил на карти на сбора на Трявна?

— Точно той... — преглътна нервно Герчо и вдигна умолително ръка: — Мислиш ли, че ще можеш да го намериш?

— А, лесна работа... — почеса се по оплешивяващото теме бай Фильо. — Трябва да е в онзи шкаф, където държа подаръците „за отбиване на номера“. Толкова ли е важно?

— Моля те, потърси го!

— Добре, добре, само не ми давай зор...

След дълго ровене бай Фильо откри въпросната тенекия и я подаде на чичо Герчо. Изобщо не му пукаше за древното суеверие, че пръстен не се предава от ръка в ръка, понеже ще се скарате.

Подозираше, че ако фелдшерът не му обясни всичко по най-бързия начин, така или иначе кавгата бе в кърпа вързана.

Герчо пое пръстена толкова внимателно, все едно държеше граната „лимонка“. Огледа се наоколо, видя спиртничето, на което бай Фильо си правеше греяна ракия и печеше люти чушки за боб яхнията, запали го и тикна дрънкулката в пламъка.

— Ще се изгориш бре, серсемино!

— Спокойно, ако това, което научих, е вярно, няма да ми стане нищо. Виж, за пръстена не мога да кажа същото...

Фелдшерът издърпа тенекето и го стисна в шепа. Бай Фильо се притесни, но когато видя, че Герчо не крещи от болка и не захвърля нещото, се пристраши, разтвори пръстите му и боязливо докосна пръстена. Беше студен. Мъртвешки студен, също като камерата на стария му хладилник „Мраз“, предаден на „Вторични суровини“ преди години.

— Виж, Фильо! — развълнувано прошепна фелдшерът.

От вътрешната страна на китайски боклук с кървавочервен пламък просветваха странни писмена. Бай Фильо не успя да ги разчете, въпреки че пет години подред печелеше състезанието „Най-начетен селянин в Горно Графово“ и дори можеше да напише „Не противоконституционствувателствувайте“ без грешка.

— Каква е тази дяволщина? — с прегракнал от притеснение глас попита той.

— Езикът е руски и няма да дръзна да го прочета на глас тук...

— бавно произнесе преbledнелият фелдшер. — Но в свободен превод пише: „Съюз нерушим на свободни републики сплоти веќеки Великата Рус“...

— Е, й Всеки знае химна на СССР...

— Приятелю мой, знаеш ли на какво е попаднал братовчед ти? Това е пръстенът, който Тодор Живков е носел, когато е подписвал договора за присъединяване на България към Съветския Съюз като 16-а република! Според старинни предания бижутото е било подарено на бай Тошо от първия соц-кмет на село Шипка. Той го е открил при реквизирането на ценности след Девети септември сред имуществото на най-стария жител на селото — според легендата, участник в Руско-турската освободителна война. Имало е слухове, че именно този пръстен е помогнал на опълченците да отблъснат войските на

Сюлейман. Преданията дори гласят, че това е била сватбената халка на Хаджи Димитър, с помощта на която той призовавал древни змейове и змеици, за да се справи със сексуалния тормоз на самодивите...

— Ти луд ли си бре, момче??? — развика се бай Фильо. — Откъде ги насъбра тия простотий Това е обикновен пръстен, спечелен на карти!

— И аз не знам, но, повярвай ми, сигурен съм в това...

— Сигурен, ама друг път! Чавка ти е изпила ума, докторе!

— Ако искаш, вярвай, но това не е случайност! Този пръстен трябва да бъде унищожен! Прекалено много сила има в него, за да бъде захвърлен просто така! Трябва да отидеш на връх Бузлуджа и да го метнеш в дълбините на „летящата чиния“... само така можем да бъдем сигурни, че пагубното му влияние няма да се разпростре из цяла България!

— Ти хептен откачи, Герчо! Змейове, летящи чинии, байтошовци... Я ела да прием по една ракия, па белким се успокоиш...

— Страхувам се, че няма да е толкова лесно — раздаде се тих и плътен глас някъде отзад. Бай Фильо и чичо Герчо подскочиха и се обърнаха като опарени.

В стаята неизвестно как се бе появил мъж на средна (на пръв поглед) възраст, с посребрени слепоочия и с дълга коса, пристегнатата на тила му с очукана сребърна халка. Наметалото му бе по-черно и от самата нощ, а очите му прогаряха дупки във всяко едно място, в което се вираха.

— Казвам се Тери Сторн, Тъмен Маг второ поколение, специалист по разплитане на времепространствени парадокси — кимна учтиво неканеният гост, сякаш без да забелязва обезумелите погледи, които му мятаха двамата мъже в стаята. — Боя се, че този пръстен ще ми трябва.

— И за какъв чеп, да ме прощава Господ, ти е притрябвал? — избухна бай Фильо, мъчейки се да прикрие объркването си.

— Дълго е за обясняване, господо... — поклони се леко непознатият. — Виждате ли, един от моите приятели (Джонатан Деветте Пръста му викат, много симпатичен младеж, трябва да ви запозная някой път...) успя да засече странни аномалии в тъканта на световите. Обикновено това се получава, когато пишман магьосници се опитват да променят структурата на самата Фантазия. По принцип има

закони, които просто трябва да се спазват — в противен случай всичко, което познаваме, отива по дяволите. Всъщност — на много по-противно от Ада място, но това е друг въпрос. Важното в случая е, че малоумниците си въобразиха, че е възможно и уместно фантазийният свят да се премести във вашата страна. А — да ме прощавате за откровението — това е една от най-големите глупости, на които някога съм става свидетел. Вашата... ъ-ъ-ъ... България... просто е непригодна за симбиоза с фантастичните светове. Имате змейове, които на практика са си живи дракони, но вие отричате това яростно. Имате самодиви, които са просто сукуби с неистово сексуално желание, но вие с пяна на устата твърдите, че това са просто невинни девизи, целомъдрено прелетели границите на астрала. Имате караконджули и таласъми — обикновени дяволи, но обути в цървули, а вещиците ви всъщност са магьоснички с недобра теоретична подготовка. За жалост обаче вашите писатели и читатели изведнъж решиха, че статуквото трябва да се промени. Ето защо мало и голямо започна да създава уродчета — като това, в което в момента вие двамата сте заживели, без да искате. Ние, маговете, знаем, че цървулите и черната магия съжителстват доста трудно, но въпросът е как да убедим идиотите в това...

— Тери! Откри ли пръстена? — прозвуча безпльтен глас от празното пространство в кухнята. След миг-два пред тях се материализира младеж с поруменели от вълнение бузи.

— Да, Били... тъкмо мислех да си тръгвам! — раздразнен се обади Тъмният Маг.

— Чудесно! — зарадва се невръстният (в сравнение с колегата си) чародей. — Имаш ли желание да споделиш какво бяха направили този път кретените?

— Ох, сложно е... — почеса се по наболата брада Тери Сторн. — Накратко: двама-трима идиоти, пишеци от три-четири години, решили, че имат възможност да пренесат Света на Толкин в тая умряла от скръб страна... ъ-ъ-ъ...

— България! — услужливо му подсказа бай Фильо.

— Няма значение — махна ядосано с ръка магьосникът. — Бъркотията е толкова огромна, че имаше реална възможност да отврати всички читатели... съответно — наши бъдещи клиенти.

— Е, старче, винаги съм вярвал в теб — потупа го по рамото Били Зеленчука. — Ако има някой в тази или която и да било реалност, който да се справи с дебилните фантасто-фашисти, това си ти. Дай сега да ходим да ринем другите... хм... изпразнения, че там вече работата е много дебела.

— Така ли? И какво съм пропуснал? — въздъхна примирено Тъмният Маг.

— Абе има тук едни кретени, дето ако знаеш как са се... изходили... върху Хари Потър...

— Пак ли в тая България, бе?!

— За съжаление, да, шефе... — ухили се Били и щракна с пръсти. Порталът послушно се отвори. Докато прекрачваха през него, двамата се обърнаха към ошашавените бай Фильо и чичо Герчо и съзаклятнически им намигнаха.

— Забравете за днес! — свъси вежди Тери Сторн.

— И ако имате познат, който се опитва да пише фентъзи, кажете му да пренасочи усилията си към нещо, което ще му се удава по-добре... например да стане чистач на тоалетни! — ухили се Били Зеленчука и двамата с Тъмния Маг изчезнаха в мрака.

ЦЕЛУВКИТЕ НА НОЩТА

Този разказ бе писан специално за Петя... през далечната 2007 година... но тя тогава не мислеше, че заслужава нещо по-добро от мен — може би защото нямаше толкова много верни „приятелки“, които я убедиха в това колко съм лош...

Отворих очи, без да знам къде се намирам. Цялото ми тяло гореше, сърцето ми биеше така, сякаш искаше да се надбягва с дракон, ръцете ми кървяха, понеже неволно бях забила нокти в дланите си насън, а насладата, която се разливаше незнаяно защо из тялото ми, замъгляваше и малкото останали части здрав разум. Надигнах се и огледах стаята около себе си. Да, бях у нас. Отново. Спомням си, че снощи пак си легнах сама. Както всяка вечер. Все пак вещиците нямат гости през ден... по-скоро през година или век.

Загънах се в черния като нощ чаршаф и залитайки, тръгнах към кухнята. Имах смътни спомени, че някъде там из безпорядъка, тенджерите със супа от прилеп и тавите с пльхово печено трябваше да има една малка бутилка джин. Много подходящо средство за прелъстени и изоставени дами със свръхестествени сили. Може би, с малко късмет, щях да се натряскам още до обед. А с още повече късмет щях и да си спомня кой точно бе среднощният ми гост и защо, в името на мрака, не ми бе оставил поне едно цвете до възглавницата, след като се беше омел на сутринта като върколак при вида на сребро.

Така си и мислех. Блажената бутилчица беше там. Отпих направо от гърлото, без да се замислям много за приличието, отпуснах се в първото попаднало ми кресло и започнах отчаяно да събирам оцелелите мозъчни клетки една по една. Никак не беше лесно. В мислите ми отново беше той, единствено и само той, онзи проклетник без лице и глас, състоящ се единствено от име (*Тери... музика за*

душата и сетивата ми...), който всяка нощ, след като заспах, идваше в леглото ми и...

Оттук нататък думите стават кухи и безизразни. Пробвали ли сте да опишете някога с обикновените, прости и ограничени човешки думи пламък, течаща вода, пролетен вятър или аромат на роза? Да опитваш да опишеш моя вампир бе нещо подобно. Да, най-вероятно беше вампир — само те имат способността да минават като леден полъх през живота ти, като същевременно те сгряват до точката на кипене на емоциите, претопяват онова, което си си мислила, че чувстваш, като в доменна пещ, оставят ти единствено концентрираното удоволствие, жаждата за още... и си тръгват.

А кой би дръзнал да опита да опише чувството за празнота, което остава след неговото заминаване? Също предварително изгубена кауза. Подобно е на усещането след секс, когато усещаш как онова, което ви е свързвало, бавно излиза от теб, а ти искаш да викаш, да крещиш, да забиеш нокти в гърба му и да не го пускаш, защото незнайно защо имаш чувството, че заедно с него си отива и част от теб...

Да, миговете на очакване са страшни. Секундите, часовете и минутите след раздялата — също. Насладата обаче... Едва ли има други измерения на удоволствието, силни и експлозивни като нея. Усещането на устните му върху твоите, лекото убождане от зъбите му, докато те целува така, че оставаш без дъх, плавното докосване на ръцете му, които са плъзгат по гладката ти кожа като дим, стелец се над езеро по свечеряване, ласките му по цялото ти тяло, които те карат да летиш... и накрая чувството за вселенски екстаз, който поглъща цялото мироздание, изригва и потича като пролетен ручей между звездите и галактиките, помитайки всекидневните проблеми, грижи, ядове и тревоги, докато не остане единствено музиката... седемте ноти, които лекуват, успокояват и галят.

Сутринта обаче заличава всичко. Мразя слънцето. Мразя фалшиво-бодряшката му усмивка, която всъщност е зле прикрито озъбване. Мразя измамната му топлина, която разтопява следите от нежните целувки на Тери по кожата ми. Мразя.

Мразя и онзи, който е създавал света и в пиянски проблисък на садизъм е решил, че обикновените хора не могат да поглеждат вампирите в очите.

Мразя и очите си, затова че нямат смелост да се отворят по време на среднощния екстаз и да погледнат онзи, който ме прави толкова щастлива.

Мразя и малодушната си кожа, която се страхува да бъде захапана от зъбите на Тери. Зъбите, които даряват смърт, блаженство и музика.

Мразя и бутилката джин, която свършва толкова бързо.

А до падането на нощта остава още толкова време...

ВИНАТА НА МАГЪОСНИКА

Надали ще издържа още дълго. Усещам как трите пакета цигари на ден вече прояждат дробовете ми, огромното количество алкохол дълбае стомаха ми, а отровните мисли постепенно превръщат мозъка ми в къс окървавена болка. Дори телата на магьосниците понякога се предават... особено ако магията, която ги поддържа, е слаба, изтощена и немошна, загубила отдавна желание за каквото и да било. Затова исках да ви разкажа още една история. Кой знае — може и да е последната, която ще чуете от мен.

Искам да ви разкажа как умря любовта.

Да, любовта... не знам дали си спомняте за онова дребно и безплатно нещо, което от време на време бликваше между хората изневиделица и вкарваше по малко смисъл в скучните им стресирани животи. Най-странната от всички странни магии, непринудена и неподдаваща се на дресура, която във всеки един момент можеше да кривне в неизвестна посока, да потъне под земята за ден или месец, а след това отново да лумне като отдавна изгаснал драконов огън в пещерите на Тротенбург. Приличаше на феникс, защото милиони и милиарди дребни душици всяка нощ я кълцаха с изкованите си от презрение мечове, заравяха я в гробищата на собствените си амбиции, опитваха се да я давят в крокодилските сълзи на сребролюбието и двуличието, но тя всеки път някак си успяваше да възкръсне, да се отърси от помията, с която я бяха залели и да въздигне снага, по-красива и по-очарователна от всякога.

Предполагам, че нямате ни най-малка представа защо става така. Ще ви обясня.

„Виновни“ за тази неувяхваща жизненост бяхме ние — малкото останали на този свят магьосници. Без значение дали си Тъмен или Светъл Маг, дали си известен с вълшебствата си по целия свят или си закотвен в малко планинско селце, където със заклинания помагаш на реколтата да не измръзне и на кокошките да снасят повече — в сърцето на всеки един чародей се таеше малка светлинка, която ни помагаше да

не изгубим напълно човешката си същност. Именно тя подхранваше мечтите и копнежите ни, когато се влюбехме. И когато някой от нас загубеше вяра в истинската любов, крехкото пламъче бе това, което ни поддържаше живи и, вкопчено с все сили в обичта, я измъкваше от водовъртежа на отчаянието.

Но, както знаеше, да си магьосник е тежка и в много случаи неблагоприятна работа. Един след друг хора от всички светове захвърляха жезлите си, отричаха се на всеослушание от вълшебствата и ставаха обикновени, сиви и скучни. Отдавна умря споменът за Мелтор Непреклонния, който с двете си ръце успя да спре нашествието на Звездомразците от Севера — в момента той е директор на банков клон и всяка събота, докато пие дежурната си бира в „Зелената котка“, се къльне колко е щастлив и как досадният живот сред числа и финансов хаос му доставя пълно удовлетворение. Кролт Дъджосвиреца от десетки лета не е изричал заклинание, въпреки че жителите на Маригор биха дали мило и драго да се върне и поне за седмица-две да оправи отвратителното време в долината — сега е софтуерен инженер и най-близкият му досег с магията е нещо, което според него звучи като „tail-f /var/log/“^[1]. Не твърде разнообразни са делата и на легендарния Роби Къртис, който навремето завърши Университета на Светлосенките с пълно отличие — нещо, което не се бе удавало дори на самия Тери Сторн — а сега търка столовете в унила фирма за търговия с мебели, веднъж месечно пристига в „Котката“, изпива две-три водки и се прибира у дома си, където го чакат безинтересната му жена и трите малки сополиви дечурлига...

Но май се отплеснах. Важното в случая не е фактът, че магьосниците предпочетоха тривиалния живот пред битките с дракони, гоблини и разбеснели се амазонки. Проблемът бе, че с всеки един отказал се от магията вълшебник силата на любовта повяхваше все повече и повече. На пръсти се брояха тези, които останаха верни на света на чародействата, не се поддадоха на лъжата, наречена „биологичен часовник“ и не хукнаха да правят семейства и деца като освирепели от сексуален глад урук-хаи. Моята скромна личност бе сред тях, както предполагам се досещате.

Бяхме останали без сили, но въпреки това продължихме да поддържаме любовта жива. Обикаляхме из световите, докато нозете ни се израниха, а очите ни помръкнаха от постоянното виране в

далечината в търсене на истинска, неподправена обич. Не спирахме да се надяваме, че някой ден, без значение колко далеч във времето ще е той, ще спрем за малко в някой напълно непознат град, ще седнем на площада, за да починат изморените ни до краен предел тела, и ще сплетем погледи с Нея — жената, която е способна да вижда отвъд изпокъсаните дрехи, брадясалите бузи и изгризаните нокти. Защото няма по-голяма магия от тази — да проникнеш в душата на магьосник. А жената, съумяла да преодолее втълпеното ѝ от общество, родители и приятелки неверие във вълшебствата, без проблем би успяла да съживи любовта, без значение колко я е мачкало и унижавало обществото преди това.

Минаваха години, челата ни се покриваха с все повече и повече бръчки, дългите коси оредяваха и побеляваха като върховете на Самотната планина, а вярата, че ще открием онова, което търсехме цял живот, изтъняваше неумолимо с всяка секунда. Но един ден — не помня колко десетки или хиляди лета по-късно — се случи онова, заради което започнах разказа си. В едно забравено от всички богове селце се запознах с Лана, обикновено момиче от простолудието, която успя да заплени душата ми от първия миг, в който очите ни се срещнаха. Нямам намерение да ви отегчавам с подробности — просто искам да знаете, че комбинацията между изтерзан от постоянно търсене взор и лукава женска магия е повече от пагубна. Когато прозрях истината, вече бе късно — бях вложил всичките си чувства в тази връзка, без да отлагам нищо за черни дни. И тази наивност ми струваше скъпо.

А, както се оказа впоследствие — и не само на мен. Когато и последните сълзи засъхнаха по бузите ми, усетих как във въздуха се разнесе писък. Дори и моето красноречие не е достатъчно, за да го опиша така правдиво, та да си представите цялото отчаяние и обреченост, които струяха от него. Това бе плачът на майка, загубила единственото си дете; воят на глутницата вълци, която оплаква застреляния си от безсърдечен ловец другар; викът на предсмъртна агония, изтръгващ се от дробовете на премазано от камъни тримесечно коте...

Именно това бе мигът, в който умря любовта.

Оттогава насетне не спирам да се проклинам заради неразумния си избор. Опитвам се да удавя спомена за последните глътки въздух на

най-истинското чувство във вселената в алкохол, цигарен дим и разврат. Мъча се да се накарам да повярвам, че въпреки всичко тя не е мъртва. Насилвам се да си представя как един ден ще се надигне отново като блуждаещо огънче над блатото на хорската дребнавост и ще дари с детински чиста усмивка озлобелите до краен предел еснафи.

Опитвам се да си втъпя, че не съм виновен.

Но пред очите ми все още стои гледката на постепенно избледняващите цветове на живота, а в ушите ми кънти онзи писък.

Тези спомени и тази вина ще ме преследват, докато съм жив.

Да се надяваме — не още дълго.

---

[1] Компютърна команда в операционната система Linux — Б.а. ↑

НОЩТА НА ИСТИНАТА

Специално за моя заек...

Знам, че вече е прекалено късно. Едва ли има някой нормален човек, който да е останал буден в този час. Повечето прозорци са тъмни като сърцето на самотно дете, изоставено във вечерта на рождения си ден. Мракът пълзи по вените ми и лакомо се облизва, предчувствайки пиршеството, което предстои в мига, в който спра да крача като слабоумен по улиците и седна на пейката, към която съм се запътил.

Цял месец чакам тази нощ. Плачех, смеех се, пиех, гасих цигара след цигара в сърцето и очите си... Лицето ми изтръпна от маските на безразличие, които трябваше да слагам всяка вечер в „Зелената котка“. Те лепнеха по кожата ми като отвратителна чужда гангрениясала плът и дълбаеха язва след язва в мозъка ми. Единственото нещо, което ме крепеше, бе мисълта, че все някога — когато садистично хилещото се време реши да се смили над мъките ми — ще затворя тихо зад гърба си вратата на поредната къща, която не е мой дом, ще изляза навън и ще позволя на Мрака да ме превърне отново в онзи, когото бях.

Докато преминавам под прозорците ти, неволно затаявам дъх. Така, както се опитвах да правя, докато бяхме заедно. Не искам да те будя, защото си невероятно красива в съня си. Дори и ти не знаеш какъв огромен поток магия излъчваш, докато си самата себе си — не онази, която майка ти и приятелките ти искат да бъдеш. Нужен е истински магьосник — дете на Мрака, любовник на Нощта, пръв приятел на Кошмарите и враг на Сънищата — за да почувства вълшебството, което струи от теб.

Навремето бях чародей. От известно време насам не се чувствам като такъв. Дори елементарни магии ми се отдават с труд, а когато приключа, потта, която се стича по слепоочията ми, оставя кървави бразди по бузите ми. Навремето думите бликаха от мен като лятна

буря... сега понякога се процеждат безволно, друг път пресъхват съвсем и само чакат палещото слънце на болката ми да залезе зад облаците алкохол, за да надникнат плахо навън.

В света, в който вече те няма.

Прекосявам влаковата линия с надежда. Ами ако... О, в името на Мрака, ами ако изведнъж дочуя сирената на локомотива, обърна поглед надясно и го видя — частици от секундата преди да ме размаже като мушица върху желязната си гръд? Знам, че се иска много повече, за да унищожиш Тъмен Маг, но... все пак човек може да се надява. А каквото и да се мъчеха да ти втълпят приятелки и роднини, аз също бях човек. Поне докато бяхме заедно.

Железницата, разбира се, не преминава и не слага край на мъките ми. Както вече казах — всички нормални хора отдавна спят. Аз обаче не се чувствам нормален. И не мога да спя. Тази нощ по изключение не съм близнал и капчица алкохол. Знам, че пиенето помага да прогоня безумните сънища, но... не и днес.

Най-накрая успявам да открия пейката в парка. Нашата пейка. Ти сигурно отдавна си забравила как сядахме на нея, хапвахме сладолед, купен от кварталния магазин, смеехме се...

И бяхме щастливи.

По дяволите всичките ми магически дипломи и степени, щом бяха безсилни да върнат това вълшебство.

Но поне едно нещо можеха да направят...

Почти без да гледам, рисувам познатия символ на асфалта около пейката. Земята наоколо започва да гори със синьо-зелен пламък. Няколко заблудени светулки, подплашени от необичайната илюминация, побягват панически, блъскайки се в храсти и дървета. Ако наоколо се въргала някой наркоман, сигурно си мисли, че е ударил джакпота с новия си дилър — такива видения не са за изпускане...

На мен обаче не ми пука за светулки, наркомани и видения. Дебна напрегнато първите емоции, които скоро ще започнат да се трупат върху мен като лавина.

Не се налага да чакам кой знае колко — въздухът наоколо започва да прелива от аромата на ледена сметанова свежест. Да, това е твоят — ти не обичаше шоколадов, а аз умирах за него. Едно от първите ни разногласия. Бих дал душата си да се окажеше и последното.

Не след дълго невидимите ти пръсти започват да гаят косата ми. Капчица очакване по-късно се появяваш и ти самата — окъпана в синьо-зелената мъгла, усмихната, щастлива и истинска. Да, именно истинска — осъзнавам колко тъпо е да употребяваш подобно прилагателно за безплътен силует; образ, който вече е жив само в спомените ти, а в реалния живот благодарение на непрестанните усилия на хората наоколо се е превърнал в бездушно зомби. Наивно или не, тази нощ това е без значение. Всъщност, тази нощ *всичко* е без значение.

Тази нощ е **моята** нощ. *Нашата* нощ.

Пристъпвам към теб плахо. Надявам се, че черното наметало на нощта успешно скрива сълзите, които капят безшумно от очите ми и прогарят димящи дупки в алеите на парка.

— Добър вечер, любов моя — прошепвам аз и те целувам. — Липсваш ми.

3 август 2013 г.

МАГЪОСНИЧЕСКИ АСТИГМАТИЗЪМ

Знам, че ти липсвам.

Знам, че всеки път, когато минаваш покрай „Зелената котка“, усещаш колко празна е душата ти. Сега, когато вече не сме заедно, не можеш да я видиш. Няма как да почувстваш допира на тежката дъбова врата, чието скърцане се връзва дълбоко в мозъка ти, предизвиквайки го да отгатне какво ще е следващото приключение, в което ще те вкара познанството ти с Тери Сторн. Невъзможно е да застанеш до камината, да вдъхнеш гъстия аромат на тютюн, бира и подправки, да поздравиш компанията... да, точно така — онази компания, която те прие безрезервно, без да осъжда детинските ти навици и бебешкото ти поведение — просто защото бе Приятелката на Тъмния Маг. С главно „П“. Не просто поредната никаквица, дошла от девет земи в десета само и само да се нареди на предългата опашка от пачаври, разбили сърцето му.

Ти много добре знаеше с какво се захващаш, когато каза на Тери, че го обичаш. Осъзнаваше факта, че нямаш до себе си просто още един келеш, когато да ошушкаш до дупка в емоционално отношение, след което да го натириш като добитък по улиците на самотата. Но ти се впусна през глава в тази любов, претендирайки, че си възрастна. Мислеше си, че няма нещо на този свят, което да сломи вярата ти в магията, наречена Тери.

Е, оказа се, че има. Едва ли има по-разпространена новобранска грешка от тази. Ти попадна в капана на това, с което редовните посетители на „Зелената котка“ бяха запознати от над 2000 години. Цветистият език на Рей Макгавърн му бе лепнал названието „Магъоснически астигматизъм“. Не знаеш какво значи това? Астигматизмът е дефект на човешкото око, при който се получава неясен образ поради липса на правилно фокусиране. Обяснено с по-прости думи като за хора, които не са чели нищо друго, освен Стефани Майър и Нора Робъртс през целия си прехвален живот, това е болестта на несъвместимите двойки. Това е нещото, което се случва, когато

едното око (магьосникът) се фокусира върху висшето добро (бъдеще... щастие... любов...), докато другото, по-късогледото, не може да види по-далеч от плътските и меркантилните си желания.

В най-тежките случаи на магьоснически астигматизъм се налага операция. В най-леките — очила, капки и тренировка на очните мускули. В най-безнадеждните — когато късогледото око решава, че прекрасно ще се справи сам? — самозваните доктори като теб предприемат ампутация. На здравото око.

Затова не се ядосвай. Не обвинявай вселената за това, че вече виждаш двуизмерно и магията на трите измерения ти убягва. Не плачи затова че вместо магьосника и „Зелената котка“ пред погледа ти се мержелеят тривиални приятелки, абсолютно лишени от магия роднини и преливащи от скука любовници, които немагическото ти битие услужливо ти пробутва.

Лошата новина за теб е, че плачът няма да ти помогне. Сълзите са предназначени да отмиват онези неща в очите, които могат да ти навредят. А веднъж щом всички всекидневни дразнители напуснат тялото ти като ненужна смет, блясъкът на онова, което имаше, но загуби, става повече от ослепителен.

Така че знам, че ти липсвам. Това е напълно в реда на нещата.

Това, което не ми дава мира, е тотално различно нещо.

Защо, в името на Мрака, и ти ми липсваш?

И то във всеки един миг от отвратително дългия ми живот.

30 септември 2013 г.

ВМЕСТО ПОСЛЕСЛОВ

Едно от преимуществата на това да си магьосник е, че никой не може да те задължи да правиш онова, което не искаш. Без значение дали си придворен маг и кралят те моли да изтрепеш една камара народ, които не искали да си плащат данъците, или си оттеглил се от активното заклинателство разказвач на истории, засипван от всички страни с от откачена по-откачена заявка за приказка. Крайният резултат винаги е един и същ — теглиш едно учтиво, но твърдо извинение, оправдавайки се или с „природни закони“, или с „баланс на силите“, или дори, ако се чувстваш по-палаво, с „постулата за ненарушаване равновесието на магьосническия жезъл“ (с други думи, културен намек да не ти дават наклон на... жезъла).

Рано или късно обаче на всеки му идва леко нанагорно. Магия или не, но купчините екскременти, които летят към теб със скоростта на дракон с разстройство, в началото са просто дразнеци, но към края вече стават досадни. Да не говорим за факта, че все някаква част от тях полепва по мислите ти. А тези от вас, които внимателно в течение на вековете са следили цялата поредица за кръчма „Зелената котка“, сигурно се досещат, че Тери Сторн надали има нужда от допълнително изхождане в душата му. Там със сигурност са се натрупали достатъчно фекалии, за да задръстят дори уж привикналата на всичко анкх-морпоркиска канализация.

Виждате ли, има нещо, което убягва на пишман критиците. Нещо, което закостенелите от четене на Паулу Коелю и „Космополитън“ мозъци на онези тийнейджърки, които се гордеят, че са жени, а в действителност са на една мозъчна гънка разстояние от дрискане по двора, отказват да възприемат. Нещо, което вманиачените по каноните на Джордан, Мартин и Джоан Роулинг няма да проумеят, дори да се съдерат от напъване.

А то е, че Тери Сторн е истински. „Зелената котка“ е истинска. Разочарованията на влюбения магьосник, попаднал в свят без обич, възшебства и справедливост, са истински. Аз съм истински.

Да, вероятно бих могъл да пиша за светове, в които хората, драконите и маговете живеят безгрижно, опитвайки се да сразят Саурон, лорд Волдеморт и бай Танас Вещера, а докато ги побеждават, куп красавици им се обясняват в любов.

Бих могъл. Но не искам.

Защото лигави фентъзита на този свят има повече от достатъчно. А хора като Тери Сторн (*като мен!*) се броят на пръсти.

В тази книжка са събрани една шепа разкази. Някои от тях са забавни. Над друга част са проляни толкова сълзи, че биха могли да накарат и Резедавата Река да прелее пет пъти. Сигурен съм, че на повечето от вас — презаситените от секс, пари и женско внимание метросексуални творения на гнусното ни съвремие — последните няма да ви харесат. Недоволни ще останат и жените, които все още наивно вярват в собственото си превъзходство над останалите: онези, които всяка вечер убиват по една магия, тръгвайки си от дискотеката с мускулестия празноглавец, чиито „плочки“ ги карат да получат два оргазма още на дансинга, а видът на захранения от мама и тате портфейл — още седем.

На Тери Сторн обаче не му пука от това. Той седи — сам, както винаги — в квартирата си, пие водка с портокалов сок, вперил невиждащ поглед в белия лист, който стои пред него, а по бузите му се стичат сълзи.

Ако поне един от вас, след като прочете тази книга, запали цигара и се замисли над мъката, събрана в тези страници...

Ако усети влагата по собствените си страни, вместо да заседне пред компютъра и да натрака поредното феминистично критикарстване...

Ако признае правото на болка на магьосника...

Значи животът на Тери Сторн не е бил толкова безсмислен, колкото му се струва.

За връзка с автора: 0895 895 863, merlin74@gmail.com

Ако книгата Ви е допаднала, може да изразите признателността си към автора с произволна сума по Ваше усмотрение по следните банкови сметки:

Банка: Сосиете Женерал Експресбанк
IBAN: BG36TTVB94001526251185
BIC: TTVBVG22
Клиент: Сибин Симеонов Майналовски

Банка: Първа инвестиционна банка (Fibank)
IBAN: BG21FINV91501016959776
BIC: FINVBGSF
Клиент: Сибин Симеонов Майналовски

БЛАГОДАРЯ!!!

Авторът

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.